

สำนักงาน

จะย้ายไปตั้งอยู่ที่หน้าวัดราชบพิธ

เลขที่ ๑๒๒๑ ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม

พ.ศ. ๒๕๐๕

จุล.

๓๔๖๘

สยามรัถ
พิพิธภัณฑ์

ระเบียบการของหนังสือรายเดือน "ไทยเชรม"

กำหนดเวลาออกของ "ไทยเชรม"

หนังสือ "ไทยเชรม" จะออกในวันที่ ๓๕ ของเดือนทุก ๆ เดือนไป หากจะคลากเคลื่อนไปยัง โดยอปรสรวคต่าง ๆ คณะก็ตั้งใจจะพยายามไม่ให้เกินกว่าในเดือนที่ออกทุก ๆ เดือนไป

ณั้้น ท่าน ผู้ใด ที่ไ้บอกรับขำรงหนังสือ "ไทยเชรม" ยังไม่ไ้รับหนังสือ "ไทยเชรม" ภายในกำหนดเวลาที่แจ้งไว้ข้างบนนี้แล้ว ขอไ้ไ้รคเคลื่อนไปยังสำนักงานด้วย

อัตราค่าบำรุง

๑ ปี	(๓๒ เล่ม)	เป็นเงิน	๑๐ บาท
๒ ปี	(๖ เล่ม)	เป็นเงิน	๖ บาท

การบอกรับ

ถ้าไม่สะดวก ที่จะ ส่ง คนไปบอก รับ ที่ สำนักงาน "ไทยเชรม" เลขที่ ๓๕๕ ถนนหน้าพระลาน พระนคร ไ้รคเขียนจดหมายแจ้งความประสงค์, นาม และคำยลที่อยู่ให้ชั้กเจน ส่งไปยั้งบรรณาธิการ ณสำนักงานที่ไ้กล่าวไว้ข้างบนนี้แล้ว โดยทางไปรษณีย์ ส่วนเงินค่าบำรุงจะส่งโดยทางธนาคารไปพร้อมกั้จดหมายขอกรับที่เค็ยวกั้ไ้ ถ้าท่านอยู่ใน กรุงเทพฯ จะให้ ไปรับที่บ้าน พร้อมด้วยนำหนังสือส่งท่านที่เค็ยวกั้จะเป็นพระคุณที่ลั้ก

อัตราค่าลงแจ้งความ

ก. ในแผ่นกระดาษหลังยก	พิมพ์ด้วยหมึกสี	เต็มหน้า	๖๐ บาท
ข. ในแผ่นกระดาษสีต่าง ๆ	สอคอยู่ภายในเล่ม	เต็มหน้า	๕๐ บาท
		ครึ่งหน้า	๓๐ บาท

นายพัน ลั้กษณสุต เจ้าของและบรรณาธิการ

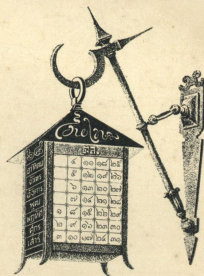
โรงพิมพ์อักษรศรีสมิต ผู้พิมพ์ กรวาละ ๑,๐๐๐ ฉบับ

สำนักงาน เลขที่ ๓๕๕ ถนนหน้าพระลาน พระนคร

(ปีที่ ๒ เล่ม ๖ วันที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๖๘)

มาศานุสร	“จันทร์เต็ม”	หน้า ๘๘๑
หวังของท่าน	อ. ก. ม.	๘๘๒
มารยาตนักกีฬา	“มัลลิกา”	๘๘๓
ภาพภัย (ต่อ)	จ. วุฒะกุล	๘๘๔
พุทธศาสนิกานุสรณ์	“อุบลวรรณ”	๘๘๕
อนสรของมาศอิทธิวิธิต	“ปากกาสนธิ”	๘๘๖
กวีนิยาย	“เจ้าจำป”	๘๘๗
คาถาขมิ้นไส้ของอาหารย้ง	“ดินสอ”	๘๘๘
หล่อนคายเสียเด็ก	“ชาวเหนือ”	๘๘๙
เหยื่อความรัก	“นาคเรศ”	๘๙๐
คันคกปลายทรง	พยงค์พงศระพี	๘๙๑
เริ่มจะสิ้นวาทนา	“ศรีสุวรรณ”	๘๙๒
ครัวของไทยเขมม	“หลานแม่ครัวหัวป่าก์”	๘๙๓
วิชานำรู้	จ. จันทรอุทัย	๘๙๔
ปรโลก	ร. วุฒาติศย์	๘๙๕
สารเขมม		๘๙๖
ปรีคนาวงเวียน	“เทศะแพทย”	๘๙๗
อันควา		๘๙๘

ภาพนี้..... มาคณินวาสทอง
มีคชธวัชสองรา

คหา แล้วเซบ
เวียงพิภพ

รอร่อนผ่อนไกลคลา
เข้าหอกกัษลักน้อย

เคล่อนคล้อย
แน่นแน่นค้ำราม

มาศานุสร

ตุลาคม

ยี่ เว หิตถุจ สาทถุจ ตี่ เว ปรมทุกกริ

อินทรวีชัยวัฒน์

๖๖ การไต่ประกอบสา อุตทานพิศคน

การนั้นและปวงชน ระกระทำภัยากแสนา

“วันทว้เต็ม”

วิหกทั้งหลาย ! เราจะประสงค์ให้เจ้ากระทำ
แต่ในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำได้ ในชั้นแรก
นี้เราให้เจ้ากระทำการแยกคู่บรุษแลสตรี
เราเคยได้สั่งสอนพวกเจ้า มาหลายครั้งแล้ว
ว่ามนุษย์แลสัตว์ในโลกนี้พระอัลลาห์เจ้าได้
ทรงสร้างมาเป็นสองเพศคือเพศชายแลหญิง
เป็นคู่สำหรับกันแล พระอัลลาห์เจ้าได้จัดให้
บรุษแล สตรี เป็น คู่ครอง กัน มาแต่ เวลา
ปฏิสนธิแล้ว กล่าวคือ พระอัลลาห์เจ้าได้
ทรงลอกซี่โครง ของบรุษมาใส่ไว้ในซี่โครง
ของสตรีหนึ่งซี่ เช่นพระองค์ทรงสร้างมนุษย์
อาดัมแล้ว จึงทรงลอกซี่โครงของอาดัม
มาสร้างพระนางเฮวา เพราะเหตุนี้ถ้าสตรีใด
ได้ รัยซี่โครง ของ ชายใดไป ประคัมไว้ เป็น
อาภรณ์ ในซี่โครงของเจ้าหล่อนแล้วเมื่อสตรี
นั้นเกิดมาในมนุษย์โลกแลเกิดโตขึ้นก็จำต้อง
ไปเป็นภรรยาของบรุษผู้นั้น ถึงแม้ว่าจะไป
อยู่กันคนละมุมโลก พระอัลลาห์เจ้าก็คงจะ
กล่าวให้มาประสพกันงี้ได้” นกอินทรียังพูด
อีกขึ้นว่า “ข้อนี้ข้าพเจ้ายังไม่สู้จะเชื่อนัก”
“อา ! ถ้าเจ้ายังไม่เชื่อก็คงทดลองดู”
นบีมุสลิมนั้นตรัสกับนกอินทรีว่า “เราจะบอก
ให้ว่าใน รัชกาลเวลานี้จะมี กุมารคลอดใน อียิปต์
คนประเทศ แลในเวลา เกียวกัน จะมีกุมาร
สมภพในประเทศตะวันออกอีกคนหนึ่ง ส่วน

กุมารนั้นเป็นราชโอรส ของ มหา กษัตริย์แล
กุมารี นั้นเป็น ราช จิดา ของ มหา กษัตริย์อีก
ประเทศ หนึ่งแล ราชโอรส กับ ราชจิดา นั้นเมื่อ
ทรงเจริญวัยขึ้นจะได้ทรงประสพกันในท้องคัม
ขันธ์ โดยเทศานภาพของพระอัลลาห์เจ้าได้ทรง
สร้างมาให้ เป็นคู่ ครองกัน แลพระองค์ทรง
อภิเศกให้อยู่เป็นสามีภรรยากันในเกาะกลาง
มหาสมุทรแห่งหนึ่ง” นกอินทรีจึงทูลถาม
เพื่อให้แน่นอนว่า “ข้าแต่พระนบีแห่งพระ
อัลลาห์เจ้า ! ราชโอรสกับราชจิดานั้นจะประ
สพกันในราตรีนั้นแน่หรือ ?”

“แน่เจ้าเอ๋ย !” นบีมุสลิมนั้นทรง
ตรัสตอบ แล้วนกอินทรีจึงทูลถามว่า “ถ้า
พระบาทจะทรง บอก กับข้าพเจ้าได้ใหม่ว่า
ราชโอรสกับ ราชจิดา นั้น อยู่เมืองไหน แล
กษัตริย์ สอง พระองค์ ที่เป็นพระราชบิดาของ
ราชโอรส กับ ราช จิดา นั้น ทรง พระนาม ว่า
อะไร ?”

นบีมุสลิมนั้นทรงบอก ทำนก ของ
ราชโอรสกับราชจิดา แลพระนามของพระเจ้า
แผ่นดินทั้งสองประเทศ นกอินทรีก็ทูลชวน
อย่างมีชัยว่า “ข้าแต่พระนบีแห่งพระอัล
ลาห์เจ้า ! ข้าพเจ้าจะชักชวนพระเทศานภาพ
ในเรื่องราชโอรสกับ ราชจิดานั้นให้แจ้งได้ โดย
ระแยก ราชโอรส หรือราชจิดา ไปเสียคนหนึ่ง

เพื่อมิให้เป็นคู่ครองกันไ้” นະบิสุไลมาน ทรงตรัสคำนั้นว่า

“เราเห็นว่าเจ้า คงจะไม่ สามารถจะทำไ้ ถึงเช่นนั้น” นกอินทรีพูดว่า “ไ้พระเจ้า ข้า!” แล้วนະบิสุไลมานจึงให้ฝูงวิหคทั้ง

หลายเป็นพยานในเรื่องนี้ แลนกเค้าแมว ยอมเป็นผู้รับประกันโดยความซื่อจริงของนก

อินทรี แล้วนະบิสุไลมานก็ทรงตรัสกับนก

เค้าแม่ว่า “เจ้านกเค้าแมวเอ๋ย! สู้เจ้าเห็น พ้อง กับ นกอินทรี แล้ว มีไ้ หรือ ? สู้เจ้า

จึงไ้หาญมาเป็นผู้รับประกัน สู้เจ้าต้องรู้ ว่า

ถ้า นก อินทรี มี สามารถ จะกระทำไ้ตลอด

แล้วสู้เจ้าเป็นผู้ประกันเห็น พ้อง ด้วยก็จักต้อง

มีความซื่อซายมากทีเดียว” นกเค้าแมวจึง

ทรงจำกั แลโสท ประสาท ของ พวก ที่ไ้มา

ประชุมอยู่ที่หามิไ้ คงปรากฏแก่หรีแต่ตา

ของเขาเหล่านั้นตลอดกันจนอรสาณ

ต่อมาอีก สองวาทวัน นกอินทรีก็เริ่มเดิน

ทางไปในนา ภาคโคโยใช้ชกทั้งสอง พาวาง

ของ มัน เห็นไปจน บรรลุ ถึง ที่ หมาย อัน

พระราชฐานอันราชธิดาโคฟานักอยู่เมื่อนกอิน

ทรีไ้ไ้แลเห็นราชกุมารี กำลังบรรทมอยู่ใน

พระอุทงค้ำประคับด้วยมุกดาแลเพื่อพลอย

อันงามวิจิตรสถิตย์อยู่ใน ราชอุทยานอันระโ

ธานมีพระพลึงผลัดกันกล่อมให้ย่อยช้าง

มิไ้ขาดเสียง ซึ่งเป็นเหตุให้นกอินทรีมีสา

มารด สำแดงตน เข้าไปใกล้ราชกุมารี นั้นไ้

ในที่สุดก็จำต้องยก เขายอกประสาทแห่งราช

อุทยานนั้นเป็นที่พำนัก ชั่วคราวจนกว่าโอกาส

อันเหมาะจะมาถึงก็จะไ้กลับราชกุมารีไปเสียบ

เพื่อจะได้ ไม่ให้เป็น พระ ชายาของราชโอรส

อีกประเทศหนึ่ง ในเมื่อทรงเจริญวัยขึ้นด้วยกัน

ตามท่นะบิสุไลมานทรงบอกไว้ หรือพูดอีกนัย

หนึ่งก็คือตามท่นกอินทรีจะคร่ำวราชกุมารีไป

ครั้งนั้นก็เพื่อ จะเอา ชายาขึ้น จากนະบิสุไลมาน

เป็นส่วนมาก

พอตกเวลาเที่ยง คนพวกพระ พลึงแล

เหล่า ข้าราชการ ข้าราชการ ต่างถึงซึ่ง นิทรารมย์กัน

อย่างสนิท นกอินทรีก็ค่อย ๆ กระพือ

ขี้กบีนลงมาจากขอกประสาธแห่งราชอุทยาน
 แลค่อย ๆ ร่อนลงมาเข้าไประงพระแกล ใน
 จดระนั้นราชกุมารกำลังบรรทมหลับอยู่บนพระ
 บุษบายนอนนุ่ม นกอินทรีจึงเฝ้าจอยปากคาบ
 พระองค์ วิษณุมุ่งตรงมาขอกคณาแห่ง
 หนึ่งซึ่งอยู่บนเกาะ กลางมหาสมุทร แลบน
 เกาะนั้นมีต้นไม้ทั้งสี่ทิวใหญ่อยู่ต้นหนึ่งมีกิ่ง
 ก้านสาขามากคลุมแผ่ไพศาล ทั้งใบก็แตก
 สดงามเขียวชอุ่มน่าพิชม นกอินทรีจึงไต่
 ขึ้นเขาต้นไม้ ต้นนั้นเป็นท่อนักของมัน เพื่อจะ
 ไต่เกี่ยวขึ้นราชกุมารนั้นไว้ ให้มีคชิก แลมัน
 ได้ทำเครื่องอยู่โลก ขวัญโลกมาให้เสมอ ทั้ง
 พยายาม คอย พิทักษ์ รักษา มิให้ตก แดกแล
 ค้างฝน แลในราชวิภาสนกอินทรีก็คอย
 นอนเฝ้าอยู่ด้วย แต่การกระทำของมันครั้ง
 มันทำแต่โดยลำพินมันผู้ เกี่ยวด้วยมีประสงค์
 ที่จะให้ผู้อื่นล่วงรู้โดยเกรง ว่ากิจการของมัน
 จะไม่ ถึงซึ่ง ความ สำเร็จถึงความจ้านงค์มุง
 หมายของมัน อันแต่การไปเฝ้าพระนบิ
 สโลมานนกอินทรีก็ไปขอมหาก พอรุ่งเช้า
 มันก็รีบไปเข้าเฝ้าเฝ้าของมัน คกเข้มนกอินทรี
 ยินกลั้มมาสู่เกาะ ที่นั้นเพื่อคชทานนบิ สโลมาน
 มิให้ล่วงรู้บายของมัน แต่การตรงกันข้าม
 กับมันคาคาไวทั้งสี่ กล่าวคือ เหตุการณ์ทั้ง
 หาดยานี้แต่เจ้านกอินทรีเริ่มเดินทางไปคว่ำ

ราชกุมารมีงานกระทำทั้งได้อามาชกซ้อนไว้ด้วย
 ที่เกาะนั้น จะได้รอกพันจากพระยรัชชาญาณอัน
 วิเศษของนบิ สโลมานไปหาได้ พระองค์
 ขอมทราบได้ก็ โดยนิมิต ราเอลเทวะจากคช
 สีสาส์นบิ สโลมานส่งมาด้วยคำที่คอยเพื่อกล
 เหตุ การณ์ สอง พระยรัชชาทแห่งพระนบิ
 สโลมานอยู่ด้วย แต่พระองค์ทรงแสดงกริยา
 ประหนึ่งว่า พระองค์ มิได้รู้รหัส เหตุ ของ
 เจ้านกอินทรีเลย

ทิวราชวิภาสนกอินทรีลงลิบไปเป็นลำดับ ราช
 กุมารก็ทรงเจริญวัยขึ้นตามพระชนมายุ ภาย
 ขึ้นสู่ในครุฑวิหรีอีก นบิ พระองค์ทรง เจริญ
 ขึ้นสู่ความเป็นหนุ่ม พระองค์มีพระวรกาย
 อันผ่องใสมีอุปนิสัยอันกล้าหาญชาญชัย มี
 พระ ทักษะ อันรวดเร็ว มีพระปรีชา ญาณอันสูง
 คำวิภาสนเป็น ราชโอรส นอกจากนั้น
 พระองค์ยังทรงรอบรู้ในศิลปวิทยาการต่าง ๆ
 แลทรงชอบการกีฬาแลการล่าสัตว์

ราชอาณาเขตซึ่งเป็นป่า อันเป็นที่พำนัก
 ของสัตว์ทั้งปวงนั้น พระองค์ได้เสด็จไปล่า
 มาเสียบแทบทุกหนทุกแห่ง

ในที่สุดพระองค์ทรงเข้าในการล่าสัตว์
 ึ่งทรงดำริที่จะเสด็จไปทรงจับสัตว์น้ำโดยทาง
 ชลมารค

วันหนึ่งพระองค์จึงตรัสกับพวกมหาดเล็ก

ของพระองค์ว่า “การล่าสัตว์นั้นเราออก
ระชึกเขยเสียแล้ว ถ้าเราละลงไปล่าสัตว์
น้ำก็ขมขางที่ระชึกก็” พวกมหาดเล็กจึง
เห็นความที่พระองค์ทรงดำริดี แลพระราช
บิณฑิก มีโค ทรงห้ามปราม ประการใด เพราะ
พระราชโอรสสองคน เป็นที่รักสุดสวสดี ของ
พระชนก พระองค์จะต้องพระประสงค์สิ่งใด
พระราชบิณฑิกก็ทรงชักพระหทัยเล่ห์ทรงยอม
ทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วพระองค์ก็ทรงรับสั่งให้
พวก มหาดเล็ก แล เหล่า ข้าราชการ ข้าราชการ
เคี้ยวหมันเสีย แล เรือที่ เรือโดย เสก นั้น ให้
เรือขยับ

เมื่อ พวก มหาดเล็ก แล เหล่า ข้าราชการ
พาร โคจกระเบียงแลเรือเป็นที่เรือขยับแล้ว
ราชโอรสก็เสด็จลงเรือนายเรือก็บัญชาให้พวก
ลูกเรือถอนสมอแลชักใบขึ้นเสารอก ในทันใด
พระพายก็พัดพามาว่าค่อย ๆ เคลื่อนออกจาก
ฝั่งจนแลเห็นขอบฟ้ารคนอยู่ไว้

พระราชโอรส ทรง พระราชสำราญอยู่ใน
นาวาเป็นเวลาเดือนหนึ่งพอที่ มีแต่ความสุข
เกษมเปรมปรีดิ์ทุกทีวาราวดี เพราะกำลัง
ทรง อยู่ ในครุณย์จึงพอพระหทัยในการสนุก
วันเวียงมากกว่าอย่างอื่น เหล่ามหาดเล็ก
แล พวกข้าราชการพารก็พลอย สนุกครึกครื้น
วันเวียงไปด้วยกันทุกคน

ณ วาที กาล วันนั้น พายโค พัด จัก แวง
กลักว่าทุก ๆ คน นายเรือจึงบัญชาให้พวก
ลูก เรือก็แวง ผูกมัด เสายแล เครื่องเรือให้
แน่นหนาแข็งแรง ในไม่ช้าพายก็ค่อย ๆ พัด
มาแรงขึ้นทุก ชะแ่นกลายเป็น มหาวาตกรับ
ซึ่งทำให้ในท้องทะเลกระทบกันเป็นลูกคลื่น
ก้อนใหญ่ ๆ มารกระทบ กับเรือใน ลำนั้นหนัก
ขึ้นจนนายเรือและพวกลูกเรือไม่สามารถที่จะ
นำนาวาลำนั้นเข้าฝั่งได้โดยปรกติ จำต้อง
ยอมจำนน คือ เทพพาย ปลดปล่อยให้เรือ ลอย
ตามลมตามกระแสน้ำไปตามขาลากรรมใน
วิถีกาลอันเต็มไปด้วยความมืดมนอนธกาล

รุ่งขึ้นแสงอรุโณทัย ฉายขึ้นมาจับขอบ
ฟ้า ความสว่างก็เข้ามาแทนที่ความมืด พระ
พายก็พัดมาช้า ๆ กระทำให้ ลูก คลื่นในมหา
สมุทรหายไปฝั่ง อากาศอันสดชื่นในเวลา
เช้าก็กระทำให้ ผู้ที่อยู่ในนาวาซึ่งตั้งสติ
ภาพไปด้วยการ เมาคณนั้น รู้สึกคนพบน
จากภวังค์ แลได้ แลเห็นเรือ ซึ่งเขาทั้งหลาย
เข้าใจว่า คงจะ ถึงซึ่งอภัย เสีย แต่ในวาท
กาลนั้น ถ้าถึงลอยอยู่บนพื้นน้ำอันหนึ่งคล้าย
ແหลลอยอยู่ในสระนั้น ต่างก็มีความปราย
ปลื้มยินดีแลสาธุการไปตาม ๆ กัน ในการ
ที่พระผู้เป็นเจ้า ยังทรงพระ มหากรุณาธิคุณ
ชีวิตของเขทั้งหลายให้ ได้ มีโอกาสชมโลก

อีกต่อไป แคว้นแรกที่พวกในเรือแลเห็น
ภาพแห่งทะเลที่หนาวของคนมาลอยย่นนี้ เขา
ทั้งหลาย ก็นึกแปลก ประหลาดเป็นหนักหนา
เพราะทะเลแถบนี้เขายังไม่เคยได้นำนามาสำ
เลย ต่างก็ไม่ทราบว่าทะเลอยู่ในแคว้นแคว้น
ดินแดนประเทศใด ขณะนี้ราชโอรสซึ่งประ
ทับอยู่ในนาวาก็ได้ทูลพระเนตร ไปเห็นเกาะ
แห่งหนึ่ง ซึ่ง มีภูผาส่ง กระจ่างน่าน ประภีฐาน
อยู่ท่ากลางเกาะมีขนาดกว้างยาวสุดที่ระคณา
แลบนยอดภูผาส่งซึ่งขึ้นนั้นมีคนไม่อยู่คนหนึ่ง
มีลักษณะ สูงแลใหญ่ มีกิ่ง ก้าน สา ขา ห้อย
ระย้ามา ใบ ก้าน แผ่น สา ขา แตก สด้างเมื่อพระ
พวยไชย มา ต้องไป ก็ โยก โยย ยะ ยอย ยาย
ราชโอรสก็รับสั่งให้มหาดเล็ก ข้าราชการ ข้าราชการ
แล รับสั่งให้นายเรือ ย้ายหัวเรือไป สู่เกาะนั้น
โดยทันที

ในไม่ช้า นาวาลำนั้น ก็มาจอด ทอดสมอ
อยู่ที่ชายเกาะ พระราชโอรส ก็ทรง ครวส กับ
มหาดเล็กแลข้าราชการบริวารว่า “เจ้าทั้งหลาย
จงคอยเฝ้าอยู่ทันกว่าเราจะกลับมาเราจะขึ้น
ไปดูให้เห็น กับตา ของเรา เองว่า บนเกาะนี้มี
ร่องรอยแห่งมนษย์ชาติอยู่อย่างไรบ้าง แล้ว
เราจะกลับมาเล่าให้พวกเจ้าฟัง” พระองค์
ครวสแล้วก็เสด็จลงจากนาวาพร้อมด้วยมหาด
เล็กคนสนิท เสด็จ พระดำเนินไปรอบเกาะ

ก็มีไม้ ทรง พยัประร่อยร่อย แห่งมนษย์ชาติแต่
อย่างหนึ่งอย่างใด แล้วพระองค์ก็ทรงได้ขึ้นไป
บนยอด ภูผา อันสูงน่านถึง คนไม่ขึ้นสูงใหญ่ซึ่ง
งอกอยู่บนยอดเขานั้น พระองค์ก็ทรงรับผล
ล้น เช่นเดียวกับใน เวลา ที่พระองค์ทรงพระ
ดำเนินอยู่ชายเกาะนั้น จนพระ องค์ เจ้า พระ
มหิตว่า การที่พระองค์ทรงพระอดสำหระขึ้นมาน
ยอกเขานี้ คงจะไร้ ประโยชน์ เสียแล้ว เมื่อ
พระองค์ทรงเห็นผู้ช่วยแลชวาอยู่รอบๆ ก็มี
ได้ทรงประสยส่งโค่นออกจากนาวาของพระองค์
ก็ทรงมา กำลังทอดสมออยู่ชาย เกาะแต่พระ
องค์ทรงเห็นนาวาลำใหญ่ ของพระองค์เวลานี้
เท่ากับ เรือคาน อย่างย่อมๆ เพราะ พระองค์
ประทับอยู่ในที่ อันสูงระงทอก พระเนตรแลเห็น
วัตถุใหญ่ๆ เป็นสิ่งเล็กน้อยไปทั้งหมด

ขณะ เมื่อ พระราชโอรส แปร พระพักตร์
จากเรือ มาทอด พระเนตร ที่ ต้นไม้ เป็นคาว
สอง ก็ได้ทรงประสยภาพสัตว์สาวกำลังไถล
หน้า อันฉลว เป็นไป ไป ทิศนา ความสวยงาม
แห่งนาวาของพระองค์อยู่ ราชโอรสทรงชม
ความ สวยงาม ของนางอยู่อย่าง เพลิดเพลิน
จนสาวยตา เจ้าของ ภาพ อันวิไลได้ ทอด ลงมา
ทางเบื้องล่างแห่งต้นไม้ คงจักยของนางก็
ได้ประสยกับคางพระเนตรของราชโอรส ต่าง
ฝ่ายก็ต่างรู้สึกงงวยไปชั่วขณะหนึ่ง เพราะ

ต่างนัก ฉะนั้น สันเทห์ แปรกลายเป็นอันมาก
กล่าว คือ ฝ่ายราชโอรสก็ทรงเข้าพระทัยว่า
นาง คงจะเป็นแก้ว หรือ ยืนยง สวรรค์ เพราะ
ความงามของนางกระจ่าง นิมิตต์ชัด กำลังขึ้น
มองอยู่ณะเกาะ พระพิทศว์ แต่ดำเป็น มนุษย์
แล้วเหตกโณ นางมาสถิตย อยู่บนต้นไม้ โดย
โคกเขียวเล่า

ส่วนนางเมื่อครั้ง แรกที่โคเห็นเธอก็มิได้
เข้าใจว่า อะไร นอกจากว่าเป็นวิศกุธอันหนึ่งซึ่ง
ลอยน้ำได้ และขณะ เมื่อนางได้ ประสพ หน้า
ของบุคคล คนแรก ซึ่งเป็น เพศที่ตรงกันข้าม
นางก็ ยังไม่ เข้าใจ ว่าบุคคล คนนั้น เป็นยีน
หรือเทวา นางเข้าใจแต่ว่ามีร่างกายแลดวง
หน้าเหมือนกับนางเท่านั้น แลนางยังแปลก
ใจอีก ว่าเธอ สามารถ ขึ้นมานบนเกาะจนมาถึง
ต้นไม้ ที่นางพำนักอยู่นั้นได้อย่างไร แลถ้า
บุคคลผู้นั้นเป็นมนุษย์เหมือนกับนาง เขาก็
อุทวิ มาถึงเกาะนั้น เพื่อประโยชน์อะไร เพราะ
เกาะนั้นมนุษย์ใดที่ล้นออกจากนบัสสุโลมานานแล้ว
ไม่มีผู้ใดจะกล่าวมาได้

นางคนนั้นก็เข้าใจครั้นไกลไม่ทันแต่ก็
ราชธิดาที่นักอินทรี ได้คิดว่าเอา มาเรียกพระอู่
ในราชอุทยานตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์อยู่ นก
อินทรีได้เข้ามาชวนไว้ในพุ่มไม้บนเกาะนั้นเป็น
เวลาหลาย

บัดนี้ ราชธิดา ทรง พระเจริญวัย ขึ้นในจิต
แห่งความเป็นสาวแล้ว มีพระศิวีโสภาค พระ
ฉวีอันผดผ่อง มีวรณะ เป็น นวลละออง ย่อม
เป็นที่เจริญตาแลต้องใจของผู้ที่ไปประสพพบ
พระพิทศว์ของพระนางเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อ ราชโอรส ตกจาก ถังแก้ว แล้วก็ ทรง
เดินเข้าไปใกล้ราชธิดา แลทรงตรัสด้วยพระ
วาจาอันชัดถ้อยชัดคำว่า “เธอเป็นแก้วหรือ
ยีนหรือว่าเธอเป็นมนุษย์เช่นนางน ?” ราช
ธิดา ก็ตอบด้วย พระสุรเสียง อันอ่อนหวานว่า
“ข้าพเจ้า เป็นมนุษย์ เช่นเดียวกับ ท่าน แต่
ท่านเป็นใครแลเหตุใดจึง ได้พาญจนมาถึงบน
ยอดเขานี้ ?”

ราชโอรส “ข้าพเจ้า เป็นลูก กษัตริย์ แล
ได้มาจับสัตว์ ในทะเลแล้วถูกพายุพาเอาเรือมา
ถึงเกาะนี้ได้ โดยไม่ตั้งใจแต่เมื่อเห็นว่ามีเกาะ
ใหญ่โต แลมี ต้นไม้ อันสูงใหญ่ ออก อยู่บน
เกาะ เช่นนี้ ข้าพเจ้า เข้าใจ ว่า คงจะมี มนุษย์
หรืออย่างน้อยก็คงจะมีบรรดาของบรรพชน
บ้าง ข้าพเจ้าจึง ได้ พยายามได้ ภูเขานี้มาจน
ได้มาพบเธอแต่ข้าพเจ้าอยากทราบว่าเหตุใด
เธอจึงมาอยู่ที่นี่แต่เพียงคนเดียว ?”

ราชธิดา “อย่างไรก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้า
จำไม่ได้ นอกจากสิ่งที่ท่านอินทรีได้บอกเล่า
ให้ฟังแล้วข้าพเจ้าไม่ทราบอะไรอีกเลย”

ราชโอรส “ทำไมเธอยังมาอยู่กับคนอื่น
ทรยศเล่า แลเวลานั้นมันไปไหน ?”

ราชธิดา “ขึ้นแรกมันเคยเล่าให้ฟังว่า
ข้าพเจ้านั้นเป็นลูกกษัตริย์เหมือนกัน มันไป
คว่ำข้าพเจ้า มาจาก ราชวังของ ข้าพเจ้าซึ่งใน
เวลานั้นข้าพเจ้ายังไม่รู้จักเคียงসা แล้วมัน
เอาข้าพเจ้ามาซ่อนเลี้ยงไว้ ทน มันให้ข้าพ
เจ้าเรียกมันตามภาษาว่า “แม่” แลเวลา
นั้นมันไปเข้าเฝ้า”

ราชโอรส “มันทำราชกิจอื่นใดจึงต้อง
ไปเข้าเฝ้า ?”

ราชธิดา “ทำอะไรก็ไม่ทราบ ข้าพเจ้า
เพียงแต่ทราบว่าเวลาเช้า มันขึ้นไป เข้าเฝ้า
กษัตริย์ ของมัน อัน ทรง พระนามว่า นะยัสโล
มานแลคอย เฝ้าอยู่จนถึง เวลาเย็นจึงกลับม
า ทนแลนาคำที่ พระราชาของมันได้สั่งสอนมา
เล่าให้ข้าพเจ้าฟัง แลมันยังเล่าว่านะยัสโล
มานท่าน เป็น ศาสตราจารย์ มี อภินิหารอาภ
ิรมย์ มนุษย์ แลภูตผี ศาสดาได้ทุกเมื่อทุก
เวลา” พระสุรเสียงอันอ่อนหวานแห่งราช
ธิดาทำให้อิสสรุจลไหล ริน ออกมาจากคลอง
พระเนตรแห่ง ราชโอรส ทำให้ ราชธิดา
นั้นจึงทูลถามว่า “เหตุใดท่านจึงไม่
ออกมา ?”

ราชโอรส “เพราะเหตุที่ฉันรู้สึกสงสาร

แล เวทนา เธอ ซึ่ง มา อยู่ โดดเดี่ยวใน ที่ อัน
เปลี่ยว ภาย เปลี่ยวใจ เช่นนั้นแลยังมีสัตว์เพศ
เช่นเดียวกับเธออีกมากมายสักที่ระนี้ ซึ่ง
เขาเหล่านั้นประคองด้วย สุวรรณา ภรณ์แล มี
เครื่อง ภาชนะทำด้วย เงินยวง ใช้อย่างสบาย
นับว่าใน ชีวิต ของ เขาทั้งหลายได้มี ทั่ว
ความสุขสบาย มีที่ร่ำร้องยิ่งใหญ่โคระโ
ถาน มีข้าบริวารคอยรับใช้ พร้อมด้วยบุตร
แลสามีของเขา แลเธอไม่เห็นหรือ เมื่อล
มโยกมาต้อง วังของ เธอโยกแยก ถ้าพล
กทำ เธอพลก ตก ลงไป เบื้อง ใต้ใคร จะเป็นผู้
ช่วยเหลือ ?”

เมื่อราชธิดาได้ฟังคำ ปรารภณ์ ของราช
โอรสก็ตกพระหทัยจึงทูลถามว่า “ทำอย่าง
ไรข้าพเจ้าจะไต่เพื่อน เหมือน กับท่าน สัก คน
หนึ่งเพื่อจะไต่ระวังเหตุกับอื่น ?”

ราชโอรสเห็นได้ โอกาสจึงตรัสว่า “เธอ
ไม่รู้ คอกหรือว่า พระผู้เป็น เจ้าได้ทรง ตั้งพระ
เจ้าโลมานเป็นนะยัสโล ให้มุกตบเคาะใช้ ลม
นก มนุษย์ สัตว์ แลภูตผี ศาสดา นะยัสโลมาน
นั้นแหละเป็นผู้ที่ทรงเห็นคุณเมตตาแก่เธอมาก
ท่านจึงใช้ลมให้พัดเอาเธอ ของ ข้าพเจ้ามาดัง
นั้นก็ เพื่อจะให้ ข้าพเจ้ามาเป็นเพื่อนเธอ แลที่
จริง ตัวข้าพเจ้านั้น ก็เป็น ลูก กษัตริย์ คน หนึ่ง
เหมือนกัน”

เมื่อราชาธิกาทรงทราบว่า ขุนยอซึ่งนาง
ได้มอบ ความรักไว้แต่แรกนั้นก็ไปประสพ
กันนั้นเป็นถึงราชโอรส ความปลื้มปิติและ
ความยินดีก็พลันบังเกิดขึ้นใน ท้อง ประเทศ
ของเอกราชแล้ว แล้วราชาธิกาที่กลืนเป็นเชิง
ปรึกษากันว่า “ทำอย่างไรท่านกับข้าพเจ้าจะอยู่
ด้วยกันได้ ถ้าเจ้านกอินทรีผู้พิทักษ์
ข้าพเจ้ากลับมาเห็นเข้าแล้ว เกรงว่าท่านจะ
ได้รัยอันตรายเนื่องจาก ความกลัวของข้าพเจ้า”
ราชโอรสจึงทรงตอบว่า “เรามีอุบายที่จะ
ลวงเจ้านกนั้นได้ เมื่อมันกลับมาจะต้อง
แสดงท่าทางให้เหมือนข้าพเจ้า แล้วมันถาม
ว่าเธอเป็นอะไรไป เธอจึงตอบมันว่าเธอ
อยู่คนเดียวรู้สึก เปลี่ยวใจใน เวลา กลางวัน
และเธอจึงบอกกับมันว่าเธอจะอย่างไร กับ
เอกราช แล้วเธอจึงบอกกับข้าพเจ้าภายหลัง”

พวกมันยังมีที่นักรหาคำราชาธิกาที่ ทรง
เหลียวไปเห็นนกอินทรีขยับมาแต่ไกลจึงบอก
ให้ราชโอรสกลืนลงไปเสียก่อน แล้วราช
โอรสไม่ทรงยอมกลืน โดยอ้างว่าถ้าจะ
ได้ลงไปก็มิใช่ชายเกาะ นกอินทรีจึงเห็นเข้า
ในกลางทาง ราชาธิกาทรงเห็นพ้องด้วยจึง
ชีพระหัตถ์ไปชี้ ชอกผาแห่งหนึ่ง พลาง ทรง
ตรัสว่า “นั่นเป็นทำเลเหมาะสำหรับท่านจะกำบัง
กาย” ราชโอรสก็กระทำการตามโดยทรงเห็น

ว่าชีวิตเป็นของมีค่าควรจะสงวนไว้ก่อน จึง
ได้ทรง เค้นหายเข้าไปใน ชอกผา ตามที่ ราชา
ธิกาทรงชีพระหัตถ์ไปนั้น

ใน บัดนี้เอง นั้นเอง นกอินทรีก็ มา ถึง
แล้วนำอาหารมาให้ราชาธิกาเช่นเคยแต่ในวัน
นั้นรู้สึก แปลกใจมากเพราะ มันได้กลืนอะไร
สิ่งหนึ่ง ซึ่ง ตาม ปกติทุกวันนี้มันไม่เคยได้
สำลักลืนเช่นนี้เลย มันจึงถามกับนางเป็น
ภาษานกว่า “มีมนุษย์หรือสัตว์อะไรมาที่นี้
หรือข้าได้กลืนแปลกกว่าทุกวัน?” ราชาธิกา
เข้าใจภาษานกได้ เพราะได้เคยชินกับนกอินทรี
มาเป็นเวลานานด้วยจำนวนนี้ แล้วราชาธิกา
ก็แสดงท่าทางกับนกอินทรีว่า “มนุษย์โคระ
หาญมาที่นี้ได้ แต่ที่วิ่งแม่ไปเมืองมนุษย์
มากลืนมนุษย์ระคิตตัวมาละกระมัง” เมื่อ
ราชาธิกาทรงตอบเช่นนั้นแล้ว นกอินทรีก็มี
ได้โค้ค้อยประการใด แล้วราชาธิกาก็แสดง
ท่าทางให้ตามที่ราชโอรสทรงแนะนำ นก
อินทรีจึงพูดพล่อยว่า “เองร้องให้ทำไมลูก
รัก?” ราชาธิกาทรงตอบว่า “การที่แม่ทิ้ง
ให้ลูกอยู่คนเดียวใน เวลา กลางวันนั้นทำให้
ลูกรู้สึก เปลี่ยวกาย เปลี่ยวใจเป็นอย่างยิ่ง”
นกอินทรีว่า “ลูกอย่าร้องให้ไปเลย แม่
จะไปขออนุญาตก่อนขอลาไปมาน ให้แม่ไป
เล่าท่านเวรวันนี้ครั้งหนึ่ง แล้ววันนั้นแม่

จะได้อยู่เป็นเพื่อนลูก” ราชธิดาก็มิได้ทรง
 คอยประการใด นอกจากจะจำคำคอยของ
 นกอินทรีไว้เพื่อเอาไปทูลให้ราชโอรสทราบ
 แล้วเธอก็จัดหาอาหารของเธอมือปรุง
 อาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว แทนที่เธอจะ
 เสวยในที่เช่นวันธรรมดา เธอก็กลับแต่ง
 ยอกกับนกอินทรีว่า “ลูกอยากจะทำอาหาร
 ไปรับประทาน ที่ซอกผานั่น เพื่อไว้รับ อากาศ
 บริสุทธิ์ที่โชยมาจากทะเล” นกผู้พิทักษ์ก็
 ยอมให้เธอไปตามคำขอจริง แล้วนางก็นำ
 อาหารไปที่ซอกผา ซึ่งเป็น ที่กำบัง ภาย ของ
 ราชโอรส แล้วนางก็ยื่นเชิญให้เจ้าชาย
 เสวยด้วย

ขณะกำลังเสวยกันอยู่ เพียงสององค์นั้น
 เจ้าชายจึงกล่าวด้วยความเจ็บช้ำก่อนว่า “เธอ

ทำตามที่ข้าพเจ้าได้แนะนำแล้วหรือยัง” เจ้า
 หญิง “ท่านเจ้าพระ” เจ้าชาย “มันคอย
 ว่าอย่างไรบ้าง” เจ้าหญิง “มันบอกว่ามัน
 จะอยู่เป็นเพื่อนหม่อมฉันวันหนึ่ง และไป
 ผ่านบึงสีโลมาวันหนึ่ง” ราชโอรส “ไม่
 ไหวละเธอ ฟังนี้ข้าจะเจ้านกอินทรีมัน
 ไปแล้ว เรายังได้เขาไปลงเรือของเราก็คือว่า
 ที่ระมาทระมาดอยู่ละที่อื่นวันงั้น”
 ราชธิดา “หม่อมฉันก็กลัวไม่ได้ เพราะ
 ภูเขาสูงเช่นนั้น หม่อมฉันไม่กล้าจะไต่ลงไป
 ใต้เป็นแน่ แล้วนกอินทรีก็กลับมาก็ไม่พบ
 หม่อมฉันแล้ว คงจะเกิดเหตุ แลยากที่จะ
 จะได้รับ อันตราย เนื่องจาก หม่อมฉันด้วย”
 เจ้าชาย “ฉันจะพาพยาบาลเธอไปให้พ้นจาก
 ที่นี้ให้จงได้ ฉันไม่ยอมอยู่ห่างเธอแน่

อันชา" เจ้าหญิง "เธอจะคิดอย่างไรพะคะ
 เธอ ต้องรู้ว่าถ้ากล ของ เรา แทะกละ ก็ถึงแก่
 ชีวิตที่เคียว" เจ้าชาย "ฉันคิดว่าพวกรั
 ลินจะรีบไปในเรือ แลไปเชื้อมาซึ่งมีมาใน
 เรือเข้าควทง แล้วข้าแห่งเราเนอออก
 เสียให้ห้มก แลชยเครื่องหอมเข้าไปในกาย
 ใน แล้วลันจะเข้าไปอยู่ในท้องม้าในเมอมน
 แห้วก็แล้ว แลลันจะใช้ให้พวกลันช่วยกัน
 ยกมาถึงไว้ริมทเลชายเกาะนี้ แล้วเธอจง
 ขอกให้นกอินทรีรับค้ายมาไว้ที่รังของมัน เธอ
 จงบอกกับมันว่า เธอจะเอามาทั้งไว้ก็เล่น
 แก้วาคาญ เพราะเป็นของแปลกซึ่งเธอขี
 ไม่เคยเห็น" เจ้าหญิง "เรียมที่เคียว เมอ
 มาตัวนั้นมาอยู่ก็ห่มอมฉันแล้ว เธอจะไค้
 มีโอกาส อยู่เป็นเพื่อน สนทนา กับ ห่มอมฉัน
 ขณะเมอนกอินทรีขไม่อยู่ แลเมอมันกลัย
 มาเธอก็เข้าไปซ่อนตัวเสียในท้องม้า"

เมื่อเสร็จ การ เสวย พระกยาหาร แลทำ
 ความ ทกลใน เรือที่ เจ้าชาย ทรงดำริที่นั้น
 แล้ว เจ้าหญิงก็กล่าวคำอำลาเจ้าชายมา
 โดยอ้างว่าถึงกำหนดที่ทรงคองกลับมาแล้ว ถ้า
 ชื่นสนทนากันเพลินไป เกรงว่านกอินทรีจะ
 มาตามพบเข้า เจ้าชายก็ยอมให้เธอกลัย

เป็น จรรพมา ชาย หนุ่ม ทก คน ย่อม ไม่
 ยินที่จะอยู่ห่างหญิงที่รัก แม่แคว้นาคาเคียว

แต่สำหรับเจ้าชายต้องยอมเพราะความจำเป็น
 ขั้จขั้ แต่ก่อนที่เจ้าหญิงจะทกไป เจ้าชาย
 ก็ไค้ทรง เอมพระหัตถ์ไปรวยเอาร่างอันแน่น
 น้อยของเจ้าหญิงไว้ในวงพระกรของพระองค์
 พระนาสิกค่อพระนาสิก ก็ค่อยรกร ชิกกัน เข้า
 ทกขณะ เอนแนวย่ำระสนทเป็นอันเคียวกัน
 ด้วยความปลอยปล้มแลความลิ้นหา แล้ว
 ราชธิกาถัสละ ออกทากวงพระกรแห่งเจ้าชาย
 วังไปด้วยความปลอยแลความยินคัระคนกัน

ในส้ายัดห์ ทกาลนั้น แสง สวิโขทัย อ่อน ๆ
 กำลัง ฉาย มาค้อง เกาะน้อย ๆ พระ พาย ก็
 ค่อย ๆ ไชยมา กระทำให้กระแสรัดใน
 มหาสมุทร กระเพอเม เป็นละลอก รัย กับ แสง
 อาทิตยัเป็นภาพอันตระการตาอย่างนัก แต่
 ในไม่ช้าแสงสวิโขทัยก็ลยเหลือ้มโลก ทวง
 พระอาทิตย์กลยคลอจกัญไป ความมืดมน
 อนอการก็เข้ามา แทนที่แสงทว่าระย้งเข้าสู
 ในเขตรัตติกกาลแล้ว ความมระเขือกเย็นแล
 ความวังเวง ก็ทลยเข้ามา พร้อม กับ ความ
 เจิบยสังท ซึ่งทำให้เจ้าชายกับเจ้าหญิงรู้สึก
 เปลี่ยวกายเปลี่ยววโง่งนนัก จำค้องทรงระลค
 นึกถึง กันอยู่ เสมอ—นึกถึง ภาพใน วระ ที่ระ
 จากันมาฉะสาชยัดห์กาล ซึ่งเป็นภาพที่สัตรี
 สาวเช่นเจ้าหญิงที่พึ่งเคยประสย.

รุ่งขึ้นเช้านกอินทรีก็ไปเข้าเฝ้านขั้สัไล

มานตามเคย ราชธิดาก็ทรงเทียบเครื่อง
แฉะเชิญราชโอรสเสวย พระกระยาหารด้วย
เมื่อเสร็จการเสวยแล้ว เจ้าชายก็รีบเสด็จลง
มายังนาวาของพระองค์ แลทรงรับสั่งให้
ข้าราชบริพาร เชื้อกมามี ๑ ข้าแหวะเอาเนื้อ
ภายในออกหมด คงเหลือแต่เนื้อที่หุ้มโครง
แล้วก็เอาไม้ค้ำปากไว้เป็นช่อง เพื่อให้
อากาศเข้าไปภายในได้ เมื่อตากแดดแห้ง
ก็แล้่วจึงเอาเครื่องสุกน้อบ เพื่อมิให้มันกลิ่น
ในเมื่อเข้าไปนอนข้างใน

การที่เจ้าชาย ทรงรับสั่งให้ กระทำ เช่น
หามีใครในเรือ จะได้ ทราบ พระประสงค์ของ
พระองค์ไม่ ถึงแม้จะมีคนหากเล็กส่วนพระ
องค์อยู่ตามอยู่ข้างก็ พระองค์ก็หาได้ตรัส
ตอบอย่างใดไม่ นอกจากทรงบอกว่า “ถ้า
เมื่อ นกตัวใหญ่ตัวหนึ่ง มาคอยโครง มานไป
แล้ว พวก เจ้า จง ถอน สมอ รั้ว ไป จาก ที่ น
โคขเรือ”

ตกเย็นนกลินทรีก็กลับรังได้พบราชธิดา
ยั้งคงทรงพระกรรแสงอยู่เช่นเดิม มันจึงพ
ขึ้นว่า “วันนี้แม่จะไปลกลขออนุญาตจากนเร
สุไลมานในการที่จะไปเผ่าท่าน เว้นวันต่อครั้ง
แต่ก็เข้าไม่ถึง เพราะพระองค์กำลังทรง
วินิจฉัยคดีฝ่ายมนุย์ มิได้ทรงเหลียวแล
มาทางพวกเราเลย” ราชธิดาจึงตรัสกับน

กลินทรีว่า “ช่างเถอะ วันหลังจึงไปทูลท่าน
ก็ได้ แต่วันนี้เห็นของแปลกที่ชายเกาะ
แม่ไปคู้ ว่ามันเป็นอะไร” นกลินทรีก็
ชะเง้อขึ้นดูที่ชายเกาะ แล้วหันมาพทักกับราช
ธิดาว่า “ทราบศุภมานะลูก” ราชธิดา “ฉัน
อยากได้ช่วยไปเอามาให้ฉันด้วย เพื่อจะได้
ตั้งไว้ที่เล่นแก่งวังเหว” นกลินทรี “เจ้า
เด็กลูก แม่จะไปเอามาให้ มันมันจะมิด
เสียแล้ว”

พอรุ่งเช้าก่อนที่จะไปเผ่า นเรสุไลมาน
นกลินทรีก็ขึ้นไปคอยเอาโครงมานั้นมา เจ้า
หญิงก็ตรัสว่า “แม่จ๋า มันมันสวยแลแปลก
ที่จิ้งนะแม่

เมื่อ นกลินทรีเห็น เจ้าหญิง ค่อย คลาย
ความเศร้าโศก มันก็รู้ สักขึ้นก็แลพกว่า
“ถ้าแม่รู้ว่าลกลขอยสควอย่างนี้ แม่ก็จะทา
มาให้มันเล่นเสียแต่ก่อนแล้ว” ว่าแล้วมัน
ก็ขึ้นไปเข้าเวรของมันตามเคย

ฝ่ายพวกในเรือพระที่นั่ง เมื่อเห็นนกตัว
มหามาคอยเอาโครงมานั้นไป ก็รีบถอนสมอ
แลชักใบ ขึ้นเส้า ตามที่ ราชโอรสได้รับสั่งไว้
แต่พอเรือใช้ไปไปถึงกลางทะเล พวกมหาก
เล็กเชิญเครื่องลงไปทิ้งของขรทมเพื่อจะเชิญ
เสด็จลงไปเสวยเครื่องเข้า แต่ก็หาได้พบ
พระองค์ไม่ เพราะพระองค์ทรงปลอมพระ

องค์หนึ่งเข้าไปในโคจรม้า แต่ตอนเข้ามิดแล้ว
โดยพวกในเรือหาโคลงรับไว้

ฝ่ายนกอินทรีบินเมื่อถึงเวลา ก็ต้องไปเข้า
เวรตามเคย จึงเป็นโอกาสให้เจ้าชายซึ่งซ่อน
พระอรุณมาในโคจรม้า ออกมาทรง วิสาสะกับ
เจ้าหญิงไค้อย่างร่วนเริงเช่นหนุ่มสาวทั้งหลาย

เมื่อนกอินทรีขมาเข้าเฝ้าในวาระนั้น นบิส
โลมานจึงตรัสกับนกอินทรีว่า “เฮอ! เจ้า
นกอินทรี เจ้าดำเนินการไปดังไหนแล้วเรื่อง
การแยกคู่เจ้าชายกับเจ้าหญิง?” นกอินทรี
ทูลตอบว่า “ข้าพเจ้ากำลังดำเนินการอยู่
อย่างเต็มความสามารถ” นบิสโลมานตรัส
ถามว่า “แลราชกุมารีที่เจ้าเอามาซ่อนไว้
นั้นเห็นจะเคยโคซ้นมากละซิเจ้า เจ้าเก็บ
พิทักษ์เธอไว้ก็คอกหรือ?” พระองค์ทรงตรัส
พลางทรงยิ้มน้อยพลางตรัสสยไปว่า “นับแต่
เจ้าได้พาราชกุมารีไปเป็นเวลาหลายปี เรา
มิได้ถามถึงเลย ออกจะลืมสนิทก็เคียว เจ้า
เอาเธอไปเก็บไว้ที่ไหน?” นกอินทรีทูล
ตอบ “ข้าพเจ้าเอาไปเก็บไว้ที่เกาะกลาง
มหาสมุทร ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อด้วยเกล้าว่าคง
จะไม่มีคนมนุษย์ใดกล้าจะกล้าไปถึงได้” นบิ
สโลมาน “ก็แล้ว เราอยากจะให้เจ้าพามาให้
เราตักตักครั้งหนึ่ง เราคิดว่าคงจะไม่เป็นการ
ซัดซ้องแก่การดำเนินของเจ้า ทั้งเจ้าเวลานี้

ก็เท่ากับกำลังขานระไวในกรงเลี้ยงของเจ้าแล้ว
เจ้าจะนำมาให้ข้าพเจ้าได้ไหม เราจะให้
ฝูงนกทั้งหลายไปแห่ห้อมล้อมมากับ” นก
อินทรีทูลตอบว่า “โอ้พระเจ้าข้า!” แล้ว
นกอินทรีก็รีบขมาตรงไปยังเกาะนั้นพร้อม
ด้วยฝูงวิหคทั้งหลาย.

ในบัดนี้เกี่ยวกับบรรดาสัตว์มากมาย นกอินทรี
ก็รีบลงที่ข้างวัง เจ้าชายกับเจ้าหญิงกำลัง
ทรงสนทนากันอยู่อย่างเพลิดเพลินเมื่อทรงได้
ยินเสียงกระซิบก็ของนกอินทรี เจ้าหญิง
จึงทรงบอกให้เจ้าชายเข้าไปเสียบในโคจรม้า
แล้วนกอินทรีก็เข้ามาดังจึงบอกกับเจ้าหญิง
ว่า “นบิสโลมานมีรับสั่งให้พาลูกไปเข้าเฝ้า
เจ้าหญิงจึงตรัสถามนกอินทรีว่า “แม่จะ
พาลูกไปได้อย่างไร?” นกอินทรี “ข้า
แม่ไปลูก” คราวนั้นนกอินทรียอมให้ลูก
ก็เพราะ มันจะคาย ราชธิดาอย่างเมื่อ ครั้นมัน
คิดว่าเธอมาแต่ยังทรงพระเยาว์ไม่ได้ มัน
เชื่อทรงพระเจริญวัยขึ้นมากแล้วมันจะคายไป
ก็เกรงว่าจะคัยปาก จึงยอมให้เธอไป แต่
เธอทรงปฏิเสธไม่ยอม กระทำ ตามคำแนะนำ
ของนกอินทรีโดยทรงอ้างเหตุว่ากลัวระทก
ทะเล ในขณะเมื่อพยานผ่านมหาสมุทรใหญ่
น้อยไป นกอินทรีจึงขอความเห็นจากเธอ
ว่าทำอย่างไรจึงจะไปได้ เพราะฝูงนกที่นับ

สไลมาน ทรงใช้ให้มาคุมคนอินทรีย์ แลห้อมล้อมนางนั้น กำลังคอยกันอยู่นานแล้ว ราชธิดาทรงทูลตอบว่า “ฉันจะเข้าไปในโครงม้านั้นแล้วแม้จะคายไป” นกอินทรีย์ก็ยอมเห็นด้วย ราชธิดาทิ้งเข้าไปในโครงม้าซึ่งราชโอรสกำลังบรรทมคอยอยู่ในนั้นแล้ว นกอินทรีย์เห็นเจ้าหญิงเสด็จเข้าไปในโครงม้านั้นเรียบร้อยแล้วก็นึกชมความคึกของเธอนั้นในใจแล้ว มันก็คายเอาโครงม้านั้นพายนไปจนบรรลุลึงพระที่นั่งของพระสไลมาน

ในขณะนั้นณมนษุภคณาลัยศาลาแลศคือนาๆตลอดจนฝูงวิหคน้อยใหญ่ อิกทั้งนกเค้าแมวก็นำพร้อมอยู่ระที่นั้นด้วย แลนกอินทรีย์ก็ไต่ร่างโครงม้าลงที่หน้าพระที่นั่งของพระ

สไลมานพลางทูลว่า “ราชธิดาทรงกลัดกลทเล็งเสด็จเข้าไปในโครงม้า แทนเกราะหุ้มมา” พระสไลมานก็ทรงตรัสถามกับนกอินทรีย์ว่า “ในโครงม้านั้น มีแต่ราชธิดาองค์เดียวหรือ?” “องค์เดียวพระเจ้าข้า องค์เดียวแน่นอน!” “ก็แล้ว” พระสไลมตรัสพลาง ทรงหัน พระพักตร์ไปที ๑ ชุมมมนุษย์ศคแล้วกลดขยคแล้วทรงตรัสสยไปว่า “กูทรงเจ้าทั้งหลาย! วินันเป็นวันสำคัญของนกอินทรีย์ผู้อาหาญ ชินลิลิค แลเคษานภาพแห่งพระอลิลาห์เจ้า แลเป็นวันสำคัญของ

นกเค้าแมวลึเป็นประกันด้วย ก่อนที่เราจะเบียดโครงม้านี้ เราไควจะให้รู้เจ้า ทั้งหลายคนหน้าเจ้านกอินทรีย์ ก็ย เจ้านกเค้าแม่วไว เป็นครั้งสุดท้าย”

พอหมดพระคำรัสของพระสไลมาน ผู้ที่ชุมนุมทั้งหมค ต่างก็ หันมา คุเจ้านก ทั้งสองเป็นคาเคียวกันหมค

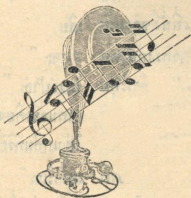
ฝ่ายนกทั้งสองก็ชักโกศไม้ไควระปรกคินกเค้าแมวจึงหันมาถามนกอินทรีย์ว่า “ยังไวกันแนพวกเรา ฉันทึ่งพระคำรัสของท่านะบี ฉันทไควว่าพวกเราจะไมเข้าคิเสียแล้ว” นกอินทรีย์ “ไมเป็นอะไนา อย่าทำคาขาวไพ่น้อยเลย ไคนท่านชู้เข้าท่อนยก็ทำไใสะเสียแล้ว”

นกอินทรีย์ผู้วคคิพูคยังไม่ทันระชาคาคาโครงม้าอินันก็ถูกล่าออก ปรากกว่ามิชษุย์เพศนอมเคียงมาคด้วยราชธิดาคนหนึ่ง จึงทำให้นกอินทรีย์รู้สึก ประหลาคใจ เป็น อันมาก เพราะเวลาราชธิดาเสด็จเข้าไปในโครงม้ามันก็เห็นอยู่กัยคาของมันว่า ราชธิดาองค์เคียวที่ไค้เสด็จเข้าไป แล้วเข้าชวยกัยเจ้าหญิงก็เสด็จ ออก มา จาก โครง ม้า มา กระ ทำ การเคารพคัพระยคยคาทแห่งพระสไลมานแล้ว พระสไลมานจึงทรงตรัสว่า “เหตุการณทั้งหลายที่ ทำให้ ท่านทั้งสองคัอรัย ความเคือก

ร้อน ก็เนื่องจากเราทดลองความซื่อคึกของ
เจ้านกอินทรียี่เขาคอก” พระองค์ทรงครี
พลางทรงหันพระพักตร์ทางนกอินทรียี่ถึยนัก
เค้าแม่วแล้วทรงถามว่า “ยังงี้เจ้าทั้งสอง
เหตุไฉนมันจึงเป็นสองคนไปแล้ว?” นก
ทั้งสองก็มีกล้ำทะลุตอบไปประการใด นอก
จากหันหน้าไปพูดกันสองตัวว่า “จริงของ
ท่าน” แล้วนกอินทรียี่ก็เข้าไปทูลลานะขีสุไล
มานแล้วทูลว่า “ข้าพระเจ้าขอกราบยังคม
ทูลลาฝ่าพระบาท ข้าพระเจ้าขอสัญญาต่อ
หน้าพระพักตร์ว่าตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป ข้า
พระเจ้าไม่ขอมาเหยียบเมืองมนุญยอีกต่อไป”

แล้วมันก็ขึ้นไปเจ้านกซึ่งมันนามว่า “อินทรียี่”
ก็ไม่มีโอกาสมาเยี่ยมมนุญยโลกอีกจนควาย
เท่าทุกวันนี้

ส่วนเจ้า นก เค้าแม่ว ผู้เห็น พ้องไป ด้วย
ความโง่เขลา ก็ยอมรับโทษด้วยก่งหนึ่ง โดย
มันสัญญากับนะขีสุไลมานว่า จะไม่ขอทูลหน้า
มนุญยแลสัตว์อีกต่อไป นับแต่วันนั้นมาจน
ควายเท่าทุกวันนี้ เจ้านกซึ่งมีฉายาว่า “เค้า
แม่ว” จึงพยายามซ่อนหน้าของมันไม่ยอม
ให้ใครเห็น ชันแต่ในเวลากลางวันก็ไม่ออก
หากิน เพราะมันอายหน้าของมันด้วยเหตุที่
กล่าวมานั้นแล

๕๓. เพื่อนที่ ไม่ทอดทิ้งท่าน ในยามวิบตังค์ว่าเพื่อนแท้ ไม่ควรลืมคุณเขาเลย
แม้ ภรรยา. สาม. แถญาคี่เช่นเดียวกัน.

ของ ผ.ถ. พิชชญาติ

มารยาต นักกีฬา

ของ
“มัลลิกา”

(เขียนตามความเห็นของ “Elsie Cleveland Mead”

จากหนังสือรายเดือน “The Llleindator”)

ข้าพเจ้าได้เห็นในสมัยนี้ผู้เข้าแข่งขัน
เป็นนักกีฬากันโดยมาก แต่มันไม่ว่าการกีฬา
ควรจะมีผู้เลื่อมใสยิ่งขึ้นอีกในอนาคต จำนวน
นักกีฬา ที่ ข้าพเจ้าได้ เคยรู้จักแลสดมากมามา
แล้ว ย่างท่านก็มีคุณสมบัติมารยาตเป็นต้นว่า
เคารพสรรเสริญ แต่อย่างท่านที่ยังยกพร้อง
ในคุณ สมบัติ มารยาต อันควรซึ่งจะเรียกว่า
เป็นผู้เข้าแข่งขันเป็นนักกีฬาแท้ ยังไม่ใ้ได้ก็มี
อยู่เหมือนกัน

ใน ที่นี้ ข้าพเจ้าจะกล่าว เฉพาะ มารยาต
ของการกีฬาทั่วไปทุกชนิดเช่นในการแข่งขัน
ถ้าเป็นไปโดย ยุติธรรมแล้วย่อมนำความขร
เทิงมาสู่ทั้งผู้แข่งขันและผู้แสดงแลผู้ตัดสิน แต่ข้อ

สำคัญก่อนที่จะเข้า แสกลงใน เกมหนึ่งเกมใด
จำเป็นต้องเรียนรู้กฎแลวิธีของเกมนั้นๆ เสีย
ให้แน่ชัด ข้าพเจ้า สังเกตดูในสถานที่ประชุม
บางแห่งไม่ค่อยปรากฏว่ามีข้อกติกาประกาศ
ให้ระแ่งใน สถานที่ ประชุมของงานกีฬานั้น
นอกจากผู้ที่มาประชุมจะ ทราวยกันเองซึ่งเชื่อ
ว่าควรจะมีเลอะเลือนไปบ้าง

นิสัยกีฬาแท้ ไม่เพียงแต่จะประพฤติ
ให้ตรงต่อกติกาเท่านั้น ยังต้องเป็นผู้ที่มีคุณ
สมบัติ อันเป็นมารยาต ทั้งามในเชิงนี้พร้อม
ทุกประการ เช่นหากว่าเป็น ฝ่าย มีชัย ก็ต้อง
เป็นไปโดยสุภาพ ไม่ซ้ำเติมฝ่ายที่พ่ายชัย
แต่ไม่อวดภูมิของตนในเชิงเล่น แม้ว่าแพ้

ก็ควรยอม ด้วย ความขี้ติ ทาง ทักขิง ควรรัง
เสริมให้เกียรติกษณแก่ฝ่ายผู้มีชัย ไม่ควรขอค
ติในความ ขกพร่อง ของฝ่ายคนก้วย ประการ
ใด ๆ ึ่งพยายามทั้งไร่นา โดยสม่ำเสมอ ไม่
ควรแสดงกิริยาอา การ หงุดหงิดขึง โกรธให้
ปรากฏในที่ประชุมแม้แต่เล็กน้อย ทั้งอย่าลืม
แสดงมารยาตรอนงามต่อเมื่อรู้แน่ว่าการเสีย
เปรียบนั้นตกอยู่แก่ฝ่ายคน เช่นใดอีกทั้งท่าย
ชักชวนให้ แข่งขันกับ ผู้มีชื่อเสียง ใน แข่งเล่น
แม้แ่จะ เป็น ผู้เสียเปรียบ เสมอ ก็เล่น เพื่อ
ความสนุกครกวน

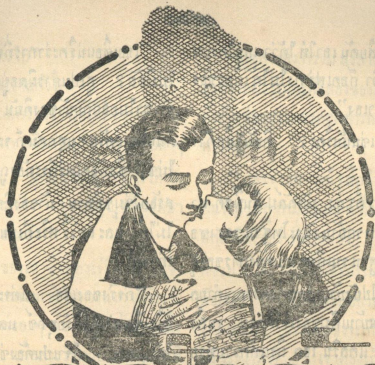
ในงานรื่นเริง แม้จะมีในที่ประชุมสโมสร
หรือในบ้านก็ก เมื่อเสร็จการงานรื่นเริงเล่นครกกัน
แล้วเจ้าของงานมักจะคำวให้มีการเล่นอย่าง
หนึ่ง อย่างใด ก็ต้อง อาศัย ความ เห็นความ
ชอบของผู้มาประชุม นั้น เป็นส่วนมาก จึงเป็น
มารยาตร อนงาม ที่เจ้าของงานควรประพฤติ

ความสนุกสนานไม่เกิด ขึ้น เพราะวาง
วัล อันมีค่า หรืออาหารว่างอย่างประาดคกแท้
อาศัยขี้ เล่นดุก อ้อยาก้วยกันเหตุนั้นเจ้าของ
งาน ควรจักเลือกให้ผู้ที่เห็นว่าชอบพอกันคิก
ต่อกันในแข้งเล่น ถ้าเจ้าของงานหรือควรร
ควรวางวงเล่นค้วย แลเป็นผู้มีชัยก็ไม่ควรร
วางวัลเสียเอง ที่ถูกต้องสั่งให้แก่แขกที่ชนะ
รองค้อจากคน

เมื่อได้ รับเชิญ ใน งาน เลี้ยง ใน ถ้ำคยอก
เชิญเล่นเกมอย่างใดค้วยก็ตาม จรวัยเชิญ
หรือไม่ต่อรับคยอให้ผู้เชิญรู้เสีย เพื่อเขา
จะได้หาใหม่แทน สำหรับเจ้าของงานถ้าหา
ใครแทนไม่ทันก็ควรจะลงมือเสียเอง

มารยาตร ที่กล่าวแล้วนี้ไม่หมายเฉพาะ
แต่คน ก็ฟ้่าเท่านั้น ถ้าคนคกรู้เห็นสมควร
นำมาประพฤติ ย่าง ก็ไม่น่าจะผิด คร่งไหนถ้า
ตนเองสามารถในทางคนคกรหรือ เป็นนักวิ่ง
ซึ่งใครรับ เชิญมาในงาน ก็ไม่ควรขีคพลวเมื่อ
ถูกขอร้องให้ยวเร่ง แม้จะค้อง ประชัน ชัน
แข่ง ถ้าเรา มีคณวุฒิแล มารยาตร อนงาม
เช่นกล่าวแล้วนี้ ต้องสงสัยว่าจะไม่ ได้รับคำ
ชมเชยสรรเสริญ ส่วนเจ้าของงานค้องไม่
ลืมเป็นผู้แสดงความยินดี แลเป็นน้าที่จะค้อง
ยกย่องแก่ค้วแทนผู้ยวเร่งค้วย

นักกีฬา นั้น มาคว่าจะเชื่อว่าชาญชค
เยี่ยมเพียงไร ถ้าคยอวคตนเองแล้ว ก็ไม่
ผิดค้วว่า “นักประพันธ์ค้วอวคกรมชคของตน
ย่อมเป็นที่น่าสนใจที่สุด เปรียบประคกรมารค
ที่กล่าวสรรเสริญยวเร่งของคณ” ที่แท้ถ้าเรา
มีคณวุฒิจริงแลค้วก็ไม่จำเป็นค้องโอ้อวดปลอຍ
ให้เป็นน้าคของผู้อื่นแลเห็นเอง แล้วยอเสียง
อันค้ก็คองจะปรากฏขึ้นภายหลัง

ความรัก

เรื่อง "ปลื้มใจ"

"ปลื้มใจ, เธอ
สังเกตบ้าง หรือเปล่าคะ
นิดๆ เหนื่อย มี อาการ
แปลกมากในชั่ววันนั้น?
จริง ที่เรามีไ้เห็น อยู่
ก่อนว่า เจ้า หล่อน เป็น
อย่างไร แต่เจ้า หล่อน
ยัง คง กระสับ กระส่าย
และกระวนกระวาย เธอ
คิดว่า จะ เกี้ยว ข้อง กับ

ของ ๗ เธอ แค้น ขุน ที่
หาย ช่าง ไหม คะ ?"

• "ฉัน ยัง ไม่ ทราบ,
อะไรกัน, เจ้า หล่อน
และ ทั้ง ก็ คิด เผลว ก็ คุย
เหมือน ผิด แยก ไป
มาก ฉัน แน่ใจ ที่ เกี่ยว
ว่า เขา ทั้ง สอง รู้ เรื่อง
สรวบ ไม่ มุก ก็ หาย ก็ ยิ่ง
กว่า ที่ เขา พูก ฉัน จะ

(ต่อจากหน้า ๗๑๖ ฉบับต้นขั)

บทที่ ๑๖

ตั้งแห่งความลับ

ต้องพยายาม สืบค้น เอาให้ ได้ว่า เป็นใครแน่
แต่ฉันเชื่อแน่ว่า ก๊อทเฟร่ คงไม่ได้ เกี่ยวข้อง
ด้วยตัวของเขาเอง”

“เธอเชื่อเช่นนั้นหรือ ? ก็ฉันรู้สึกก็ไ
เหลือเกิน”

พอ เวลา ค่ำ ลง มืดคลม วนพลก พา
เจ้าหล่อน ออกจากบ้าน อันระโหฐาน ของ เธอ
บ้านอัน ระโหฐาน จนเกินความต้องการของผู้
เป็นเจ้าของ ไปยังบ้านเล็กแห่งคามณฑล
ไซเกด อันเป็นบ้านเดิมของเจ้าหล่อน จนถึง
วันที่สามว่า แคลร์น เฮล ถึงแก่ความตาย
แล้วและ เจ้าหล่อน ต้อง แฝง อยู่ในนาม และ
ทำ การใน นาม ที่ ของ ฮาร์วี่ อีวรีก ญาติ ของ
เจ้าหล่อนที่มาจากออสเตรเลีย

“ช่างน่าทึ่ง และ น่าอัศจรรย์มาก ที่เธอ
ต้อง มาที่ นี ในเวลา มีก ๆ และ ช้อนตัวเธอ
อย่างผู้ร้าย” เขาเอ่ยขึ้นขณะที่เห็นเจ้าหล่อน
เดินไปแต่ในที่ ๆ มีงา

เจ้าหล่อน มิได้ ตอบ ว่า กระไร จน ถึง ยัง
ประศุสน แล้วทั้งสองก็หยุดอยู่ที่นั่น

“เธอคอยอยู่ที่นั่นก่อนนะ, ยอควิก, ขณะ
ที่ ฉัน จะ เข้าไป ว่า แฮร์รี่ อยู่ คน เดียว หรือ
เปล่า” เขาบอกกับเจ้าหล่อน “แล้วฉัน
จะออกมาหาเธอ”

เจ้าหล่อน จีบเข้าไว้ และกล่าวว่า

“เธอเชื่อแน่ว่าการที่จะบอกกับเขาจะ
ไม่มีภัย ? คุณเป็นการผิดอยู่สักหน่อยที่บอก
กับเขาไม่บอกกับน้ำของคินัน แต่ถ้าน้ำของ
คินันทรายด้วย คนทุกคน ก็ จะทราย กันขึ้นใน
ไม่ช้า ซึ่งก๊อทเฟร่ก็จะต้องถูกจับกุมในเรื่อง
สร้อยไข่มุกที่หาย น้ำของคินันเก็บความลับ
ไม่ได้ และ แฮร์รี่ หรือก็เป็นเด็กอายุสิบขวบ
เท่านั้น”

“ก็จริงของเธอ แต่จะทำอย่างไรได้เล่า
เมื่อเด็กเป็นผู้ได้รัยทุกซ์ และเราก็ก็นึกอยาก
ให้เขาตาย ก็จำนต้องช่วยเขา ฉัน
เชื่อแน่ว่า คงไว้ใจเขาได้ เธอไม่ต้องกลัว
ในเรื่องนั้น”

เขาเดินไป ยัง ประตูบ้าน ตามทางเดิน
ในสวนแล้วเข้าประตูบ้านทางคาน้ำ ส่วน
แคลร์นหลบเข้าไปภายในเงาแห่งต้นไม้
เจ้าหล่อนคอยอยู่สืบหาหน้าที่เท่านั้น เขาก็
กลับออกมา

“เธอเข้าไปได้ละ” เขาบอกเจ้าหล่อน
“น้ำแกเข้านอนแล้วเพราะปวดศีรษะ แฮร์รี่
กำลังตื่น อีกชั่วโง่งหนึ่งจะมีนางพยาบาล
มาเฝ้าเขา เวลานั้น มี คน ใช้ อยู่ คน เดียว
แต่ฉันบอกว่า ฉันจะคอยดูแลตัวเอง ให้เข้า
ไปพักผ่อนเสียก่อน เหวะเข้าไปได้ทาง
หน้าต่าง ห้อง รับประทานอาหาร และจะมี ใคร อีก

เพราะหมอกฟุ้งไป”

“เธอขอกเขาแล้วหรือ?”

“เธอหมายความว่าอย่างไร? ี่, ฉันคิดว่าควรขอกเขาล่วงก่อน อย่างเงียบๆ และระวังที่สุด มีคนนั้นเขาอาจตกใจได้ ในเมื่อแลเห็นเธอเข้า เขาสัญญาที่จะรักษาความลับของเธอดีแล้ว”

ด้วยแผนของเขาซึ่งพองเจ้าหล่อน เขาได้ช่วยให้เจ้าหล่อนเข้าไปทางหน้าต่างห้องรับแขก แล้วค่อยๆ ย่องขึ้นไปชั้นบนจนถึงห้องของแฮร์รี เมื่อสำรวจภายในเป็นปรกติแล้ว เจ้าหล่อนวิ่งไปที่เตียงของน้องชาย แล้วคุกเข่าลงข้างๆ เขา พร้อมกับกางแขนอันเรียวของเจ้าหล่อนออกกอด

“แฮร์รี! แฮร์รี!”

“โอฟ! พี่! ไหนไหนน้อง คุณหาที่น้องไม่ ค่อยเข็ดเลย ว่าพี่ยังอยู่” คุณน้องนั่งทำให้พี่ทั้งน้ำตา น้องพริ้มเมื่อมีสเตอร์วินพลัดออก และเขาก็พิศวงใจเสมอ เขาบอกกับน้องว่า ที่ทำเช่นนั้น เพราะเห็นแก่ก๊อคเฟร และน้องต้องเก็บไว้เป็นความลับต่อไปอีกสักหน่อย โอฟ! พี่ น้องภาวนาอยากเห็นอีกเสมอ และน้องก็ทำได้เห็นอีกจริง น้องคิดอยากจะตายเพื่อได้ไปพบพจนสวรรค์”

ฮัสซาล แห่ง ความ สงสารได้ไหล พลากออกจากดวงเนตรทั้งสองของเจ้าหล่อน ขณะที่เขาหล่อนประคองกอดทรวงนั้น แนนเข้ากับทรวงอก

“แฮร์รี เธอยังกลัวว่า พ่อของเธอเป็นคนใจแคบอยู่เหมือนกัน ที่ทิ้งเจ้าไป และปล่อยให้เธอว่าตายแล้ว แต่ฉันเห็นการที่ช่วยไม่ได้ พี่ต้องกระทำเพราะเห็นแก่ก๊อคเฟร เจ้าก็คงไม่อยากเห็นเขาได้ ้วยโทษเป็นแน่ โทษซึ่งจะเกิดแก่เจ้าถ้าเจ้าไม่ระวังให้ดี เจ้าต้องเก็บเป็นความลับอย่าพูดอะไรเลยในสิ่งที่จะทำให้คนทั้งหลายคิดว่าพี่ยังอยู่”

“น้องไม่ พกพลอก น้องสัญญา กับมีสเตอร์วินพลัดแล้ว น้องจะระวังตัวๆ น้องจะคงใจให้หายเร็วๆ นี่พี่ไม่สยบจริงจังเสมอและซัด”

“พี่ไม่สยบเมื่อสองสามวัน มีสเตอร์วินพลัดก็เหมือนกัน แต่ที่ขยมนเราสยบไปแล้ว”

“เมื่อไรพี่จะแต่งงานกับเขา?” เขาถามเจ้าหล่อนอย่างวิรวัธน์

หน้าอันเลือนลางของเจ้าหล่อน ฉบดินได้กลายเป็นสีชมพู มล็ดกลมๆ ค่อยแทนเจ้าหล่อนว่า

“เจ้าหล่อน จะ แกร่งงาน กับ คนในไม่ช้า
ไม่ต้องสงสัย”

แฮรวี คยมือ อัน ผอมของเขา ด้วยความ
เบียดเบียน แต่ในทันทีกระตุกถึงความซื่อ
หงซ่งกระทำให้เขามีความกังวล

“แต่เขอรวดค พลลียสัน บอกว่า เขา
อยากได้ พิน แต่เมื่อเขอรวดค พลลียสัน
อยากได้อะไร เขามีอะไรได้เสมอ”

ถ้อยคำเหล่านั้นได้ก่อกวนจนภายในความ
สงบเยือกของ ห้อง ประคอง เลี้ยง แห่งกระสุน
ระเหิด ซึ่งได้ประหารเจ้าหล่อนลงจนหมด
สติ แม้เจ้าหล่อนบอกไม่ได้ว่า ทำไม่จึงเป็น
เช่นนั้น แต่ก็รู้หนึ่งเสียอันประหลาด
ของมัลคอล์มที่ทำลายความเยือกเย็น

“ง เชื้อ แน่ เด็ก, แฮรวี, พลลียสัน
จะ เอา แคลร์นไปไม่ได้” ถึง แม้ อยากได้
เจ้าหล่อนสักเท่าใด เจ้าหล่อนเป็นของฉัน
และเป็นของฉันเท่านั้นตลอดไป”

เขาพูดอย่างรุนแรงและได้ความ มีใจ
นึก ว่า ผู้ที่ขอร้องทำ เขอรวดค พลลียสัน นาย
ธนาคารนั้น เขาได้ทำแกมมนุษย์ธรรมดาไม่
แต่ทำแก่มนุษย์ตัวสามารถขึ้นปราศจากความ
สงสัย ผู้ร้ายอันเคียดระแค้นและมีฉาษา
อันอีกภาคหนึ่งของโลกว่า “อ้ายมหาไร”

ถ้าหากกับแคลร์นมิได้เกิดประคองกันไป

ใกล้ ๆ ขณะ ที่ เกิดออกจากสวนด้วยกันใน
ตอนหลังแล้ว มีคนใดคนหนึ่งคงต้อง
เห็นภาพอันเหมือนเงาของชาย ผู้มีรูปร่างสูง,
กำยำและแต่งตัวเรียบร้อย ซึ่งมองที่เขา
ทั้งสองอยู่ทางหลังพุ่มไม้ อัน ทนทานพุ่มนั้น
เป็นแน่

บุรุษนั้น คือ เขอรวดค พลลียสัน นั้นเอง
เขาเลิกความวิตกที่จะไป การ เลี้ยง เพื่อ มา
ตามดูการเคลื่อนไหว ของหญิงที่เขา มีความ
สนใจและชอบ ผู้ซึ่งหมายจะชิงเจ้าหล่อนไป
จากเขา

ชั่วโม่งหนึ่งภายหลังที่โก สิง แคลร์น ขึ้น
รถไฟไป คิวินสฟอล์ก มัลคอล์มวินพลด์ได้
ไปหา ก๊อทเฟร เพื่อขอร้องให้หาอะไรกับเขา
บ้างเล็กน้อย แต่เป็น ที่ พึง สืบเสาะได้ว่า
ก๊อทเฟรมีอำนาจอื่น ๆ และคงไม่เป็นสุข

“ผม พง มา เมื่อ สอง สัปดาห์ นาน เอง
ก๊อทเฟร, เพื่อขอให้คุณช่วยผมกระทำการ
สักอย่างหนึ่ง” เขาพูดอย่างจริงจังด้วยที่หน้า
ชายผู้เป็นพ่อของแคลร์น อันเจ้าหล่อนมี
ความกังวล อยู่ เป็นอันมาก “คุณ คง จะ
ทราบแล้วว่า ผมจะต้องออกไปทำการตาม
หน้าที่ของผมในเร็ววันนี้ แต่ตั้งแต่ผมออก
จากโรง พยาบาล ตอนก่อน มา และได้ ทราบ
ความเป็นไปของแคลร์นเข้า ผมรู้สึกว่าคุณ

ยังไปไม่ได้ ผมจะไปโดยปล่อยเจ้าหล่อนให้แผ่อยู่ในชีวิต อันเต็มไปด้วยความเท็จ มิได้เป็นอันขาด ก่อนที่ผมจะไปผมจะต้องช่วยเจ้าหล่อนก่อน แล้วจะพาเจ้าหล่อนไปทำการก๊อปปี้ แต่หนทางที่จะช่วยเจ้าหล่อนช่วยเจ้าหล่อนกลับมากตามเดิม นั้น จำต้องเสียกันว่า ใครเป็นผู้ร้ายวายชะโมยสรวัยใช้มุกแน่ เจ้าหล่อนจึงจะสามารถแสดงความจริงทั้งหมดได้ โดยไม่ต้องกลัวว่า คุณจะต้องได้รัยโทษ”

ก็ออกเฟรเซส มิได้บอกว่าอะไรอยู่ครึ่งหนึ่งของเขาได้กลายเป็นสี่ขาทันที หมายความว่า ปรากฏออกมา คำหน้าผาก มีข้างหนึ่งซึ่งจับอยู่ที่ขอบโต๊ะในที่ ๆ เขาบินอยู่นั้นได้กำแน่น

“ก็เป็นการดีแล้วนะ มีสี่เท้าวันพลัด” เขาพูดอย่างสลับ ๆ แต่ผมคิดว่า มันจะไม่เป็นการดีสำหรับคุณ จะพยายามทำการเป็นนักสืบในเรื่องนี้ คุณควรจะปล่อยให้ เป็นอิสระของผู้ที่เป็นนักสืบจริง ๆ จะดีกว่า”

“ถ้าเช่นนั้นคุณหมายความว่า จะไม่ช่วยผมหรือ แม้ว่าจะเป็นการเห็นแก่เงินของตัวของคุณเองก็”

ก็ออกเฟรเซส ขยับตัวไปมาอย่างกระวนกระวาย แล้วจึงตอบว่า

“ก็ผมไม่เห็นเห็นประโยชน์เลยนะ” เขาพูดเป็นเสียงกระซิบ “ผมไม่เห็นเห็นเป็นการดีแก่แคล้วคลาด เจ้าหล่อนควรปล่อยให้ไปตามยถากรรมมากกว่า คงไม่เป็นการลำบากอะไร แม้เจ้าหล่อนจะแต่งงานในนามของ ฮาร์วีย์ ออร์ค ที่มาจากฮอลลีวูดเลย เมื่อเจ้าหล่อนใช้นามของสามี แล้ว ก็ไม่เป็นการประหลาดอะไรอีก”

มัลคอล์ม เดินเข้าไปใกล้ แล้วขมุกขมอ สลัดผ้าเขาพลางกล่าวว่า

“นั่น, ก็ออกเฟรเซส คุณคิดว่าผมจะปล่อยให้เจ้าหล่อนแต่งงานภายใน เขาแห่งความเท็จ? คุณคิดแล้วหรือว่าเจ้าหล่อนจะยินยอมเห็นด้วย?”

เขาตอบ ที่อยู่ครึ่งหนึ่ง เมื่อเห็น ว่าก็ออกเฟรเซส มิได้ทำอะไรนอกจากนี้ ออกไปก็รีบร้อนนำฟิวจิ้ง กล่าวคือไปอย่างสุภาพรายเรียกว่า

“ก็ออกเฟรเซส คุณออกจะปฏิเสธเสียทุกอย่างที่เกี่ยวกับ คุณทำให้ผมเชื่อว่า คุณมีพิรุธ แต่ผมยังไม่แน่ใจ แม้ว่าคุณจะมีหน้าอันซุกซน ผมเชื่อว่าว่าคุณคงไม่ใช่ตัวผู้ร้าย อันแท้จริง และ ผม เอง จะเป็น คนพิสดารให้เห็น”

เมื่อเขาไปแล้ว ก็ออกเฟรเซส กลับไป

ยังเกือแล้วซุกลงนั่ง พลังควักผ้าเช็ด
หน้าออกเช็ดเหงื่อ แล้วพมพาดามตัวเอง
ว่า “เขาจะเสียคนพะยะไร ในไม่ช้าการ
ของเราจะรุดคืบหนทางเขาเสียสิน”

บทที่ ๑๗

มหากัษ

ครู่หนึ่งภายหลัง ก๊อคเฟร เฮล ไล่เหล่า
ควอย ๆ ตัว เขาเห็น เยอราลค พิลลิปสัน
เข้ามาอยู่ในห้องแล้ว และกำลังยืนคาจย
อยู่ที่เขา ในคางคาอันต่ำ ซึ่งลึกซึ้งและค
ประหนึ่งลูกคาของนกอินทรีขี้นั้น แสดงว่า
มีความโกรธ

“ก๊อคเฟร เฮล, แกยังทำการที่กั้นมอย
ให้แกทำไม่ทันก็ แคลร์วันและเจ้าหมอนั้น
ยังอยู่ด้วยกัน เสมอ ตั้งแต่เขา ออกจาก บ้าน
เชอแกนยร นีวแกเรียกว่าขงกันมัลคัลม
วินฟลค ไม่ให้พยกับเจ้าหล่อน?”

“คุณผมยังไม่มีโอกาส” ก๊อคเฟร
พยายามแก้ตัว “แต่ผมจะทำกั้นเสีย
จากเจ้าหล่อนในวันพรุ่งนี้และวันต่อ ๆ ไป”

“กั้นจะกำกั้นเองก็ได้ กำกั้นให้อย
มือตลอดไป กั้นมีโอกาสอันเหมาะแล้ว
แต่แกต้องช่วยกัน แกคงไม่ทันได้ ทำ
การเพราะความรักนังสาวแกเป็นแน่ กั้น
ฆ่าเจ้าหล่อนจริง”

“ผมทราแล้ว และผมก็อยากให้ท่าน
ไล่เจ้าหล่อนเหมือนกัน เจ้าหล่อนออกจะ
โง่มากที่ไปหลงรักชายคนนั้นในเมื่อชาย
อย่างท่านต้องการเจ้าหล่อน แต่อย่างไรก็
เราคงกำกั้นนออกนอกทางไปได้ ในไม่ช้า”

เยอราลค พิลลิปสัน เดินผ่านไปมาอยู่ใน
ห้อง สรวมเสื่อคลุ้มเบียดอกเพื่อให้เห็นเสื่อ
ราคร กับ คม ผังเพชร อันมีแสง เป็นประกาย
ตาอันงามแก่คนนั้น ก็มีรัศมีแห่งความมืด
ที่เขาพกกับชายหนุ่มซึ่งอยู่ใต้อาณาราเขา

“อ้อ, แคลร์วัน ออกกับแก หรือเปล่าว่า
จะมีการวิวรอกกันที่ควนสฟอรค เพื่อยำรง
โรงพยาบาลที่นั่น?”

“เปล่า, อ้อจะมีควรีย?”

นายอนาคารยรคำ แล้วกล่าวต่อไปว่า

“มี เป็นการเชิญและจะมีการแสดง
ละครคอนเรื่องพงษาวดารสั้น ๆ และในตอน
หนึ่ง แคลร์วัน จะเป็นผู้แสดง เป็นเรื่องการ
แต่งงานของคนสำคัญสองคน กั้นจำไม่ได้
ว่าใคร และจะมีฉากหลวงจริง ๆ เป็นผู้
กระทำพิธีแต่งงาน จะใช้ถ้อยคำในพิธีแต่ง
งานกั้นอย่างจริง ๆ และแคลร์วันจะเป็นตัว
เจ้าสาว”

“อ้อ!” ก๊อคเฟร เฮล เอ่ยขึ้น เขา
ตั้งคั้นที่จะทรวายเคำงอนแห่งความหมายอัน

บรรดาผู้โดยสารรถไฟที่จะออกไปยังฮัลล์
เขารู้สึกหายใจจืดชืดขณะที่ต้องทรมานอย่าง
ไม่แน่นอน

ความกังวลของเขาอันเป็นส่วนใหญ่นั้น
มีความจำเพาะอยู่ เขาแค้นบูรี ผู้ซึ่งจะเป็น
คนโดยสารคนหนึ่งที่ออกไปยังฮัลล์

โดยทางไปรษณียบัตร เมื่อคืนนี้ เขา
แค้นบูรี คงได้รู้ เทพหมายฉบับหนึ่งลง
นามว่า “ทอม ฮอว์ก” อันมีข้อความว่า
ผู้เขียนเป็นญาติคนหนึ่งของ ฮาร์วีย์ ฮอว์ก ที่
ยังมีชีวิตอยู่ - ญาติอันสนิท - และ เขารู้สึก
เสียใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้ทราบการถึงแก่กรรม
ของเจ้าหล่อน ในเทพหมายนั้นกล่าวต่อไป
ว่า ทอม ฮอว์ก อยากทราบการถึงแก่กรรม
โดยเขียนถึงกันก่อนของ ฮาร์วีย์ ฮอว์ก คือไป
อีก เพราะเจ้าหล่อนเป็นหญิงสาวที่แข็งแรง
และผาสุก และ เมื่อทราบว่า เขา แค้นบูรี
รักใคร่ในเจ้าหล่อน ต้องการจะแต่งงานด้วย
มาเป็นเวลานานแล้ว เขาก็คิดว่าทางที่ดี
ก็ต้องถามไปหาเธอ ผู้ซึ่งเขาทราบว่าเวลานี้
อยู่ในประเทศอังกฤษ เขาก็อยากจะพบ
กับเธอ แต่เขาเป็นกะลาสีที่จนและไม่มี
เวลาว่าง เขาพึ่งทราบดีที่อยู่ของเธอ แต่
ยี่สิบเขาจะต้องไปกับเรือแม่เหล็กที่จะออกจาก
ฮัลล์ในตอนเช้า ด้วยเหตุนี้ เขา แค้นบูรี

เป็นคนรวยและเวลาเป็นสิ่งที่ไม่จำกัด เขา
คงจะมีโอกาสโดยสารรถไฟในตอนเช้าไป
ยังฮัลล์ เพื่อพบกับชายอนาถาผู้ซึ่งมีความ
รู้สึกโศกเศร้าในการที่บุคคลที่มีชีวิตอยู่แต่
ผู้เดียวในโลก

เทพหมายฉบับนี้ทำให้ใช้ด้วยคำอันมีความ
ทึ่ง เพื่อให้ตรงกับใจอันดีของเขา เขอ
วาลด์ พิลลิปสัน ก็ได้ทราบอยู่แล้ว และกำลัง
หมาย เพราะ เขา แค้นบูรี กำลังเดินมา
ตามชานชาลาอันทอดก้นเวลารวด

“มันดีกับแล้ว!” พิลลิปสันพูดกับ
ตัวเอง แสดงว่ามีชัยชนะ “อ้ายคนใจกัน
มันง่ายจริง!”

เขาคอยดูเขารอขึ้นไปในรถ แล้วครู่หนึ่ง
สุดท้ายเขาเองก็กระโดดเข้าไปอยู่ในห้องหนึ่ง
ทางด้านหลังห้องที่เธออยู่

เขอวาลด์ พิลลิปสัน มีใช้คนที่กระทำ
อะไรครั้ง ๆ กลาง ๆ หรือแล้วแต่โอกาส
เขาหมายที่จะให้แน่ใจได้ว่า เขา ผู้ซึ่งเป็น
มนุษย์คนเดียวในโลกที่มีอำนาจเหนือเขานั้น
ได้ถอนออกทางไปอย่างเรียบร้อยแล้ว ก่อน
ที่เขาจะเริ่มทำลายข้อสัญญาที่มีต่อกัน

ในคืนพรุ่งนี้จะมี การ ระวังกันที่ คิว
สฟอว์ก เพราะฉะนั้นในคืนพรุ่งนี้ ถ้าการได้
เป็นไปก็แล้ว คงจะได้เห็นเขาแต่งงานกับ

แคล้วคลาด อย่างแน่นอน

เมื่อถึง ฮิลล์ เขารวบรวมตัวมิให้ใครเห็น แล้วคอยจับตาดู เขาเห็นชายคนหนึ่งซึ่งเขาทราบแล้วว่าเป็นมุลเล็กคู่ร่วมชีวิตของเขา กำลังพบบกซ์ เซธ แคนบูร์ และ พวกกันอยู่สองสามนาที เมื่อได้กระทำความสำเร็จจนหมดสงสัยแล้วก็พาเซธไป

“ยังงั้นนี่นา” เขอรวบรวมฟิลลิปสัน พร้อมกับตัวเอง แสดงว่า มีความพอใจอย่างที่สุด “มุลเล็กกำลังมีอันอยู่มื่อแล้ว และคงจะไม่ปล่อยให้มันกลับมามีอีก อ้ายโง่! นรวร มันคิดว่า มันขวางทางเราไว้? มันจะรู้สึกได้ ในไม่ช้าว่า อ้ายคนที่พยายามจะกระทำเช่นนั้นมันจะต้องได้รัยทั้งขมทั้งขื่น”

แล้วเขาก็โดยสารรถไฟ เทียบหลัง กลยลอนดอน

๐ ๐ ๐ ๐ ๐

ภาพแห่งโรงละครคอนดเควินสฟอร์ดในคืนก่อนนั้น เป็นทั้งทงามยิ่งยวดที่เกิดขึ้น และการวิธของ เพื่อประโยชน์ของโรงพยาบาล ก็ได้เริ่มกระทำกัน แคล้วคลาดยังคงอ่อนกำลังอยู่ เจ้าหล่อนเกือบจะขอให้คนอื่น เป็นผู้แสดงในบทของเจ้าหล่อน แต่หัวหน้าและนายแพทย์ชี้แจงว่า มีคนขึ้นสูงเป็นอันมาก มีความจำเป็นที่จะเห็นเจ้าหล่อน เนื่องจาก

ที่เจ้าหล่อนได้ช่วยชีวิตทารก ที่ เฝ้ายอยู่ในโรงพยาบาลนั้น เจ้าหล่อนจำมีค้องให้เสียความตั้งใจของเขา ถ้าเจ้าหล่อนพอจะช่วยเหลือได้ ดังนั้นเจ้าหล่อนจึงจำใจต้องแสดง เมื่อถึงเวลาเจ้าหล่อนออกบทก็คือ ยืนอยู่ในท่ามกลางเวที เป็น ตัว เจ้าหญิง อัน ลีล สาย โลหิต แห่งตระกูลนั้น เจ้าหล่อนมีลักษณะโฉมเป็นภาพซึ่งกระทำให้ ชัฟเฟอร์ อันแรงกล้า ของชาย ที่ยืนอยู่ข้าง เจ้าหล่อน เค้น อย่างไม่ เคย เค้น มาแต่ก่อน

เจ้าหล่อนจะได้ทราบหรือเปล่านั้น เจ้าหล่อนมิใช่ชายผู้ซึ่งถูกเลือกให้แสดงกับเจ้าหล่อนแต่แรก แต่เป็นบุรุษอีกคนหนึ่งมาแทนที่ตัวจริงโดยบังเอิญ และเขาคือเขอรวบรวมฟิลลิปสัน!

แต่เปล่าเจ้าหล่อนหาทราบไม่ เจ้าหล่อนมิได้สงสัยอะไรเลย เจ้าหล่อนมิหวังฟังอยู่ว่า ทำไม มัลก็มัส วินฟลด์ จึง มิได้ มาดู เจ้าหล่อนสวมเครื่องดนตรีงามวิจิตร

เจ้าหล่อนได้ กล่าว ถ้อยคำ ที่ ต้องกล่าวอย่างซัดเซน ถ้อยคำซึ่งเจ้าหล่อนประกาศว่า จะนิยชาบ ผู้ ที่ยืนอยู่ข้างเจ้าหล่อน เป็นสามีที่วิวิธ สัมผัส ที่ จะอยู่ ถิ่น ถิ่น เขา คลอดไป แล้วเจ้าหล่อนก็ประสานแขนกับเขาถอยกลับไ้ไปจากเวที

เมื่อ พัน เวท อันปราศจากสายตาของผู้ที่
มากแล้ว ยังมีบุรุษผู้หนึ่งแต่งตัวเป็นพนักงาน
งานนั่งอยู่พร้อม ด้วยมีสมุกกางอยู่เล่มหนึ่ง
วางอยู่ที่เข่าของเขา เป็นสมุกเล่มใหญ่
ซึ่งทุกเป็นสมุกสลักสำคัญที่เกี่ยว และรูป
ร่างก็น่าจะเข้าใจของแกล้วให้ระแวง แต่
ก็อดเพ่ง ขึ้น อยู่ข้าง ขวบนั่น และ เรียกเจ้า
หล่อนเป็นที่พิชชอกให้เขื่อนนาม

“นามของเธอทั้งสี่อย่างนี้ ต้องการจะเกี่ยว
ไว้เป็นตระกูลแห่งคนนั้น มาเขื่อนแล้ว
หลักทางให้คนนั้น!”

เขาส่งปากกาให้น้องสาวของเขา โดย
เหตุที่เป็น ก็อดเพ่ง เจ้าหล่อนจึงยิ้มแล้ววิ่งมา
เจ้าหล่อน ก็มี ลง เขื่อน นาม ของ เจ้าหล่อนใน
สมุกนั้น และ เขอรลัด พิถีพิถัน คอย อยู่
เชื่อมั่นว่า เมื่อลายเขื่อนของเจ้าหล่อนและ
ของเขาปรากฏขึ้นแล้ว เจ้าหล่อนก็จะเป็น
ของเขาตลอดไป

ณกาลนั้นนับว่าเป็นยุคแห่ง อันตรายใน
ชีวิตของเจ้าหล่อนแล้ว

บทที่ ๑๘

บอกเหตุ

แกล้วนั้น มี ทราบ อันตราย ของ เจ้าหล่อน
มิได้สงสัยว่า ผู้ที่ขึ้นอยู่ข้าง ๆ นั้น คือ เขอ
รลัด พิถีพิถัน

เจ้าหล่อน จะทราบได้อย่างไรว่า เขา อยู่
ใน ที่ นั้น กำลัง แสดง เป็นตัวเจ้าขาว ของเจ้า
หล่อน ?

อนึ่งผู้ที่ขึ้นอยู่ข้างหน้าก็สมุก ซึ่งกางออก
เพื่อขอให้เจ้าหล่อนเขื่อนนาม ก็ไม่ชวนให้
เป็นที่น่าพิศวงอย่างไร เจ้าหล่อนไม่เข้าใจ
ว่าเขาต้องการนามของเจ้าหล่อนสำหรับอะไร
แต่โดยเหตุ ที่ในตอนค่ำวันนั้น เจ้าหล่อนได้ ทำ
การเป็นอันมาก เจ้าหล่อนจึงมีทราบบทความ
หมายและรู้สึกว่าเป็นสิ่งสำคัญ นอกจากนั้น
เขาก็คอยช่วย เจ้าหล่อนจึงมีทันหยุกคิด
หรือถามปัญหา

“เร็ว!” ก็อดเพ่ง เร่งเจ้าหล่อนอีก
ภายหลัง ที่ได้ ประสพ สายตา กับ เขอรลัด
พิถีพิถัน ผู้ซึ่ง เคลื่อน ที่ไป มา ด้วย ความ
กระวนกระวาย และรู้ว่า เขอรลัด พิถีพิถัน
ต้องการให้เจ้าหล่อนเขื่อนก่อน เพราะเขาไม่
อยากให้เจ้าหล่อนเห็นนามของเขา จนกว่าจะ
เป็นการเข้าเสียแล้ว ดังนั้น ก็อดเพ่ง จึง
เร่งคำไปอีกว่า

“มาทางนี้ มีสี่อรรถ เขื่อนอย่างดีที่สุด
เพราะเป็นตระกูล”

ก็อดเพ่ง ทำการคิดมาก แกล้งทำเป็นไม่
รู้จักเจ้าหล่อน นอกจากรู้ว่าเขื่อน “มีสี่อรรถ”
เจ้าหล่อนทราบบทหรือไม่ว่า ชีวิตของบุรุษ

ผู้ที่แสดง เป็นตัวเฝ้าของ เจ้าหล่อนนั้น
ได้เห็นแรง กลัว เพียงไร ชะ ท ย น อยู่ข้าง
เจ้าหล่อน

เปล่าเจ้าหล่อนหาทราบไม่ เจ้าหล่อน
ก็ลงแล้วทั้งคนเขียน

เจ้าหล่อนได้เขียนนามตัวว่า “ชาวรี”
ได้ลงตัวแรก ก็พอกับเสียงหนึ่งกึ่งวาตชน
ในโลกรของเจ้าหล่อนทันที

“ทำไม เธอทำอะไรกัน? เธอเขียน
นามของเธอในสมันนี้? สมุททะเขียน
แต่่งงานต่างหาก หยุด! หยุด!”

มัลลิม วินพลัด คนสุกทัยในโลกที่
เจ้าหล่อนต้องการเห็นตนนี้ จัณเฑนเจ้าหล่อน
ไว้ เพื่อไม่ให้เจ้าหล่อน เขียนได้ ตลอด
แม้ แต่ นามคนที่เจ้าหล่อนได้เริ่มเขียนลงไป
เมื่อเจยหน้าชนเจ้าหล่อนประสยควงทวนคำ
เป็นประกายจึงคุกเจ้าหล่อน

“มัลลิม! มัลลิม!” เจ้าหล่อน
เรียกเขา - และ ลมคน ว่า เจ้าหล่อน เป็น
ชาวรี ออวก และไม่ใช่ แคลวิล เฮล ไม่
ควรเรียกนามคนของเขา

เขอรอดก พิลิปสัน ผู้ซึ่ง ย น อยู่ข้าง
เจ้าหล่อนสำหรับนามที่เจ้าหล่อนเรียก เขา
ก้าวหน้าออกไป แล้วเรจากับชายที่ฟังมาดัง
ประหนึ่ง เขามิรู้รัก เขาแกล้งทำเสียงให้

เปลี่ยนแปลกขณะที่จะออก ย ท กับ แคลวิล เฮล
และยืนเขากแกล้งทำอีก เพื่อไม่ให้เจ้า
หล่อนสังเกตได้

“ท่านคือใครที่มาเช่นนี้ มาเกี่ยวกับ
การเล่นขื่น ๆ อันเล็กน้อยของเรา?”

แม้ อีกก็กิริยาของเขาสงบสงบอยู่ก็
จริง แต่ ก็มีเค้าแสดงให้เห็น ความโกรธ
อย่างระกินเลือดกินเนื้อปรากฏขึ้น มัลลิม
วินพลัด ทอย เขาทันที และ อย่าง ไม่ หวั่น
หวาดว่า

“นี่ไม่ใช่ การเล่นขื่น ๆ เลยท่าน ถึง
แม้จะใช้ หรือไม่ ก็มันก็ต้องกล่าว แต่ฉัน
เห็นว่า มัน เป็นอันตราย สมุทคน คือ สมุท
ทะเขียนแต่่งงาน ซึ่งจะเป็เรื่องกอธิประยค
และ เป็น อุบาย ให้ พิลิปธาน กลายเป็นพิธอิน
ลูกต้องตามลัดขีญกฎหมาย ฉันก็ไม่ทราบ
ว่าท่านคือใคร และทำไมจึงต้องการจะกระทำ
อุบาย แต่ฉันเชื่อแน่ว่า มันเป็นการพิธิก ๆ
เขาหนีไปทางชายที่ลธสมุท ผู้ซึ่งยืน
ใกล้ขื่นขึ้นแล้ว

“ท่านหาสมุคนั้นมาสำหรับอะไร ใคร
ให้ท่านมา?”

“นี่ไม่ใช่สมุคสลักสำคัญอะไร สำหรับ
ให้เป็นของบุคคลาย ๆ เป็นสมุคทะเขียนจริง ๆ
เท่านั้น”

“ไหนส่งมา”

แทนที่ชายนั้นจะส่งให้ เขาไต่กลับหลัง หันวิ่งหนีออกไปโดย รวดเร็วที่สุด ที่เขาจะให้ เร็วได้ --

“ก็แล้ว, มัลคัลม” ก๊อกเฟร์เอ้ยขึ้น แต่ สั หนำนัน เลื้อย ซัด คลอก จน วิม ฝปาก แล้วเหลือบูกชาย ผู้ ซึ่ง แผลง เป็น ตัว เจ้า ยาว ของ แคลวัน เฮล เขากำลังว่า ฟังว่า เขอ วัลคั ฟัลลิสสัน จะกระทำอย่างไรต่อไป

แต่ มัลคัลม ถามเขาว่า “เจ้ายาวคนนั้น ชื่อนี้ไร?”

ก๊อกเฟร์ เฮล ตอบว่า “แจ้งอกในโย โปรแกรม” แล้วขึ้นกระพากซึ่งอีกขรเป็น ตัวพิมพ์ส่งให้

“ชื่อ ชาร์ว”

เขอวัลคั ฟัลลิสสัน กล่าวเป็นเสียงโกรธ อีก “ฉันอยากทราบว่า ท่านมีสิทธิอะไรที่เข้า มาเกี่ยวข้องกับเรื่องของ มิสชาร์วคั ออร์ค?”

มัลคัลม วินฟัลคั หันมาประหลาดกับผู้พูด ซึ่งความกลัวไต่ วังสู่ แคลวัน เขาระกล่าว ความจริงไหมหนอ ความจริงที่ว่าเจ้าหล่อน เป็น แคลวัน เฮล มิใช่ ชาร์วคั ออร์ค และ เขามีสิทธิใน ฐานที่เป็นคู่หมั้น จำต้องป้องกัน เจ้าหล่อน

แม้ว่า เขามีเห็น ก๊อกเฟร์ เฮล ขึ้น อยู่

ตรงหน้า เขามี อากาวติด จน ปาก ซัด แล้ว บางที เขาอาจพบ ความจริง ออก มา แต่ ก๊อกเฟร์ ก็ขยิบตากับเขาเป็นที่เคื่อนว่า ถ้า เขาขึ้นพูดออกมาว่า แม้ส่วนน้อยผู้ซึ่งบน อยืน และ แผลง เป็น ตัว เจ้า ส่วนนั้น คือ คู่หมั้น ของเขาแล้ว เขาระนำมาซึ่งความอียศ อดสู ทั้งจะกระทำให้ พี่ชาย ของเจ้าหล่อน ถูกจับกุมใน เรื่อง สร้อยไข่มุก ที่หาย ซึ่ง ขณะนั้นพวกตำรวจยังมีแค่คนอยู่ ดังนั้น เขาระจึงคอยคำถาม อย่างโกรธ ๆ ของเจ้ายาว ตัวสำคัญโดยส่งขบธรรมเนียมว่า

“ฉันมีสิทธิที่เกี่ยว ชายทุกคนจำต้อง บังคับกันหญิง ที่ เป็น โสภ โศภ ที่เกี่ยวข้องให้ พ้น จาก พิธีอันเป็นอุบายเหล่านี้”

แล้วเขาหันมาทางแคลวัน

“ฉันจะพาเธอไปส่งที่โรงพยาบาล มิส ออร์ค ฉันจะถือข้อคอกไม่นั้นให้ บางที ก๊อกเฟร์ เฮล ก็จะไปกับเรากลับ”

คน ทั้ง สาม ก็ ออก จาก โรง ละคอน ไป ขณะนั้น ความทางที่เดินไป มีคน ขึ้นอยู่ หมู่หนึ่ง และมีหญิงคนหนึ่งทำทางคู่ขบอื่น กำลัง ถามหาตัว มิส ชาร์วคั ออร์ค

แคลวัน ร้องออกไปว่า “คุณอยู่บน เธอ ต้องการคิดอะไร?” แล้วเดินไปขบหญิงนั้น

“อ้อ, มิสออร์คคะ เรื่องสามีของคุณ

ค่ะ! คิดฉัน คือ ซารว และเขา คือ มิสเตอร์ ซารว ที่ต้องออกยกทกกับเจอนในคอนพิลล์สมรส คิดฉันหวังว่าเธอคงซำคไป คิดฉันไม่ทราบว่เขาไม่ไคมา จน เมื่อ คิดฉันกลับย่านเมอคน โดยกลับจากไปเยี่ยมเพื่อนที่ลอนดอน คิดฉันพยเขา อยู่ ที่ เก้าอี้ยาวใน ห้องนั่งเล่น ของเขา มีอาการพิกลและนอนหลับอย่างตาย คิดฉันทำยังไรเขาก็ไม่ตื่น คิดฉันตกใจจึงเรียกหมอมา หมอขอกว่เขาถูกยาเบื่อ ดังนั้น คิดฉันจึงรีบมาทัน โดยเร็วที่สุด เพื่อยกให้เธอทราบเหตุที่เกิดขึ้น”

“เอะ คิดฉันไม่ทราบเลยค่ะ” แคลวันประหลาดใจ “คิดฉันนั้นกวีเป็นเขาเองที่ออกยกเป็นทกเจ้าชัวกับคิดฉันเมื่อกระที คิดฉันจำไม่ไคทีเกี้ยว เพราะการแต่งกายไคทำไห้เปลี่ยนไปมาก และมีได้สังสัยเลยว่เป็นมิสเตอร์ ซารว หรือมิใช่ ซึ่งคิดฉันเห็นเขา เพียง สอง สาม นาที ที่ ออกยก ด้วย กันเท่านั้น ทำไมเขาจึงว่ เขาเป็นมิสเตอร์ ซารว เล่าคะ?”

“ถ้าเช่นนั้น เขาคงมีกาเรเกี่ยวข้อง กับสามักคิดฉัน หรือเป็นคน ๆ เกี้ยวทวางยาเบื่อสามักคิดฉัน คนที่ขำนออกยกกับคิดฉันว่ มีคนไปหาเมื่อตัวไมไคคงทไคแล้วมา”

แคลวันไคบ่นเสียงของมัลคัลมวินฟลด์

กระซิบเขา ๆ ที่หูของเจ้าหล่อนว่

“คอยฉันอยู่ทันประเดี้ยว อย่าไปไหนจนฉันกลับมา”

เมื่อแยกหน้าขึ้น เจ้าหล่อนเห็นเขาเดินไป มีหน้าคาอชิงงเคี้ยว และเจ้าหล่อนทราบว่เขาจะไปหาตัวซาบ ผู้ซึ่งทำอขาย เพื่อ ล่อลวงเจ้าหล่อน

ไม่ทันถึงห้านาที เขาก็กลับมายุ้งข้าง ๆ เจ้าหล่อนอีก

“อ้ายระยำนั้นตายไคแล้ว ตามที่ฉันคาดว่มันจะตายไป” เขายกเจ้าหล่อนด้วย น้ำเสียง อันหนักแน่น ซึ่ง คาอชิงงประกายของเขากระทำไห้เจ้าหล่อนรู้สึกภูมิใจเป็นอันมาก

“แล้ว กอศเฟร อยู่ไหน? เขาหายไคด้วยรีคะ?”

“เปล่า, พอยูน” กอศเฟรเคินเข้า มาโดยเร็ว แตมิได้งยหน้าคาอชิงง “อ้ายเรอง ซารว นัแปลกจริง”

มัลคัลม วินฟลด์ ตาม พร้อม ด้วยคาอชิงงอยู่ที่หน้าเขาว่ “คุณรู้เรองยังไหม?”

“รู้เรองยังไหม? เปล่าผมไม่รู้เลย ผมจะรู้ไคยังไร ผม คิดว่ เป็นกาเรเล่นขำ ๆ กัน และการเซ็นชื่อในสมุดก็เป็นส่วนหนึ่งของกาเรเล่น และเป็นทระลิกอัน

ของกัน เพื่อเก็บไว้ ที่โรงพยาบาลหรือใน
ที่ใดที่หนึ่ง "

เขาพูดอย่างรวกเร็ว และดู ค่น ๆ ทั้ง
ไม่กล้าเหยหน้าเหยตาขึ้นม มีดคล่ม วนพลก
เลย มีดคล่ม วนพลก มองเขาแสดงว่า
มีความสงสัย พร้อมก็ขำลึกลงว่า อย่างไร
ก็ยังคงมีอะไรที่มีปริศนาลึกลับอย่างหนึ่งเป็นแน่

ก็อดเฟร มีใจ คามเขา ทั้งสองไป ยังโรง
พยาบาล โดยขอคิว แคลวันและคนรัก
ของเจ้าหล่อนได้เกินค่อไปช้า ๆ ภายในความ
งาม แห่ง วาติกาล นั้น คาม ถนณ สัน ๆ
สาย หนึ่ง หรือ สอง สาย ซึ่ง อยู่ระหว่างโรง
ละคอนกับโรงพยาบาล

"แคลวัน เธอเห็นซึกแล้วรึยังว่า ทาง
รถคิวของเธอแคบเพียงไร ถ้าฉันไม่ได้มา
เธอคงเป็นภรรยาคนอื่นไปแล้ว"

"จะ เป็นได้ ถึง เช่นนั้น เทียว รึคะ ?"
ขณะที่พวกเจ้าหล่อนเดินเข้าไปใกล้ ๆ แล้ว
ดวงเนตรอันงาม ของเจ้าหล่อน ก็จับอยู่ที่เขา
"ก็มันเป็นแค่นี้เพียงพิศมรสติแห่งซึก จะ
เป็นจริง จัง และ ถูก ค้อง คาม กฎหมาย ได้
ยังไร ?"

"มันอาจเป็นได้จริง เพราะขาดหลวงที่
ทำพิธีได้ ทำอย่างถูกต้องจริง ๆ และโดย
เหตุที่เจ้าคนนั้น ที่ จับคู่กับเธอ เป็น ชายโสด

การ เชื่อนาม ของเธอลงไป ใน สมุททะเบียน
ด้วยกัน จะ เกิด เป็นความลำบากในภายหลัง
เพราะมันคงต้องมีเล่ห์กลจึงได้ทำเช่นนั้น "

"แล้วเธอมายังไรคะ ? น่ากลัวเหลือ
เกิน เพราะเธอก็ไม่มีรักกับใคร เธอมี
ข้อพิรุธอะไรคะ ?"

"เปล่าๆออกเธอ ฉันมาแค่เพียงอยากจะ
บอกเธอว่า ฉันจะขึ้นไปทางเหนือสักวันหนึ่ง
หรือ สองวัน เพราะน้องสาวฉันเจ็บหนัก
ฉันต้องไปกักรถเที่ยวแวกในตอนเช้า ฉัน
จะไปโดยมิได้บอกกล่าวให้เธอทราบเสียก่อน
ไม่ได้ จึงได้มา แค่นี้เธอก็ได้มาช่วยเธอ
ให้พ้นจากอุบายอันซุกซนเหล่านั้นได้ แคลวัน,
เธอจะ สัญญาได้ไหมว่า จะ ระวัง ตัวให้ค
ขณะทีฉันไม่อยู่ ?"

"แน่ละทีฉันต้องระวังตัวเอง" เจ้าหล่อน
ขยับเข้าไปใกล้ ๆ "ก็ฉันอยากให้เธออยู่กับ
ทีฉันเสมอ เพื่อจะได้คอยระวังและช่วยทีฉัน"

"ฉันก็อยากจะให้เป็นเช่นนั้น เหมือนกัน
ยอกรัก" เสียงของเขาสั่นเต็มไปด้วยความ
รัก "ถ้าเราพิศตรูไว้ว่าก็อดเฟรไม่ได้ รู้เห็น
ในเรื่องสรวอยใช้มุกทหาญและไม่ได้เกี่ยวข้อ
ด้วยในทางหนึ่งทางใดแล้ว"

มือของเขาข้างหนึ่งได้ไข่มไปจับมือของ
เจ้าหล่อน และบีบไว้แน่น แล้วตาของเขา

ก็จับเป็นปรกรายอยู่ที่คาของเจ้าหล่อน

“โอ้ ฉันรักเธอเหลือเกิน!” เขามิพา
“ยังนานวันฉันยังรักเธอยิ่งขึ้น เธอผู้
ซึ่งกระทำตัวเป็นหญิงกล้าหาญ สมกับความ
สวญความงามของเธอ”

ขณะนั้นเขาเดินเข้าไปในถนนซึ่งเป็น
ที่ตั้งของโรงพยาบาล อันเป็นถนนที่มีผู้คน
และสว่างมากกว่า ถนนสายที่เขาได้ผ่านพ้น
มา ดังนั้น, มล็ดล็ดมีเงาเจ้าหล่อนแอบเข้าไป
ในภายใต้อำบังเงาตัวหนึ่ง

เขากระซิบที่หูเจ้าหล่อนว่า “ขอรัก
เธอแนใจแล้วหรือ ว่าจะไม่มีความเสียใจใน
การที่ปฏิเสธเสียจากผู้ที่ร่ำรวยแล้วจะไปเป็น
เจ้าสาวของมนุษย์ที่จนอย่างฉัน? เธอแนใจ
แล้วหรือว่า คงไม่กลับใจอีก ขณะที่ยังมีเป็น
การซ้ำเกินไประ?”

“โอ้เธอชา ทำไมจึงมาถามฉันอย่างนั้น
เธอเป็นคนจนที่วิ่งอยู่ แต่มีไ้ไปยื่นข้อสำคัญ
อะไร ถึงแม้เธอเป็นคนร่ำรวยอยู่ด้วยความ
ผาสุกอย่าง เขอรวดลั้ พลัดปลิ้น ก็ฉันก็อาจ
ไม่รักเธอก็ได้ เหตุที่ฉันรู้สึกภูมิใจในเธอ
นั้น ก็โดยเธอเป็นคนจนที่มีความประพฤติ
อันดี และเป็นคนที่น่ารักใคร่ที่สุดในโลก
ต่างหาก”

ขณะนั้นได้ส่งเงาของเขามาอยู่ตัวหนึ่ง แล้ว

ภายในกำบังของเงามืดของเขาได้ลอบทอด
แม่สาวน้อยพร้อม กับ มี เสียง แฉ่ว ๆ พุกกัย
เจ้าหล่อนว่า

“ฉันเชื่อว่าเธอไว้วางใจฉัน, และคงไม่
มีอะไรที่ เกิด ขึ้น อาจ มา เปลี่ยน แปลง ความ
สัจย์ที่เธอมีต่อฉันได้ ฉันเชื่อว่าเธอไว้วางใจฉัน
ต่อไปถึงแม้ว่าทั้งโลกจะพากันให้ร้ายต่อฉัน”

“แน่นอนก็ฉันต้องไว้วางใจ ขอให้เวรภัย
ความรักของเราไว้ให้ดีกว่านี้”

เขาพากัน เดินไป ตาม ถนน จนถึง ประตู
แห่งโรงพยาบาล ด้วยความเพิกเฉย
เจริญใจที่ได้อยู่ใกล้กับคู่รัก แคล้วคลาด
ทราบว่า เจ้าหล่อนได้เดินมาถึงที่แล้ว แม้
แต่ตัวอักษรบอกเวลาครวญและเวลาให้เยี่ยม
ซึ่งอยู่บนแผ่นกระดานอยู่ข้างประตู ก็ดู
ประหลาด เป็น ลอของ เมฆ ลอของ ฝน ลอของ ทา
เจ้าหล่อนไป

“เข้า ไป ข้าง ใน ลึก ประตู เกี้ยว ชีคะ?”

เจ้าหล่อนตอบเขา “ประตูเป็นการเหมาะ
และเป็นธรรมดาเสียอีก ถ้าเธอจะเข้าไป
เก็บที่เขาพูดกันว่า ก็ฉันได้ช่วยชีวิตไว้
เพราะมีคนที่เขาไปทอดหลายคนด้วย กันที่ มีไว้
มีการเกี้ยวข้องกับใครคนหนึ่ง”

“โอ้เวลาอันเด็กฉันจึงจะเข้าไป แต่ฉัน
นั้นขอเสียที่ ฉันจะรีบกลับไปพักแรมเจ้าของ

เพื่อให้เสร็จดี เหยื่อไปเห็นอยู่ในตอนเช้าพรุ่งนี้
หวังว่าคงจะกลับมามีอีกในสามวันเป็นอย่างช้า
ที่รัก บุญแก่ๆ ที่ฉันหายเจ็บปวดก็ด้วยเวลาที่
ต้องออกเดินทาง ลาก่อน "

ฉันทเห็นเขาไม่มีโอกาสจะลาลำกัณ้อย่าง
ถูกกัมไ้ เมื่อประตูได้เข้ช้ช้อกให้เจ้าหล่อน
เข้าแล้ว มัลลกลัมไ้เข้ช้ช้อกให้เจ้าหล่อน
แล้วเดินออกไป และเจ้าหล่อนผู้ซึ่งกลัย
เป็น ฮาริต ออรัร นางพยายาลอีก ก็เข้าโรง
พยายาลไปด้วยจิตที่ไ้ช้เปลี่ยนสภาพใหม่
ซึ่งเจ้าหล่อนไม่อาจอธิบายไ้

จิตที่ไ้ช้เปลี่ยนแปรกลัน เป็นเพราะ
เขาไ้จากเจ้าหล่อนไป และเวลาวันหนึ่ง
หรือ สองวันนั้น ดู เป็นการ เหลือออก เหลือทน
ของเจ้าหล่อน

เจ้าหล่อน กำลังขึ้น บวรไ้ไปยั้งห้อง
ของเจ้าหล่อน ก็พ้อกักย่นางพยายาลคนหนึ่ง
วิ่งเข้ามาหาเจ้าหล่อน ด้วย หน้าตา อันคน จน
ชาวช้ก

" คุณนียนคิมากที่เธอกลับมา! น้เธอ,
มิใช่โมบหรือคนบ้ะไ้ไ้ไม่ทรวบอยใน ครว
ของคุณ คิมันเข้าไ้เมื่อครกนเพชชงโกไ้
ไ้กันเจ็บ พมมันกำลังบาดลวาคทุยเข้าของ
ต่างๆ แน่! ไม่ไ้ไ้ยหรือคะ? มนร้อง
เรียกหาเด็กหญิงอะไรคนหนึ่งท้ตายไป พัง

ช้คะ! คนเก็บคนใช้พากันตกอกตกใหม่ค
เราะทำย้งไ้? คิมันคิว่าะเรียกค้วระ "

" คิมันไ้ไปตามท่านหมอมมา " แคลวิน
" ถ้าเขาพค้เง็กหญิง ย่างท้ะเป็นคิ
ของเ็กท้ตายไปเมื่อวานช้ัน อย้งไรก็
ไ้เป็นจระของท่านหมอกค้ว่า "

เหตุไ้มนไ้เข้า เป็น เจ้าเรือน แห่ง กวง
จิตค้ของเจ้าหล่อนอีก จนหน้าเจ้าหล่อน
เผือกช้ก จระท้ กลัยลง บวรไ้ไป ช้ท้ช้งน้ง
เล่นของนายแพทย์ช้ช้งอย้งช้ันล่าง เจ้าหล่อน
จำไ้ไ้ว่า นายแพทย์เองไ้ไ้คยออกเจ้าหล่อน
ว่า ไ้ก้นนั้นไ้มนาคายเลย ค้วยเป็นการ
ค้ค้ค้ท้ง่ายๆ แดท้ค้ตายก็เพราะทำกันอย้ง
ลวกๆ และเดินล่อ

เจ้าหล่อนเคาะท้ประตูห้องน้งเล่นของเขา
และเมื่อคิว่า เจ้าหล่อนไ้คยค้ค้คย
เจ้าหล่อนจ้มนลค้บิท้ประตูค้แล้วเข้าไ้

แต่แคลวินมีท้นก้วเข้าไ้ไปพนอฉ้ประตู
เจ้าหล่อนก็ค้ช้งหยก ค้วย ความ ประหลาคไ้
ค้วยนายแพทย์มีไ้ค้ช้งค้ค้คย มีหญิงสาว
นำค้ค้ค้ไ้ ผมค้ค้ค้ ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้
น้อช้ช้ช้งค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้
เจ้าหล่อนเกือยค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้
หญิงนั้นค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้ค้

" เขาทำะไรอย้งท้นน้อ " เจ้าหล่อน

นักในใจ แล้วดลยกลีบออกมาโดยเร็ว
เพราะคิดว่า ทางที่ทักสุดไม่ควรให้ นิลล์
เกณฑ์ เห็นเจ้าหล่อน

เมื่อดลยไปยั้งห้องอันคืบแคบคล้ายคืบแล้ว
เจ้าหล่อนรำพึงถึงครึกคึกไป แม้การแต่ง
ละครของ เจ้าหล่อนได้เป็นไปโดย ถูก กล
อุบายแล้ว ใครเล่าเป็นผู้กระทำนอกรา
เขยวลาด พิลิปสัน

ความจริง เจ้าหล่อน มิได้รู้สึก เลย ว่า
ชายที่ขยับข้างเจ้าหล่อนผู้ ซึ่งออกบทเป็นตัว
เจ้าขว้นคือ เขยวลาด พิลิปสัน เพราะ
เจ้าหล่อนมิได้เคยจำเสียงเขาเลย นอกจาก
นั้นคงเป็นเขาเองที่วาง ขาเขยวลาด อีก คนหนึ่ง
เพื่อคนจะได้ทำหน้าที่แทน

ถ้าเป็นเขยวลาด พิลิปสันจริง คน แล้ว
และเขาถูก มัลลิม เข้ามาชักขวาง เขาจะ
ไม่คิดพยายามหรือ ?

เจ้าหล่อนทำนายได้ ที่เคียว
“ คงจะมีอะไรเกิดขึ้นอีก ” เจ้าหล่อน
รำพึงขณะนั้นคิดว่าสันตธานอยู่ในเคียง “ คง
จะมีอะไรเกิดขึ้นอีกเป็นแน่ ”

บทที่ ๑๕

การนัดพบในเวลาเที่ยงคืน
เมื่อนิลล์เกณฑ์ กลยเข้าไปในลอนคอนใน
คืนนั้น เจ้าหล่อนมิได้ไปขานที่เคียว แม้

ว่าจะเป็นเวลาตกคืนแล้วก็ตาม เจ้าหล่อนได้
เดินทางต่อไปยัง แซมสเคก เซอ อิก

ความจริง แม้ว่าจะเป็น พระนครลอนคอน
ก็ตาม แต่เป็นที่ ๆ ไม่เหมาะสำหรับหญิงสาว
จะเดินอยู่แต่ลำพังใน เวลา อันมืด สงัด เช่นนี้
เมื่อนาฬิกาแห่งวิหารสามสี่แห่งได้ก้องวาลขึ้น
แล้ว นิลล์ เกณฑ์ ไต่หลังเข้าไปใน พุ่มไม้ ที่
หนาที่แห่งหนึ่งประกระจ่าง ภายใน ความมืด
และเสียงที่หมยของเจ้าหล่อนซึ่ง แม้แต่เป็น
เวลากลางวันก็ยังไม่เปลี่ยนอยู่แล้ว ยิ่งเป็น
เวลากลางคืนเช่นนี้ด้วยก็ยิ่ง เป็น ระยะเวลาที่ห่าง
จากที่พักของมนุษย์ที่เคียว ฉะนั้นเจ้าหล่อน
ได้ค่อยอยู่ รู้สึกหายใจแรงและเร็ว ครู่หนึ่ง
ภาพอีกภาพ หนึ่ง ซึ่ง คล้ายเงา ก็ปรากฏขึ้น
ภายในความมืดนั้น เป็นภาพคนหลังโกง ๆ
ประหนึ่งคนแก่ที่มีอายุมากแล้ว ทั้งเสียง
ที่พุดก็เป็นเสียงของคนแก่

“ ตรงต่อเวลาที่วิ่งหนีหล่อน ” ก็แล้ว
หล่อนได้ข้อเท็จจริงต้องถามไหม ? ”

“ ค่ะ คุณได้วิ่งหนีมาแล้ว นั่นแหละค่ะ ”
เจ้าหล่อน เขามองตัว ลงไปในเสื้อชั้นใน
แล้วมีของ ๆ หนึ่งซึ่งเจ้าหล่อน ส่งให้ ผู้ที่ขาน
ประชันหน้าอยู่นั้น

ชายนั้นรับเอาไปแล้ว ซักไม่ ซักไม่ปล่อยกลับ
เพื่อให้เห็นว่าอะไรอยู่ในซอง ความทำให้

แลเห็นหน้า เขาเป็นคนที่มีอายุมากที่เกี้ยว
มีผมอันขาวยุ่งเหยิงและมีหนวดขาวเล็กน้อย

“ไก่อัการะ” เขาพูนน้ำเสียงแสดงว่า
มีความพอใจ “ฉันควรจะเอาโคมไฟฟ้ามา
ด้วยที่เกี้ยว แต่ไม่ ชักไฟก็เห็นได้ชัดพอ
เหมือน กันว่า หล่อนได้ของ มาถูกต้อง นี่
หล่อนพบใน ที่ ๆ ฉันบอกใช่ไหม?”

“ค่ะ” เจ้าหล่อนรับคำ “อยู่ในที่ ๆ
ท่านบอกที่เกี้ยว”

“อ้ายบุญ แะ ปลอมอกอนนั้น ทำงานได้ ก็
มากไม่ใช้หล่อน?”

“ก็มากค่ะ แต่น่ากลัวจริง” เจ้าหล่อน
ทำท่าสทกสท้าน “ก็ฉันไม่อยากทำอะไร
อย่างเช่นนี้อะเลย”

“แต่อย่างไรก็ หล่อนจะต้องทำการตาม
ความประสงค์ของฉัน ถ้าหล่อนทำในทาง
หนึ่งไม่ได้ ก็ต้องทำอีกทางหนึ่ง ฉันหวังว่า
หล่อนทำการได้ก็ หล่อนไม่ใช่หญิงที่ตัวเอง
เชอะ หล่อนควรทำการได้ถูกต้อง เจ้าเชอ
บ้านถ้าจะกำลัง—ก็อยู่เป็นแน่ แต่อย่างไร
ก็กิจการของเราได้สำเร็จแล้ว มันคงไม่สงสัย
หล่อนเลย”

“ท่านต้องการเพียงเท่านั้นหรือ?” นิลล์
เกนถาม “ก็ฉันกลัวได้ รัง?”

“ยะ, หล่อนกลัวได้ แต่จำไว้ว่าหล่อน

จะต้องทำการให้ฉันอีกเล็กน้อย หล่อนจะ
หลบหลีกไปเสียไม่ได้”

“ก็ฉันจะต้องกระทำการอีกสักเท่าใดเล่า
คงจะหมดภาระของก็ฉัน?”

“อ๊ะ ของ หล่อนจะไม่ หมดเป็นอันขาด
หล่อนจะต้องรับใช้ฉันตลอดไปถวายเท่าที่ฉัน
ยังอยู่ แต่ฉันรู้ ที่ว่าหล่อนคงไม่ชอบเป็นแ่
นหล่อน ๆ เชื้อใหม่ ว่าฉันรู้ เรื่องราวของหล่อน
ทุกอย่าง”

“รู้ไ้ก็ยังไรคะ?” เจ้าหล่อนถามออก
มาด้วยความกระวนกระวาย “ก็ฉันอยากหา
ความจริง ท่านจะทราบความลับของก็ฉันได้
ยังไร และท่านคือใคร?”

ชายแก่หัวเราะ

“ฉันคือใคร? นั่นไม่ใช่ธุระของหล่อน
เลย ฉันต้องการแค่เพียงให้หล่อนรู้ว่า
หล่อนจะหลอกฉันเล่นนั้นไม่ได้ ฉันรู้ทุกสิ่ง
ที่หล่อนกระทำ เป็นต้นว่า เมื่อตอนย้ายขึ้น
หล่อนได้ ไปคอยอยู่กับนายแพทย์ที่โรงพยาบาล
ผู้ซึ่งเฝ้าพ่อที่คิดว่าหล่อนรักเขา”

นิลล์ เกนท สักง์เยือก

“ทำไมท่านจึงทราบคะ?” เจ้าหล่อน
ร้องถามออกมา แต่พยายามให้เป็นเสียง
ค่อยที่สุด

“ฉันรู้ ไ้ทุกอย่างไ้ก็ตามเถอะ ข้อสำคัญ

หล่อนอย่าคิดตามใจฉันได้แล้วล่ะ ถ้าหล่อน
เชื่อฉันหล่อนจะพ้นอันตรายทุกอย่าง แต่
หากมาเล่นกลกับฉันเข้าล่ะก็ หล่อนจะได้รับ
ความลำบากที่เขี้ยว เอาไปไกลละ แต่หล่อน
ค่อยมาพบยกฉันทีนอก แล้วฉันจะบอกให้
ทราบว่าเมื่อใด "

เขาเดินไปข้าง ๆ หล่อนด้วยบนพื้นเขตร
อันเปลี่ยวมาดิ่งถนนใหญ่ พลางคอยรับตา
กเจ้าหล่อนจนเขาเห็นเจ้าหล่อนเกิน เขาประค
ย้าน ขวบนเณสส์ เกอလာวี ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของ
สร้อยไข่มุกที่หายไ

แล้วชายผู้ซึ่งคประหมัด คล้ายคนแก่นั่น
ก็หลบเข้าไปในพุ่มไม้ พลางเปลื้องเสื้อ
คลุมคลุมและพันวอกอันขาวออก ขณะเขา
ยืนท่าทางสง่าแล้วผาย เป็นชายหนุ่มแล้ว
เขามองใครที่เห็นเลย คือ เขอวาลด์ พิลลิป
สัน นั่นเอง

บทที่ ๒๐

เงาแห่งความวิบัติ

"มิดเคอร์ เซอ แคนยัวร์ คังการพวย
ควิบ "

ขณะก่เมฆบนท่อนาคาร เซนทรวาลด์เฝ้า
มายอกเขาในท้องเขารุ่งขึ้นนั้น เขอวาลด์
พิลลิปสันเกือบไม่เชื่อหูของตน
เขาหันไปทางเสมียนนันทน์

"แกว่าใครนะ ? "

"มิดเคอร์ เซอ แคนยัวร์ ควิบ ? "

"เอา น้าเข้ามา "

เขอวาลด์ พิลลิปสัน วิสีกโทษพลงขัน
อะไรเกิดขึ้นก่ยากที่ระคาคได้ เพราะขลุเล็ก
ก็ไม่เคยเสียที่ใครเลย

เขามัทำทาง คล้าย กับ เมื่อกครั้งเคยใน ป้า
แห่งเกาะฮือสเตรเลีย ซึ่งอาจเป็นอันควาย
แก่ผู้ ที่ได้พยะทุกขณะ แต่ในพระนคร
ลอนดอนนั้นเขาจำต้อง ประพฤติคน อย่าง ชนที่
เจริญแล้วเสมอ เขาเห็น เซอ แคนยัวร์ ผู้
ซึ่งเขาแสนเกลียดเขามาในท้อง

"สหายวี เซอ กันเป็นอะไรไรจึงมา
เยี่ยมแก่เจ้า "

"แกว่าไม่ทราบว่ กันจะมาละหน้า ? "
เซอ พุก แล้วมองดู หน้า เขอวาลด์
พิลลิปสัน

"ไม่ใช่เช่นนั้นหรอก เพราะแกไม่เคย
มาหากันทีนเลย ไง, สหายกวีพวกเรา ? "
ตาของเขอยัง คงจ้องรับ อยู่ ที่ หน้า เขอ
วาลด์ พิลลิปสัน

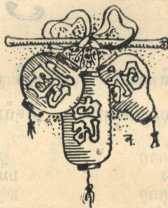
"เมื่อก่อนนั้นเกือบเสียที่ที่เกือบพิลลิปสัน
อ้อในทันทีแก่เรา ให้กันเรียกว่า อ้าย
มหาโรกักแล้วกัน กันได้ก็ไปยังมีของฮือลด์
โทยรทมาบลวงฉยขึ้น ซึ่งขอให้กันไป

“อย่าเพิ่งไปในเมือง ขยับไปทีควินสฟอว์ก หนึ่งสี่สิมพ์ หล่อนอ่าน รู้สึกว่าโลหิตทุก
ก่อนโดยเร็วที่สุดที่แก่จะไปได้” หยกได้หายไ้จาก แก้ม และ ริมฝีปากของ
แคลวัน เซล รียเกินเข้ามาหาเขาในห้อง เจ้าหล่อน
พนักงานพยายาล

“อะไรคะ?” เจ้าหล่อน

“ไม่จริงเลย” หล่อนร้องขึ้น “มัน

“คนชเชอ!” เขาชี้ให้เจ้าหล่อนดูใน เป็นชาวทะเลวโหลทงสัน”

A beau mentir qui vient de loin

“ผู้มาจากทางไกล งามสาเพียงใดได้สัน”

ถ้อยคำของผู้ที่มาจากต่างถิ่นซึ่งไม่มีใครรู้จัก คำยืนยันรับรองของผู้ที่รู้จักพิเศษ
ในวิชาที่คนธรรมดาไม่เคยเห็น เหล่านั้นเป็นสิ่งที่น่าทึ่งจากข้อพิพาทที่เห็นจริง แต่
คนเรามักชอบสิ่งที่แปลกจากชีวิตกันโดยมาก หากจะประมาทก็เช่นเดียวกับทวารม มัก
ไม่ชอบสิ่งที่ไม่ใช่โคกทก ไม่ใช่โคก ไม่ใช่โคก ไม่ใช่โคก ไม่ใช่โคก ไม่ใช่โคก ไม่ใช่โคก ไม่ใช่โคก
เป็นเช่นนั้นแหละ

(ภาษิตฝรั่งเศษ. ของ (แดงน.)

ใบทรภาสีแทนสวน โดย อุบลวรรณ

อจรี วตย์ กาโย

ปฐวี อธิเสสสุตติ

ฉุฑาโท อปตวิญญาโณ

นिरตุมภี กถิงค์

อนทรวีเชียร ..

กายนมยบง

บมิกจิงกาล

เกิดแล้วประไลยลาญ

มละทั้งระเนนไฟท

ปราศจิตตวิญญาณ

ฤจะหาประโยชน์ไฉน

ทอดทิ้งณกลางไพร

ดุจพินนพงผา

ยถา ทณฺฑน โคปาโล

คาโว ปาเชติ โคจร

เอวํ ชรา จ มจฺจุ จ

อายํ ปาเชนติ ปาณิน

โกบาลเหละไฉต้อน

ควะซ้อนกระไลกลา

สู่ที่แสวงหา

ตฤณเกกษณอาหาร

ฉันโต ชรามัจ

จุประหัดประหารราญ

ชีพสัตตวาทปราม

ดูจนนั้นและพึงอย่า

อุปนิสัย ชีวิตมปฺปมาญ์

ชรปณิตสุส น สนฺติ ตาณา

ชีวิตอนาถนํอ

วยะกล้อยชรางำ

สัตว์อันชรานำ

จรสู่มลายขนม

ใครเล่าจะต้านทาน

และจะหาญผจญรณ

กับตัวมฤตพล

ผิจะหาบมีเลย

เอติ ภยิ มรณ

เปกฺขมาโน

ปฺปญฺยานิ กิยฺราณ

สุขาวาหิ

ผู้เห็นมฤตกัย

หฤทัยมิควรเฉย

เร่งคิดกิปรายเปรย

กลเทียบสภณชฺชน

รีบเร่งกระทำบุญ

ศุกฺคณอนกณนต

สืบสร้างกุศลตลอด

สุขสานต์สร้างบุญเทอญ ฯ

๔๔. ขาภิ ๑ สาสน์ ๑ กษัตริย์ ๑ กับทั้งตัวท่านควร ระลึก อยู่ เป็นนิตย์กาล

ความหวังดีในสิ่งเหล่านั้น จะเป็นเหตุรู้ใจของท่านให้ทำดี.

ของ ผ. ถ. พิชชฌาภิ

อนุสรณ์ของ มาคัส ออริเลียส

ของ

ปาทลาสนิธ

ในเวลาเช้าเมื่อท่านจะตื่นนอนท่านๆ
เคยรู้สึกเกลียดคร้านเสียกายตื่นนอนๆไม่การ
ตื่นนอนสาย ใต้เคย ทำให้ท่าน ต้องเสียเวลา
เสียการทำงานมาข้างแล้วๆไม่ เมื่องานของ
ท่านเสียไปท่านเคยรู้สึกเสียกายและเคยนึก
อยากจะตื่นนอนเข้าๆไม่ ถ้าท่านรู้สึกเช่นนั้น
ข้าพเจ้าขอเชิญท่านอ่านภาษิตสอนใจของเฮม
เปอเรอร์ มาคัส ออริเลียส ซึ่ง ข้าพเจ้าได้ คัด
ตอนแปลมาจากสมุดคุณสุร ของท่านทั้งต่อไป
นี้ การที่ข้าพเจ้าได้นำคุณสุรของกษัตริย์ซึ่งได้
มีพระนาม ปรารถนาไว้ดัง คติในโลก ในสมัย

๒,๐๐๐ กว่าๆ มาแล้ว มาลงไว้ใน ที่นี้ให้ท่าน
อ่านก็โดยหวังว่าอนสร ของท่านคงจะเป็นประ
โยชน์แก่สมาชิกรไทยเขมรซึ่งมิได้อ่านภาษิต
นี้ไต่บ้าง เพราะฉะนั้นหากภาษิตนี้ไม่เป็นประ
โยชน์แก่ท่านผู้ใด ข้าพเจ้าขอได้ร้ยอภัยด้วย.

เล่มที่ ๕ ข้อที่ ๑

ในเวลาเช้าเมื่อท่านรู้สึกตัวว่าไม่อยากจะ
ตื่นนอน ท่านจงรำพึงแก่ตนเองขึ้นในที่นี้
ว่าเราได้ ถูก ทำให้ ตื่นขึ้น นี้ก็เพื่อจะได้ ทำกิจ
การงานอันเป็นหน้าที่ของมนุษย์ เรายังจะขึ้น

จะไม่เต็มใจไปทำงานนั้นๆ เมื่อตัวของเรา
ได้เกิดขึ้น และได้ถูกนำมาไว้ในโลกนี้แล้ว
อีกๆ หรือว่าการที่เราเกิดมาก็เพื่อภาระเช่น
นี้ คือเพื่อที่จะนอนแลกระดูกของคนให้อยู่
แต่ในที่นอนเช่นนั้นๆ “โอ้, ฉันรู้สึกสบาย
มาก” อ้อ, ถ้าเช่นนั้นท่านได้เกิดมาสำหรับ
แต่ท่าน คือเพื่อจะได้รู้สึกสบายกายอย่าง
นั้นๆ และความจริงนั้นมิใช่ว่าท่านควรจะทำ
คนให้มีความสุขและประกอบภาระงานอยู่เสมอออก
ๆ ท่านไม่เห็นสิ่งอื่นๆ ใดๆ ในโลกนี้
ออกหรือว่า เหล่าทุกข์ชาติและดินชาติเหล่า
วิหคและมค เหล่าแมลงมุมและผึ้งเหล่านั้น
ได้เกิดมาขึ้นตาม ชนิดประเภท ของมันเพื่อ
จะกระทำกิจการต่างๆ ตามธรรมชาติที่สม
ควรและเป็นหน้าที่ของมัน (เพื่อที่จะรักษาโลก
พิภพซึ่งเป็นระเบียบเรียบร้อยไว้) และเมื่อ
ฉันแล้ว ท่านยังจะขึ้นไม่กระทำกิจการซึ่งเป็น
หน้าที่ของมันอยู่อีกๆ ท่านจะไม่รับชวนช่วย
กระทำการซึ่งธรรมชาติของท่านต้องการเร่ง
เร็วให้กระทำ “แต่ฉันควรจะโต้รับความ
พิกลผ่อนบ้าง.” จิง. ท่านควรจะโต้รับความ
พิกลผ่อนบ้าง ธรรมชาติได้มีความ ชื่นใจ
เหมือนกัน ประการเดียว ก็ในการ รับประทาน
และการคม โดยซัดกัดทำทอนไว้ให้ แต่
ทั้งนี้ท่านได้ปล่อย คนไป เลบซัด ทำทอนนั้น

ท่านได้ปล่อยคนไปเกินกว่าสภาพซึ่งเป็นการ
พอๆ แต่ส่วนภาระงานของท่านสิ ท่านได้กระทำ
น้อยกว่าที่ท่านควรกระทำ เมื่อเป็นเช่นนั้น
ก็เท่ากับว่า ท่านไม่รักตัวของท่าน เพราะ
ถ้าท่าน รักแล้ว ท่านก็ ควรที่จะรัก ธรรมชาติ
ของท่าน และสิ่งซึ่งธรรมชาติของท่านได้ทำ
ทอนไว้ ให้ท่านกระทำ มีคนอื่น ๆ เป็นอันมาก
เมื่อเขาพอใจเพิกพละในอาชีพและภาระงาน
ของเขาแล้ว เขาสามารถและถึงกับยอมพร
มาณคนกระทำภาระงานนั้นๆ และล้ม สิ่ง
ร่างกายและอาหาร เพื่อที่จะกระทำ การนั้นๆ
ได้ส่วนสำหรับตัวของท่าน ท่านยังจะ นิยถือ
ธรรมชาติของตัวท่านเองน้อยกว่านายช่างซึ่ง
เพิกพละประกอบ อาชีพ ในกิจการของเขา
ๆนัก เห็นว่า ซึ่ง เพิกพละ ในวิชา พ้อนว่า
ๆคนตระหนักรู้ซึ่ง เพิกพละ หลงในเงินทอง
ๆคนยักยัดซึ่งเพิกพละใน ค่ายกย่อง สรร
เสริญอยู่อีกๆ คนเหล่านั้นเมื่อได้สนใจในสิ่ง
ใด ๆ แล้ว ย่อมยินดีที่จะสละอาหารและการ
หลับนอนเพื่อที่จะกระทำ การ ซึ่งเขาพอใจกระทำ
ทำนั้นๆ ได้ ฉันแล้วท่านยังจะกระทำคนให้
ยกพร้องในการงาน ต่างๆ ของท่าน ซึ่ง เป็น
ประโยชน์แก่สังคมแห่ง มนุษย์ทั้งหลายอยู่
อีกๆ ท่านยัง จะเห็นว่าท่านควรมิยอม และ
เอาใจใส่ต่อการ งานของ ท่านน้อยกว่าบุคคล

หากกลืน

สหพันธ์

เฮว่ สุภายิตา วาจา บ่อมหาผล มีได้ แล
ผู้ไม่ทำ

ขมิ้น ไห้คิ อุกุพัพโต ฯ ตามฉันทัน ฯ

A bien parler qui n'a dure de bien faie

“ผู้ไม่ทำจริง พกเพราะ”

คธ “ละเลงขนมเบื้องด้วยปาก”

(ภาพิตฝรั่งเศษ. ของ นงน.)

กวีนิยาย

ของ
“เจ้าจ๊อบ”

๑ สืบสมัยในกรุงหนิง

มีมหิศรราชา

ปกเกล้าเหล่าทวยนา

ข้างเมือท้าวเธอไค

๒ “ไยจึงทไยม้วย

“ในอคูยไยหน

“ไยจึงทอคม

จริงไยจริงจักค้น

๓ จักแต่งอำมาคัยให้

เกรงไยสุมไยpong

ภูยาลท่านครักครอง

ควรแต่ตจักไค

๔ ห่อนเกรงอมิตรแม่น

องค์ท่านเปรียบคอส

กลยามบ่าราชคว

สมพระทัยเจ้าหล้า

นานมา แล้วเซบ

จิราชไท

๕ ครชน

สคัยอัยเอียรคน

๖ “ชัว” คอกเวย

๗ “ไยพน

๘ ภูยชน โภชน

๙ คิดให้กลางแกลง

๑๐ หาญลง เล่านา

๑๑ ข้วยเฝ้า

๑๒ ไคว่ครว

๑๓ ไค่ค้วยตนเอง

๑๔ จักมี กัก

๑๕ สุกกล้า

๑๖ กาลสจก

๑๗ ลอยคลอัยคฤไค

๕ ขวรค์ไชยทรงซ้อนแนบ
 ปลอมเปลี่ยนแปลงภักดิ์
 ชาวเมืองไผ่เพ่งพิศ
 เสกีสถกวกกายเจ้า

๖ เกษธรรมิกวราชเฮอร์
 ราชวรจักรผกไผ่ผก
 จวนรวยชวยเคื่อนคอง
 สถิตยศถานโคไค้

๗ ภูมิธลาคะไค้
 ลักเลาะละมะไพร
 ข้ามเขาไซกเงินใน
 ขันขุมมาอั้งว้าง

๘ จานงค์มานะไค้หมั้น
 ตรีษมาศคากาลกะ
 ฉนโคทั้งจักประ
 ทาวักไค้ไค้สั

๙ ฤาประวิงจักว้างเว้น
 เพอพิศนัสสา
 ไผ่ถึงทอศอ
 ริงเสกัโคยข้าง

๑๐ มาทลชลย์รค์ว้าง
 ไหลหลั่งแลล็กขว้าง
 จักไผ่ไผ่มาทาง
 ทาวงขยขยงลัก

เห็นยสนธิ
 หมั่นเครวั
 แฉกพิศตร์ ท่านนา
 เขตคเคว้นขจรันค
 อารัง ราชวรณา
 แคไค้
 เจ้าคำ
 แคท้วยขินคั

ทอไป อิกนา
 พฤกษกว้าง
 พนมพนคั
 แว่นแคว้นแสนคง
 มานะ
 กิวั
 สยเหตุ เชนแฮ
 เสาะกันความจริง

โกชนา กัก
 ยิดอ้าง
 ทาวร่อน ออกเลย
 เขตคไวั เรือนคน
 แควควาง
 ไชวหน้า
 เทวรอก
 เทยไม้ชายเนินขร

๓๑ ทรวนเวียนว้ายฟ้า

บินแต่เสียงสัตว์ประนัง

เสนารสนันวันวัง

นำคนอันนอกเมือ

๓๒ ยักไถนาเวศจำ

มีแม่ลูกสองรา

ท่วงที่พวกเรอพา

จึงตรัสเรียกเขาให้

๓๓ สองบินผินพักตร์เบ้

ยายจึงถามยายเหลอ

ผิวพรรณใช้พันธุ์เหินอ

ออย์ย่อนใดจึงกัน

๓๔ ราชว่าข้าอยู่

เทยวคิตตามหาศษ

หลงทางเทยวลาถก

จึงทอ้งเจอนมาไค

๓๕ ยายฟังสังเวชว่า

ฮัฟออย่าโธาน

ธรรมาแห่งสงสาว

จงอย่าช่วยยายคำ

๓๖ อาโลยยายโอยเออ

ช่วยถ้อแวนา

ยายเห็นยังปวณ

มอยมิงฉิก้า

เพื่อนวัง ยี่แซ

นกเนอ

เวงจิตต์

มรรคคันทนไทน

แวงมา ทนงนา

ร่วมไร

นิชเว

รัยด้วยโดยถวิล

เขนเรือ วัณนา

หลากลัน

เนาเถอน

กักกันเกามา

ชนบท ยายเอย

ท่านไซ

ลัษเพน

ทุกชี ยมปร่างตาย

คำหวาน ท่านนา

ก้วนมล้า

สุขทกชี เสมอๆ

กักคันตมุนไพร

ฮาว วัณนา

วองนา

บรมนารด

สิทธิเอนอวยพร

๓๗ ทินกรดงลัษไม

ราชวังกะลาหน

ยามก่งจรกต

ยายหลบยไ้รู้

๓๘ มาโกถนวยห้อย

ผาลากเล่ห์ไครมา

วิมถ้ำดำพฤษา

หอมกลั่นนางแบ้มแบ้ม

๓๙ ทรงธรรมพินิจถ้ำ

ขงเนตรเห็นมัจฉ

รางซางว่างจรช

ท้าวคลงองค์

๔๐ เขยไคในยาล

ขลแต่ภูมผาพฤษ

มามีมนุชนก

ฤว่าเทพสร้างให้

๔๑ กาลังเจ้านั่งร้อย

ท้าวจึงกล่าวคำไซ

ฉนิไคจึงเนาใน

เปล้าเปลี่ยบวราศผู้บ้อง

๔๒ นางผืนผืนพัศตร์พ้อง

ก็อว่องคอินทรลง

ขวัญอ่อนระทวยองค์

อ้าโอรสผู้เอยไ้

มวิมน มีคธ

ท่างู้

ไคยค้วน

สีกท้าวครวไลย

คูลา หันงนา

แต่งแค้น

ทรวงอก

ยั่วให้พิศวง

สิงขร

เอี่ยมหน้า

โถมเค็ด

โอรสคู่ค้ำไ

ลยลิก

พวังไม้

แหงนจิตต์

ท้วงหน้าท้วงหลัง

มาไลย ฤาแม่

แซกน่อง

พนมพนัค

ยกว้าทวนขวัญ

พยทรง ขรรพนา

แหล่งไค

อาชชบ อยู่ฤา

สควกสวันทรวงใน

๒๓ ไบ่ลงรักเล่าแจ้ง
 ขานีวาคแรมวัง
 คั่นไคเรืองความหลัง
 พยแต่ปีกาซอัย

๒๔ ข้าวสาสนไยทวายสัน
 เนาแต่ในคุหา
 ใจกวนนิคามา
 ไพรพฤษย ลกเหลลล

๒๕ พญาमारแก้วช่วง
 อมาจกาจากำแหง
 อย้าท่านอฆ่าฉนแฝง
 พ้อพยจักผลาญให้

๒๖ ราชาฟงข้าวสว้อย
 พลงยลอมโยนกำลุน
 จงแม่อย่าอาคว
 จักอัยด้วยเนอเกลยง

๒๗ คดลัมยพ้อจักเมือ
 จงเร่งแผงกายา
 อฆ่าอยู่จักชีวา
 จงเชอคำข้าฝ่าย

๒๘ ทรงจรร McCarten
 เรียมไยเกรงขุนมาร
 ไยถึงทวายปราณ
 มาเด็กเรากักล้อย

๒๙ หนอยวา
 แค้นอัย
 ห่อนทวาย
 จอกเขยวคือมาร

๓๐ วงศา
 แท่ง
 เย็นเยยม
 หลกพณภัยพาล

๓๑ ไซคิแสง
 เหาะไค
 ใฝ่อย
 ชพมัยมรณ

๓๒ เกลอตัว
 หลอเลียง
 กาลเทวคณ
 กล่อมแก้วกลอยใจ

๓๓ รมา
 ยาทวย้าย
 ลัยวอก
 ผาคว้างแรมวัน

๓๔ โองการ
 เท่าก้อย
 คงปลอก
 เกว่าฉ้าทางท่าย

๒๘ ฤๅสายช้วนนั้นมั่ง
ขจรยาตร์มาพ้านัก
สองเวียงร่วมสมรค
เข้าหอยกย้วนซ้ำ

๓๐ ฝ่ายมาราภิเษก
ครั้นครบเจ็ดวัน
นักถึงธิดาสก
เปลี่ยวเปล่าเนาอ้างว้าง

๓๓ ทวงใจแม่รักให้
เลี้ยวเสวยโภชนา
จำตุ๊กลิลา
เขาวอยุ่คืนไท่

๓๖ เศราเคยกมม้นแล้ว
อมวิเชียรชัชวาลย์
ผาคโผนแผ่นทยาน
ลี้ลี้ถึงลมกถา

๓๓ มาชดนิวกัศทอง
รอร่อนผ่อนไคลศลา
ยักยลชั่งสองวา
เข้าหอยกย้วนซ้ำ

๓๔ เหลิงพลามมาจ้อ
ขุนแทคยแผกเสียวไหว
ข้าเขยนั้นคือใคร
แก้วไซพิพลักไธยรู้

นงลักษณ์
นำดี
สมรชีพ
ซีกชัยปกา

๓๕ ฤๅอิฐม
กังอ้าง
สายสวาท
จักว่าทวันทรวงัก

ไทยหา
เนื่องใจ
เยือนลก
ทุกขรณ์ฤๅเสย

ขุนมาร
ว่าฟ้า
ผยองเค
พิกกัสมักกลาง

๓๖ ฤๅแล้ว
เคลอนคล้อย
เวียงพิท
แน่นแค้นคำวาม

๓๗ ฤๅกลางใจ
ทวันฟ้า
มัจฉา
อ่อนเขลียงกลาง

๓๕ แดงวังแดงวังแรสุกสัน

แก้วทักขุนมารทัก

แผ่นผาแผ่นนอก

เก็บยวกรวดเร้าร้อง

๓๖ โอโยโยพอรักม้วย

ขุนขี้กั๊กกั๊กขี้

มามาแม่อย่ามี

รักสังสารลูกน้อย

๓๗ ยี่จอร์ใช้เจ้าผู้

เป็นธิดาชาติคิยา

อยู่กรุงชื้อชญา

ตุลิกเจ้ามาไว

๓๘ ไทราเวียว่าเจ้า

ห้ามอยู่ในกรุงมาร

จึงพรวกจากสุสาน

ให้อยู่ในถ้ำแก้ว

๓๙ ถึงเกณฑ์ประกรอยแล้ว

พอรักริษญาเขา

เวรกรรมข่มมึงเงา

จงอย่ารู้ รศร้าง

๔๐ ขวัญเอยขอฝากเจ้า

จงนิราศสรรพไทย

ลูบหลังสั่งอาไถย

เนตรหลยหัยโอนูแล้ว

เคียรทก

ฟากต้อง

กังฮัก

ว่าให้หาไทย

ชั่ว

แล้วแม่

เชยถ้อย

ใจประมาท

ชอกเนือความทลึง

ยิดา

ยศไท

ลรัฐ

แค่น้อยเพรงกาล

จักผลาญ

พ่อนา

แม่นแล้ว

ทลึงคย

คังกกาลเห็น

โถมเสลา

พ่อนา

คู่สร้าง

จำอาคม

ร่วมไว้ รักกัน

ขวัญใจ

ผ่องแล้ว

ลาลู

ชีพลประลยลาลู

๔๓ กานกอกกศพกลัง

ชื่อนอกกัจจวาล

ชลเนศร์ชชาลสาย

ไอ้พ่อม้วยลูกม้วย

๔๔ ทรงธรรม จึงพลอยเปลือง

จงแม่อย่าวิโยค

ทรอมันกัมภีโรค

ไช้ว่าขุนมารไร

๔๕ เหนควรนำคัพเข้า

นางจึงเกี่ยยุผลา

นบนอยหมอยขมา

จงยกโทษลูกน้อย

๔๖ กระจวันจวนทวนค้อย

สองวาซกระไลหงษ์

ภูเพิงอนาองค์

ท้าวกล่อมถนอมน้อง

๔๗ ไผ่ดังทมิฬม้วย

เนื้อค้อยไหนดั้น

จำเวียมจักพรากคิ้ว

แม่ ค่อยคงกัน

๔๘ โฉมเผลาเจ้าหลยแล้ว

ยามคืนรักแสนทรง

พลางดอชิงอำมรงค์

เปลี่ยบนนุชศุภละห้อย

เกลือกกาย

ชีพค้วย

ชิมโคก

มอกเค้าตามกัน

ปลกโคก นางเซบ

หยุกให้

ชบว้าง

ชีพแล้วคืบแปน

คทา

พุ่มร้อย

แทยขา

ฉีกปลั่งปางขรพ

อัยฎง คคเซบ

สู่ห้อง

เอนอาศน์

นิทร์แล้วค้ำนิง

ชีวิ๋ แน่ญา

ไผ่พัน

เสาวลักษณ์

สู่ท้าวแกนเรา

ลิ้มองค์ ญาแม่

โคกสร้อย

วิโรก

ห่างแล้วเหลียวหลัง

๔๗ มายังนำดำทอก
แสงประกายแข่งใจ
เวรรักหักอาลัย
อมวิเชียรโชติหัว

๔๘ หมายพิศภาวของ
ลวล้วงลำลี้
ยักคณิศร
ชุกประชาชื่นหน้า

๔๙ ฝ่ายอรไทยย่น
นทรมงขลังองค์
วังเวงแว่วยหรง
พลางพลิกพันตนแล

๕๐ แลขอหาซ้ายชอก
หลากยพยภร
นางพวว่าอาวณ
อ้ายประวิชงน

๕๑ เอลนิโคไต้ไ้แจ้ง
มาคว่นโกรธหนหัน
บิศาที้อาสัญ
ว่าเหวเือกาก้อง

๕๒ หลายเวลาแต่ค้น
ระทกรเหินไทยพลาง
จนถึงนทีขวาง
คามที่ท้าวเออไ้

หญไทย ท่านเขย
เงี้ยวร้าง
ลัลลาค
เหาะขึ้นเวหา

ยวี ท่านเขย
ล่องฟ้า
ทรงยศ
แน่นน้อมถวายชัย

กลางคง
อนาถแท้
จวนรุ่ง
หลากแล้วเหลือครา

สิงขร
ท่านลี
ทิวทวาค
แน่นแท้ของเอ

ไ้กัน พ้า
ท่า่งห้อง
สญธิพ
กู่ไ้ตามหา

เคินทาง มาเขย
พวให้
แควค้น
สยแล้วแต่หล้ง

๕๓ บังอรอذنออกไ้

จวนพระลยสุริยา

เอนองค์แทบพญกษยา

เปลื้องสร้อยนางแพ้ว

๕๔ กลลสมัยเรือส่วยน้อม

แล่นล่องหลายเวลา

เพิ่มาสู่ราชา

ถึงสถานณกา

๕๕ เทนภษาผูกคัล้อง

เรือเล็กเร่งเร็วไ้

เขารับต่างออกไ้

บัคสยโคมอรรเร่ง

๕๖ พาลงนาเวศเจ้า

ขวัญอ่อนผู้เพื่องาม

กลไ้จึงนงวาม

เจ้ารุ่งไ้ขาวแย้ม

๕๗ ผาไ้ในป่าเข็อง

ข้าอยู่ในคหา

เสียดสนกเสียด

นางเล่าจนเคาคน

๕๘ เขาพึงสังเวชถวัน

ปลื้มปลอขอย่าทังวล

เพื่ผูกคักรักพียง

รักแก่งกลกอบรไ้

อาทวา

ลัษแล้ว

สุ่มโคก

ผูกไ้ชายชล

บรรณา การเซย

ถ่วงถั่ว

จิราช นั้นแล

กิ่งข้าวแคนผล

แคลงใจ ขาวนี้

ข้าวแจ้ง

ตราตรา

แทบไม้ นิตวา

โถมถาม นางเซย

เงอนแต่

แรมเดือน

อยู่ข้าวแคนไ้

บุรพา ท่านเซย

แห่งนั้น

มีหน้า

ครเนอความหลั

ทุกคน

หวาคไ้

เขาวเรศ แม่ญา

ทำงวันถั่วเค็ญ

๕๘ จงเป็นราชบุตรเจ้า

เพื่อสู่สมภารบรร

ชดคียาวราภินท์

ท่างปลูกษาชักข้าม

๖๐ โยนานาเวศคล้อย

ถึงเวศราชา

เสร์จสมกัวจินกา

แจ้งเหตุระหัดเียง

๖๓ ภูษิกพิศพิศตรเจ้า

ตระหนักแนสวสวรรค์

นางพิศพิศตรทวงธรรม

อันอภักถักลุ่มน้อย

๖๒ ราชาริงอรธเอน

เราชอบใจสุสาร

นายไพร่พระราชทาน

แม่ มุ่งไถอย่าอึ้ง

๖๓ ท่อนหมายประโยชน์ด้วย

พระปักเกล้าเจิมใบ

จักรวงวิรุณไชย

ท่างอภิวาทนคลากแคลว

๖๔ ทิพากรวอนเลี้ยว

รินทร์กระจำงไฟ

สรวพลึงกลักไ้

ปางขบคนทวยนหล้า

๖๖ จันต์ เทคนา

เจียน้อม

ภูษิต สรรพแล

สั่งถ้อยทูลสาร

กลามา

จิราขเรือง

โดยทวน

ข้าทไท่ เปรมปรี

เพ็ญจันทร์

สวาทสวอย

ประจักษ์เนตร์

จิตทั้งกายา

โองการ

สุคซัง

จงทั่ว

รุ่งเอนอรธฉายา

อันใด พระเอย

เจ็ดแล้ว

เฉลิมโลก พระเทอญ

เคลอนคลอชลาคลา

ลัษไศล แล้วเอย

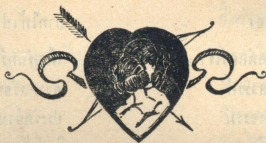
แจ่มฟ้า

โสมนัส ทั่วแล

แหล่งทั่วรำพึง

๖๕ “ไปดังที่เขาสั่ง
“เนือค้อยไหนหนึ
“ไปดังที่ขอคมี
เวาก็ได้ คั่นคั่น

บุญชี้ วาต”เซบ
ไปพน”
บริโลก” วริงแ
คู่ได้พิศุจน์เห็น

๘๕. ก่อนแต่ท่านจะทำกิจอะไร อันเนื่องกับท่านอื่น จะเป็นกิจร้อนหรือเย็น
ก็ตาม ถ้าท่านทำตนของท่านให้เป็นเครื่องเปรียบแล้ว แม้กิจร้อนของ
ท่านก็กลับเป็นกิจเย็นของผู้อื่น.

ของ น. ส. พิชยญาติ

คาถาบิบัติไล่ของอาจารย์ข้า

อินสือ

ท่าน อาจารย์ข้าผู้วิเศษ นั้เมอ ออก
นามของท่านไม่ว่าที่ไหนย่อมมีผู้ทราญ ทันท
ว่าท่านเป็นใครและมีฤทธิ์เดชเพียงไร แต่
บัดนี้ตัวท่านได้สูญหายไปนานแล้ว คง
เหลือแต่ชื่อ นั้บว่าท่านได้สำเร็จไปอยู่นอก
ฟ้าข้าหิมพานต์แล้ว แต่หากตัวท่านจะได้
สำเร็จไปอยู่นอก ฟ้า ข้า หิมพานต์ หรือ เมือง

ลับแลหรือเขาคัฏฐหรือที่ไหนๆ ก็ตาม วิชา
อาคมของท่านยังคงหลงเหลืออยู่ข้างบางอย่าง
และยังมีบางคนนั้ถือโดยเคร่งครัด คงได้มี
เรื่องประหลาดเรื่องหนึ่งเกิดขึ้นโดยนั้ย้อนหนึ่ง
จากเรื่องอำนาจแห่งวิทยาคมของท่านอาจารย์
ข้า แท้จริงข้าพเจ้าก็ไม่ได้เห็นกับตาเองเพียง
แต่คุณเล้งซึ่งเป็นเพื่อนของท่านสมุห์ทองได้

ไปเห็น ท่านสมหรือทรงเป็นผู้ให้ประสงค์ทุกอัน
 เนื้อด้วย ความศรัทธาใน วิชาคมที่ กล่าว
 ประสงค์กับ ความศรัทธา ของ ท่านสมที่ เอง ด้วย
 แล้วคุณเจ้เจ้านำเอาให้ใคร ๆ พึง ขำพเจ้า
 ไปยื่นเข้าก็เลยแวงตอนมาเล่าสู่กันฟังต่อไป
 อีกทอดหนึ่ง และเรื่องของคุณเจ้เล่าว่า ถ้า
 ไปช่วยเข้าไปอีกหนอย่ด้วย คงมีครุฑตายกัน
 ร่วง ๆ ด้วย และว่าประหลาดพิสดาร ส่วน
 ขำพเจ้าเมื่อได้ยิน คุณเจ้เล่าจบ แล้วเห็นว่า
 ชื่นน่าหัวเราะ และเชื่อว่าผู้อื่น ๆ เมื่อได้ฟัง
 แล้วคงเห็นอย่างอื่น ๆ อีกเป็นแน่

ก่อนที่คุณเจ้จะเล่าเรื่องของคุณเจ้แฉ่ง
 ว่าควร จะ ขรรษา รุปร่าง และ ความ เป็นอยู่
 ของ ท่าน สมที่ ร้อง เสียบ ก่อนว่า เป็นผู้มีความ
 ประมาด ๔๐ เศษ ลักษณะอันเคยเห็นแก่คน
 ทุพพิกขณ ฝอยบาง ฝอยน้อย ชัก จะ เก่งยิง ๆ มี
 หนวดที่ริมฝีปากหรือริมแก้ม ทุพพิกขณแล้ว
 ชักเทา ๆ แล้ว ถิ่นหมากปากเประแต่พัน
 ยิงกับขี้นวด ไล่แวงคาขาวกรอมขึ้นเกือกกัน
 ข้างขวาหักเอาค้ำยกับนิ้วไวนาเคาะชิมอัย
 คำ ชอยนึ่งลาพินสลักหัวสรวมเสื่อสักการ
 ชอยมอมนัก และ เสื่อ ไม่โคกคทะยวช้อเอา
 ตามโรงจำนำ และ ดูเหมือนไม่ ค่อย จะ ได้พ
 สู้หนัก ไล่หมวกกระไลสีขาวแต่ไม่เคยทา
 ฝุ่น เลย ถึงแก่ไล่มา จน กลาย เป็น สีน้ำตาล

ใหม่ เป็นคนเขื่องโตในทางสัสสาครและต่าง
 ต่าง ๆ ก็วัตรที่ท่านสมที่ร้องปฎิบัติอยู่เป็น
 จรรยามากคือ พอคนนอนก็สวดมนต์แล้วก็
 กระทำอีกก็ราว ๆ ๑๐๐ ก.ท. เมื่อเสร็จ
 แล้วก็แต่งตัวก็กล่าวข้างบนนั้น รักแร้นัย
 รมบักคงควาซึ่งมีชวลตทชแต่หักเสียสั
 คง เหลือ ชัก อยู่เพียง สอง ชัก ออก เทยวเกิน
 คือก ๆ ตามโรงจำนำและโรงไปเกเพื่อเสาะ
 หาเครื่องสลายกรรมและบ้านเก่า ๆ เพราะ
 เป็นนักเลงลายกรรม และ บ้าน อย่างมีช้อคน
 หนึ่ง จนราวย้าย ๆ จึงกลายบ้านเสมอ

วันหนึ่ง ท่านสมที่ร้องไปพบ บ้านสัคขิม
 ทรงมคุมโยหนึ่งโรง ไปเกแห่งหนึ่ง ซึ่ง
 เหมือนว่าตั้งแต่โรงไปเกหนึ่งมา บ้านนัก
 วางอยู่ ที่เคยอนันโดยยังไม่เคยถูกมอมนษย์
 โศกและต้องเลย พอเห็นก็ทราบดีทันทีว่าเป็น
 ของเก่า ทำแต่ครั้งสมัยพระเจ้าวงศ์ซึ่งเป็น
 ช้องเค้ ชาวเม่งจิวงค์สัคขิมที่ ครองครอง
 เมืองจีนและยังมิเคยกลาย ตามเจ้าเก่าของ
 ขอลว่าราคาแพงมาก ท่านสมที่ก็รีบให้
 เงินแก่คนที่ด้วยบ้านออกเดินล่อกลายบ้าน ทำ
 ให้แก่หัวเราะ คิดว่า ท่านสมที่เป็นข้าช้อบ้าน
 เลวๆไปเป็นราคา ถึงแพงก็รู้สึกว่าการค้า
 ขายในเข้านั้นได้กำไรไว้ แต่ท่านสมที่คิด
 ตรงกันข้ามกับเจ้า โดยเห็นว่าเจ้าเจ้านั้นเชื่อ

บอกรู้จักของข้า ขาขงขงวาก้างแปกสิย
 ขาให้แก่งานสมที่เพียงแปกขา ทาน
 สมที่รู้จักว่าเขื่อนนั้นมัลลภักมาก วันทาน
 สมที่กลัษยานเรวกว่าธรรมคา เพราะความ
 ศาให้โคขของเก่า พอดยงานกันยานนออก
 เช็กล้างและครวจกลายใน ทนโคนั้นทาน
 สมที่พสมุกโนเล็ก ๆ เล่มหนึ่ง ชึ่งเห็น
 รมณ์แต่พระเจ้าองค์เดียวเท่านั้นที่ทรงทรวาย
 ว่าโคมาอยู่ในยานนั้นโดยอย่างไรและเมื่อไร
 จึงหิยขึ้นมาพลิกเห็นมีแก้วกัษรเขียนด้วย
 คินสอคำย่ง ๆ โยแรกว่า “คาถาอาจารย์ข้า”
 จึงพลิกกด ๆ ไป เห็นมีคาถาหลายบท
 ล้วน แต่เป็นคาถาที่เสกให้อะไร เป็นอะไรได้
 ค่าง ๆ เช่นเสกห้วยปลื้ให้เป็นนกพิลาบ เสก
 ไบระขามให้เป็นควักคือ เสกน้ำให้เป็นไฟ
 เสกไฟให้เป็นน้ำสระเกลื่อนระเบิดน้ำคำกิน
 ล่องหนหายตัวเป็นกัน และในบทสุดท้าย,
 ชึ่งสฤกให้ท่านสมที่ไม้น้อย, มีว่า ถ้าจะขิด
 ใ้สมันนยที่เป้นสัตว์ ขอเณาให้อัปราชัยต่อเรา
 ให้ว่าคาถาต่อไปนี้ สามคาย แล้ว ถลันไบบิด
 ขาขพกของเรา, กัน :-

“ทั้งนี้โมสามน, ว่า สักเค สามน
 เพื่อชมนมเทวคา แล้วจึงมีอทานควาออก
 ไปว่า โอมากระสังหารมิง (ออกชื่อฉัน)
 ด้วยอำนาจ พระอัคร โดยบิสิ มิงให้ปวกทัว

สรรพางค์กายขัน” กันพอเราขิดขาพก
 ของเรา คนที่เรากำลังขิดบิสิก็จะล้มพีย
 มีวันควัน ลงไปนอนควาง ขอความ กรุณาคุ
 สุนักขทนที่

ย้าย วันหนึ่ง คุณแดงได้ รับจดหมายจาก
 ท่านสมที่ร้องเชิญให้คุณแดงไปหาโดยเร็วว่า
 มีธุระร้อนจะปลูกขากับคุณแดง ๆ จึงรีบไปหา
 ท่านสมที่ตามคำเชิญ พอคุณแดงเข้าไปใน
 บ้าน ก็พบบ ท่านสมที่ออกมา คอยรับอยู่ที่ห้อง
 โถงแล้วชวนคุณแดงให้ ขนไปพกกันทที่ของชั้น
 ขนและซีให้ ขนลงนั่งบนเสื่ออ่อนแล้วควักท่าน
 สมที่ถ่มลงด้วย โดยกระแทก กันดังตึงถอน
 ใจใหญ่ เขา ฉ้ายไป ที่ พาด ข่ายอยู่เสมอนั้นชย
 เห่งที่หน้าผาก ชึ่งทเหมือนอะไรไม่ขาด
 เมล็ดแล้วทำหน้าเข้ ๆ คาลอย ๆ พกกับคุณ
 แดงว่า “คุณ, สมอกระเถิดควร้อนสักหน่อย
 ถ้าคุณไม่ช่วยผมเห็นระบ ” พอแล้วเหลือบ
 ไปทางห้องเล็กทางสคบ้านด้วยอาการสค้ง ๆ
 คุณแดง “นี่, ท่านชาทุมมีธุระอะไรก็
 ขอมาเถละ ผมจะช่วยจนสุดกำลัง ”

ท่าน สมที่ เหลือบดู ที่ห้องนั้น แล้ว สักอีก
 ที่หนึ่ง

“ผมทำอะไรไม่ได้การเลยแล้ว ถ้าคุณไม่
 ช่วยหละเป็นแน่แท้ลักลักเทียว”

คุณแดง “ถ้าจะให้ช่วยอะไรก็ว่ามาซิ,

มัวแต่อมพระนำอยู่ ยังไม่รู้ ว่า เรือง
อาโรกันล่า”

ท่านสมุห์ “จริงนา, คุณนา, ถ้าพลาด
ท่าหละผะครึ่งรอดท่วงนั้น ไม่ถูกกัธการวง
เขี้ยว, ผ่าสี” แล้วหันไปทียิบหมากในเขี่ยน
เคียวหริย ๆ น้ำหมากไหลละะปากกับเอา
ผ้าขี้ไต้เช็ดและพูดต่อไปอีกว่า “ผมออกจะ
หนักใจมากจึงต้องเชิญคุณมาปรึกษา”

คุณเงิง “ผมเกรียมพร้อมจะรับปรึกษา
แล้ว มีอะไรก็ว่ามาเถละะ อย่ามัวพูดลาก
ก้ามให้เสียเวลาเลย”

ท่านสมุห์ “นั่น, ข้าเืองนั้นมันยัง คลือ
ว่าอ้ายง่านนั้นมันยัง คลือว่าอ้ายง่า เรือง
กาตบิกไล่ ของอาหารข่านะ ที่ผมเล่าให้
คุณฟังแล้วว่า ก้ายมายังไงนะ บัคน-บัคน
ง่า-บัคนมันเป็นอย่างนี้ คลือว่าง่าเมื่อช้วน
ผม-ผม-ลองทำ และตั้งแต่ก้ายมาก็คิก
ชาเหมอว่าะลองดู ถ้าผมทำเองก้ายก็และ
คักคิสถิ ผมะบิกให้อ้ายพวกเง็กลากรด
ให้ร้องครางเป็นหมาให้หมก เพราะมันโง
-ผมชาเหมอ คลือว่าราวากันเพองนง เมื่อ
ถึงทมันเดียงว่าเพองสองไฟ และมันยังกลบ
คิกเอาเสียงกัวดพคักก้วยซ้ำ คลือผมให้เงิน
ชาหละแก่มัน ๆ มันทอนให้หคการคักเท่านั้น
โยบมันอ้างว่าทอนให้สองไฟ สองไฟต้องเป็น

หกทางคัก นั่น-นั่นเืองมันเป็นอย่างนี้”

คุณเงิง “เอ้า, เอาหละ แล้วก็
ยังโงอีกหละ พุดนาให้หมกเปลือกละเอะนำ
ว่าคาญ อ้ายการลากก้ามของท่านชาหม
วัง”

ท่านสมุห์ “แล้วทายังไง ผม-ผม-
(มองไปทางห้องด้วยตาเหลือก ๆ) กลือลองดู”

คุณเงิง “ลองดูแล้วเป็นอย่างนี้มันล่า,
เป็นวังใหม่เล่า”

ท่านสมุห์สคั้ง “มันก็เป็นน่าซี และ
เพราะมันเป็นน่าซีถึงก้ายเกิดเกือครอื่น”

คุณเงิง “เกือครอื่นยังงี้”

ท่านสมุห์ “คลือเค์ววัน ผม-ผม-ด้าย
ข้ายกาถานนั้นบิก-ง่า-บิก-บิกได้ อ้ายเปี้ยก
ลูกข้าจาก (สคั้งเมื่อออกซอลูกข้าจาก) จน
มันสลายไปเสียแล้ว เค์ววันผมเอาไว้ในห้อง
นั้น” ซีกห้องพร้อมกับสคั้งและมีอาการ
สั้น ๆ

คุณเงิง “เฮอะ, มันยังงี้ ๆ อยู่กรามัง”

ท่านสมุห์ “อ้าว, วิจารณ์คุณนา, ผ่าสี”

คุณเงิง ลูกชุนจะไปเช็ดห้อง

ท่านสมุห์ คังคังลูกชุนคลคคุณเงิง แล้ว
พูดว่า “วาวัง, วาวัง, ถ้าอ้ายเก็กเปวคั่น
เลยคายไปลาเป็นเก็กเืองนง ปลืคเขาลาก
คอกผมไปนั่น”

คุณเอ็ง “ลากยี่ไร, ก็เลี้ยงว่ามันตาย
เองไม่ได้”

ท่านสมุห์ “ม่ายค้าย, ม่ายค้าย, ไม่มี
ทาง, กฎหมายก็ปากเสียแล้ว เพราะผม
ประกาศทั้ง ๆ ว่าบิณฑิไล้ลูกแกสักรั้วนั้นถ้า
ปากก็หนัก คงคิดทรวบแล้วว่า ขยายข้าผม
นั้นปากก็เพียงไร”

คุณเอ็งไม่ฟังเสียง ก็ ประทุหัง ไกรม
ออกมา เห็นเกิดผู้ชาย อายุประมาณสามชวบ
นอนท้องชันอกทักไม่ว่าระกกระคิกอัยนบะ
จึงถามว่า “ก็แรกเริ่มก็มันเป็นยี่ไร
ถ้าท่านชาหมึงค้ายกันไปบิณฑิไล้มันเข้า”

ท่านสมุห์ “ที่แรกเริ่มก็มันมันเป็น
ยี่ไร ก็มันเป็นยี่ไร ก็มันมันเมอเกินเข้า
ข้าวแล้วและได้มือ เงินให้ข้าจากไว้ สำหรับ
ซอกบิณฑิไล้เวลาเย็นค้ายแล้ว ผมตอว่า ก็
จาไปเคินค้ายของอาไร ๆ เก่า ๆ เล่นตามโรง
ไปเคตามเคบ แต่พาเงินยบข้าจากแกทุก
อาไรก็มิอาไรเอ็คคาไรอยู่ก็หน้าห้องของแก
ผมหัวเสียเลยทวาคออกไปว่า-บ้านปากมาก
นัก เอ็คคาไรทวนทวนยี่ไร ค้ายก็อา
บิณฑิไล้ลูกแกเสียนี้ อิตานี้แกกลับเอ็คคาไร
หนักขึ้นละทำให้ผมบิณฑิไล้ตัวแกเองค้ายและ
ว่าถ้าบิณฑิไล้แกไม่ได้ แกะเสกผมให้เป็น
จำ-ให้เป็นเอื้อ-ให้เป็นคนค้ายะ-จำค้ายะ

ข้า-”

“ลัน” คุณเอ็งช่วยค้อ

ท่านสมุห์ “ข้า-จำ-น่านแหละ แก
ก็ว่าแกเป็นข้าผม ที่จริงก็ข้าท่าง ๆ หรือ
แลผมต้องอาไรยี่ไรทุกยี่ไร เสมอ ผมถึง
ค้ายถอนตัว เลยลูกออกมากที่หน้าต่างกรง
ก็หน้าห้องของแก และ บอกว่าฉัน ผมระบิ
ไล้ลูกของแก นั้นผมมันเสียทำก็ค้อไปบอก
แกเสียค้าย ถ้าระลวงยี่ไร ๆ ก็คงไม่เป็น
ไร พอแกออกจากบ้านไป ผมก็ค้อพัก
บิณฑิไล้อาไรเยี่ยง ที่แรกมันค้อค้อก็ค้อเล็ก
ละน้อยี่ไรระลวงยี่ไรก็ใหญ่ ผมค้อก็เห็น
ว่ากาถาคักคักสิจริงจึงอยู่ค้อ แต่มันไม่
ค้อยกมันระลวงยี่ไรใหญ่แล้วจึงไป ผม
จึงอ้อมมันมาไว้ห้องนี้ และเจิญคุณมาทันท
นี้ถ้าหากบิณฑิไล้เขาไรหรือ ขยายข้าจากเคประคณ
ไปบอก เขาคงมาจกคาหมกผมไปปะแน”

คุณเอ็ง “ท่านชาหมึงเชื่อว่าเคินค้อย
ไปเพราะกาถาของท่านชาหมึงแล้ว”

ท่านสมุห์ “ก็มันไม่มีอาไรอีก ที่
เจื่อนนา พอผมว่ากาถาจากคำและบิณฑิไล้
พลยี่ไร อาไรเยี่ยงก็ระลวงมาทันทควิน
ซึ่งมันกรงบิณฑิไล้ว่าเหลือเกิน ถ้าไม่เชื่อ
จาไปเชื่ออาไรเล่า”

คุณเอ็ง “ก็ยังงั้น ทำไม่ไม่ แก่ตาม

ตำราให้มันหายเสียล่ะ”

ท่านสมุห์ศักดิ์ “น่านวู้ อีคั้งนี้แหละ
สมุห์หลวงใจเหลือเกิน ในกาถว่าถ้าจะแก้
ให้กลับใจว่าโมสามทนแล้วคลายชายพก
ก็อ้าย แต่สมุห์กลับใจว่าโมคัยสียครั้ง
จนแทบขาดใจก็ไม่เห็นมันหาย และไม่ยัก
หยุดร้อง สมุห์ก็ย้ายปกเสื้อ เพราะถ้าพลาท
ทำก็อ้ายว่า สม-สม- ต้องรับผิดชอบฐาน
ฆ่าคนตายโดยเจตนาเชียว ผ่าสี ทำจะไม่
รอดเสียแล้ว สมุห์ก็ย้ายเจดีย์คุณมาปฤกษา
ว่าทำยั้งก็ ขอให้ช่วยซักนิคเดอะน่า
พ่อคุณเดอะ ถ้าคุณไม่ช่วยสมุห์จะเห่กันอ
คราวนี้เอง”

คุณเจ็ง ซึ่งมี ความรู้ ทางแพทยอยู่ ยัง
สงสัยว่าเด็กนั้นจะเจ็บคงไม่ใช่ถูกบิกได้ก็
ท่านสมุห์ก็กล่าวจึงพูดว่า

“เกี้ยว, ขอสมุห์ตรวจลูกที่น้อย” แล้ว
คุณเจ็งลงข้าง ๆ เด็ก เขามือคลำชีพจร และ
ถามตามท้องเด็ก ท่านสมุห์ตามไปนั่งลง
ข้าง ๆ คุณเจ็ง ทว่าการตรวจของคุณเจ็งก็ด้วย
พอเห็นคุณเจ็งเอาหน้ามอดกท้องเด็กซึ่งขึ้นจน
หลามหัวอกก็อ้ายว่า

“นั่น ๆ คุณ ๆ ทำได้ระฆฆพองหมด

ใช่, อ้ายเขี่ยกเอ๊ย, (ทำหน้าเขี่ย) ขำไม่ได้
เจตนาจะทำเองให้ถึงเพียงนี้เลยผ่าเดอะวะ”

พอคุณเจ็งพลิกข้างหลังเด็กดู เห็นตามตัว
เขียว ๆ แขน ๆ ตามอวัยวะของเด็กที่ร้องไห้
มาก ๆ ก็ชี้ให้คุณเจ็งคว่า

“อ้อ ๆ แน่ ๆ คุณเจ็ง, คุณเจ็ง, เขียว
ไปทั้งตัว หมก ๆ อ้ายเข้าหมกทั้งตัว ขี้ ไข่
(สอ) สมุห์จำยาปใหญ่เสียแล้ว, ไข่, อ้าย
เขี่ยกเอ๊ย” (น้ำตาไหล)

“คุณเจ็งไม่ พคะไรตรวจ เด็กเรื่อยไป
จนพอใจแล้วก็ลุกขึ้นพร้อมกับคำพูดว่า “ยัง
บิกได้ บิกเสียอะไร กาอ้ายเด็กมันท้องขึ้น
เพื่อ และปวดท้อง เพราะผูกเกินไปก็อ้ายเข้า
ไปกาย, เอาคีมมาเห็นให้มันร่ายยาปว่า
เคียวก็หายกันเท่านั้นเอง นี่ค้ำทั้งไว้ซ้ำอีก
หน่อยเคียวตายเพราะหายใจไม่ออก”

“เหลือ” ท่านสมุห์ร้องด้วยความดีใจ
“เหอ ๆ ขี้ ไข่, มันเล่นเอาสมุห์ปกเสื้อ คิค
ว่าอ้ายเขี่ยกเอ๊ยเขี่ยกเอ๊ยแล้ว, เหอ ๆ
(น้ำตาไหลเพราะความเคย) ปราเลวีญู,
ปราเลวีญู เออเนมิเสียแรงที่มิวิชาแพทย
สมุห์ขอใจจริง ผ่าสี เอาหมกค้ำเนมิ”

หล่อนตายเสียเถิด

ของ

ชาเร็น

แก้อ้ายวโกลสระน้ำภายในบ้านพังค
มนู' ตอนถนนพระรามที่ ๑ ปรางค์มีภาพ
ชายหนุ่มผู้แต่งกายเรียบร้อย มือขวาถือ
หมวกสักหลาดห้อยอยู่ตรงหน้าตัก ข้าง
ขวามือชน แก้ว คือน มี สุนัขตัวเล็กแต่งกาย
อย่างอู้ง่ายบ้าน หน้าตาและกิริยาบอกว่า
เป็นผู้ที่ทรงไว้ด้วยความสวยงาม ข้างซ้าย
มีเด็กชายน้อยอายุประมาณ ๓ ขวบ นั่งเอียง
ศีรษะฟังชายหนุ่มอยู่
เวลานี้เป็นเวลาเช้า ตอน กลาง เดือน

เมษายน ท้องฟ้าอากาศปลอดโปร่ง ซึ่ง
อาจแลเห็นภาพทั้งสามคนได้ทันที เจ้าหล่อน
ผู้ทรงไว้ด้วยความงามนั้น เป็น ภรรยา คนใหม่
ของชายหนุ่มผู้ที่นั่งอยู่ใกล้กันเอง เจ้าหล่อน
มีนาม ว่า นารี ดวงหน้าอันแลล้นมแซมซ้อย
สมรูป และแก้มเป็นพวงพุ่มชวนสวาทนั้น
เป็น สิ่ง ที่ หยั่ง ถึง ความรัก ของ ชายหนุ่มได้
อย่างยิ่ง ส่วนเขาผู้ มีนามว่า ประพันธ์ พงศ์มน
หรือเจ้าของบ้านพังคมีนุเป็นชาวชนบทมีอายุเพิ่ง
จะย่างเข้า ๒๗ ปีเท่านั้น สันดานคัมขำสุม

ลักษณะของ ชายฉกริ แม่ ระ ชุ่มชื่น ด้วย ความ
เลื่อมใสด้วยความงามภรรยาใหม่ จึงช่วย สัก
เท่าใดก็ตาม แต่ก็มีวัยที่เขาระเริ่มเปลี่ยน
สีหน้าขณะเมื่อเขาได้มองดู เด็กน้อยยตร์ชาย
สุกสว่างของเขา ซึ่ง เปน กำพรวา แม่ เสียบ แต่
ยิ่งเล็ก ๆ

“ นารีน้องรัก, วันนפקลียากทำงาน
แล้วจะเลยไปเยี่ยม เพื่อนที่ ขางรัก สักหน่อย
เพราะฉันขางที่จะกลับเย็นลิดีธรรมดา แต่—
แต่ถ้าการลอคอยของน้องมันเกินเวลา ๕.๓๐.
แล้ว ก็ขอให้น้องเริ่มรีบทานเสียก่อนเถอะ
ที่เขาใจว่าพอจะถูกเพื่อนลุดให้รีบทานเสียกับ
เขาก็อางเป็นได้ ” เขากล่าวพลางก็หันมา
กอด เด็ก น้อย และโอบอุ้ม ขึ้น วางไว้ บน ตัก

“ หนูรักของพ่อ หนูอย่าขมมากนักระ ถ้า
ไม่เชื่อละก็ ขางที่คุณแม่จะกินเอาน้ำที่เคี้ยว ”

กล่าว แล้วเขาก็อุ้มชู เด็กน้อย ขึ้นจุมพิต
พลางเขาก็สั่งให้เจ้าหล่อน แต่ก่อนที่เขาจะ
จากบุตรชายสุกสว่าง ก็ภรรยาสาว ชายผู้
ยังเข้า ๑๗ ขัน เขาได้จุมพิตลาเจ้าหล่อน
บนแก้มเสียบครั้งหนึ่ง แล้วเขาก็ลุกจาก
ม้านั่ง สรวมหมวก เค้น เวียนวิมสรวมมุ่ง ออก
จากบ้านไป

เจ้าหล่อน มองดู เด็กน้อย อันน่ารัก ด้วย
สายตาอันแสดงความเกลียดชัง พลางวาง

ลงยังมีน้ำตามเต็ม แต่เด็กน้อยอันไว้
เคียงสวาทจนถึงความเกลียดชังของแม่เลียง
ก็หาไม่ นอกจากนั่งร้องคร่ำครวญ ๆ ก็ระ
พยายามยิ้ม

“ แม่จ๋า, คุณบ๊วยไปนอนแล้ว ” เด็กน้อย
กล่าว อย่าง ลอเลาะ พลาง ชุ่มมือไป ทางประตู
นอกบ้าน

เสียงที่เด็ก กล่าวนั้น ทำให้ เจ้าหล่อน เกิด
ความตึกขื่นอย่างหนึ่ง และผ่นกลืนความ
เกลียดโกรธ โดยเขื่อนยัมประหนึ่งว่ามี
ความเอนกค่อเด็กน้อยที่รัก สองคาของ
เจ้าหล่อนส่ายครอยข้าน เมื่อเห็นว่าไม่มีใคร
อยู่ในบริเวณนั้นแล้ว เจ้าหล่อนจึงกล่าวกับ
เด็กด้วยอาการรักพันว่า—

“ อ้ายลูกฉิบหาย มึงรู้หรือว่าข้าจะรักมึง
เหมือนคังเลือกของข้าแท้ ๆ โอ, เจ้าเด็ก
ช่างพุก—ช่างประเวธ ข้าไม่ต้องการจะให้
เจ้ามีชีวิตค่อแย่งแย่งความตึกขื่น ลูกของข้า
คอก ข้าเกลียดมาก—เกลียดมาก—ข้าจะ
ต้องฆ่ามึงเสีย แล้ว— ”

เจ้าหล่อนกล่าวแล้วก็ค่อย ๆ รีบตัว เด็ก
น้อยผู้ขึ้น และจับแขนเด็กทั้งสองห้อยห้อย
ลงไปในสระน้ำ เมื่อเห็นว่าเด็กน้อยหมด
เสียงที่จะกระวนกระวาย แล้วก็ ปล่อยให้เด็ก
น้อยนั้นจมถึงลงไปสู่ใต้สายชลฉี และก้ม

หน้าเขินอย่างวางอารมณ์ครั้งขึ้นตึกไป

เด็กน้อยเอ๋ย, เพราะเหตุว่าเจ้ามันไว้
เกียงสา และหมกความสามารถที่จะกระโดด
ลื้อลั่นช่วยเหลือตนเองให้รอดจาก ความตาย
ได้ ไก่บอกเห็นเงวาระของเจ้าจึงเป็นที่
สอเพี้ยน เจ้าต้องตาย—ตายอย่างทรมาน
และเมื่อพ่อทวดของเจ้าได้ทราบเหตุอันนี้แล้ว
เขาจะเป็นอย่างไรบ้างหนอ ?

ตอน เย็น เกือบ พลบค่ำ เขา เดิน ไล่ เข้า
ประตูบ้านมาด้วยสีหน้าอันขมขื่น แต่พอ
เท้าของเขาย่างมา ถึง ขรรค์ โค่นาคีลสีหน้า อัน
นั้นก็หายไประวักไประวอด เพราะปรากฏ
ว่านาโยแม่มนหรือคนเลี้ยงบุตรชายของเขา
นั้นยืนร้องไห้อยู่ด้วยอาการสอกลอน

“อะไรกันหรือแม่โย ” เขากล่าวถาม
ด้วยความตลึงและสีหน้าที่เริ่มซีกซิกเซียว
นางโยชุกดาบลง หมอบ แต่ คง ยืน สอ
กลอนตามเคย

“คุณ-คุณประ-ประพันธ์เจ้าข้า คุณหน-
คุณหน-หมก-หมกกลมเสีย-เสีย ตั้งแต่ ย่าง
แล้ว-แล้วเจ้าคะ ”

ด้วยคำที่นางโยชุกกล่าว ด้วย อาการ อัน
สอกลอนนั้น จะนำความวิโยคใคร่ครวญมา
ให้ภัยชายหนุ่มผู้เป็นบิดาของเก็กน้อยสักเท่า
ใดก็ยากที่จะกล่าว แต่คงปรากฏว่าน้ำตา

ได้เริ่มรินไหลลงในทันที และยังมีทันทีเขา
จะไ้ชักถามถึงความจริงอย่างไรวินั้น เขา
ไ้ วิ่ง ขึ้น ตึก ไป ทั้ง ร้อง ท้า ด้วยอาการ รวย ร่วน

สามวันล่วงพ้นมา อาการซึมเหงาเพราะ
ความใคร่ครวญอาลัย บุตรน้อย สุดสวาท จะ
ไ้ปลื้มปลื้มเสียก็หาไม่ แต่อาศรัยเพราะ
ความในใจซึ่งเขาหวังปรารถนา จะหา ร้อง รอย
ในเรื่องนี้เอง เขาได้เริ่มกลยเกล็ดอนความ
ใคร่ครวญเสียภายใน แต่ส่วนภายนอกนั้น
คงยิ้มแย้ม คงเปรยเปรยประหนึ่งว่าเขาไม่ทุกข์
ร้อนถึง ความ ตาย อัน เข่น คือนาโย ของ บุตร
น้อยที่รักเสียเลย ทุกเช้าและเย็นคงถือเอา
การ คลอ เค็ลย กับ ภรรยา และ โลม เล้า เล้า
สวาทอย่างแทบว่าจะกลืน แม้แต่สักคำก็เขย
เขาจะไ้กล่ล่าวถึงบุตรน้อยสุดสวาทก็หาไม่

ส่วนเจ้าหล่อน ก็พยายาม ซ่อนเร้นความ
จริงและทำหน้าที่พลอยใคร่ครวญเสียภายใน
น้อยเป็นที่สอ นอกจากนั้นเจ้าหล่อนยังซึก
ทอดถึงนางโยซึ่งไม่ถูกใจแลเห็น และปลื้ม
ให้ไปเล่นแถววิมสวรรณเป็นเหตุให้เก็กน้อย
ตายอย่างน่าโหด ด้อยคำที่เจ้าหล่อนสรวก
กล่าวเป็นอุบายให้เขาตายใจ เห็นเห็นใน
ความสรวกของตานั้น จะเป็นผลกับเจ้าหล่อน
หรืออย่างใดก็สุดที่จะอธิบายได้ตลอด เพราะ
เขาคงนั่งยิ้มและฟังด้อยคำของ เจ้าหล่อนนั้น

ก้วยอาการพอเฝ้า

“พเห็นว่ามันควรตายนานแล้ว เพราะว่ามันขึ้นอยู่คอบไปมันระพา ความลำบากให้แก่มันมากทีเดียว อีกประการหนึ่ง แม่ของมันกับมันก็ไม่ค่อยชอบกัน แต่เมื่อการเป็นผิวเมียโดยเล่น คลุมลงชน กันเช่นนั้น มันก็ค้องจำเฝ้า เพราะคนนั้นอายลูกของนางเมียที่พเห็นเกลียดก็จึงไม่ ค่อย อยาจะเอาเฝ้าใส่นัก น้อยอย่าทำเฝ้าทุกซอ้นไปท่น้อยเลยนะ ความจริง ควร ตั้งเฝ้า หา ลูกให้ พัก กอด สักคนก็ดีกว่า อ้อ— อย่างไรก็ตามพจะค้องให้รางวัลแม่เฝ้า อย่างเหลือจนมากทีเดียว เพราะว่าถ้าเขาไปม้วยเป็นธรรมาภยก็เกิดสิ่งทะเลแล้ว มันก็คงจะมีชีวิตมากตามาคืนอยู่เหมือนนี้ พักดีกว่า สัก ๓๐๐ บาท แม่เฝ้าก็เห็นแรงเงินยอนใจกัน คิวสันเสียอีก”

เขากล่าวแต่เพียงเท่านั้น แล้วก็ชวนให้เฝ้าหล่อนขึ้นตักขิง เฝ้าหล่อนก็รีบเดินเกลียดกับเขาไปโดยมีขิงขึ้น แต่ก่อนที่เขาจะตรงไปยั้งที่ธรรมาภยที่เขยวันนั้น เขาได้แอบแหวะที่ห้อง นางเฝ้า เสีย ชั่วครู่ โดย เหน็บ เอง เฝ้าหล่อนจึงหาทราบไม่ว่าเขาไปค้วยธรรมาภย ต่อเมื่อเขาได้เฝ้ามาที่นั่นและเขานั่ง ยั้งที่เวียงร้อยแล้ว เขาและเฝ้าหล่อนจึงเริ่มทำกรรมภาหารคอบไป

“แม่เฝ้า” เขา เรียก และ ชั่ว เวลา อันเล็กน้อย นางเฝ้ารีบปรากฏกลาหน้าเข้ามา หมอบอยู่ในระยะอันควร “ฉันมีเรื่องระบอกกับแม่เฝ้าว่า การที่ เฝ้าหมันมานานนั้นมันสมกับ ความตั้งใจของฉันแล้ว แม่เฝ้าก็มีความที่ส่วนหนึ่งกับฉันด้วย เพราะฉันนั้นฉันขอให้แม่เฝ้าเป็นความลับเสียโดยไม่ให้แพร่พรายให้คนอื่นทราบ และฉันยินดีจะให้รางวัลในสถานที่แม่เฝ้าเป็นผู้ช่วยเหลือในเรื่องนี้ด้วยสัก ๓๐๐ บาท”

“เปล่าเลยเจ้าคะ”

“อ้อ, ฉันไม่เข้าใจว่าแม่เฝ้าทำลูกฉันเช่นนั้นหรือ ถ้าแม่เฝ้าสรวภาพว่าแม่เฝ้าทำเองแล้วละก็ ฉันแทบจะยกให้ทั้งตัวมันทีเดียว แม่เฝ้าจงรู้เถิดว่าที่ฉันเลี้ยงมันไปก็เพราะ กลัวมันจะ คนเขาจะว่าฉันใจเฝ้าเท่านั้น นอกนั้นแม่เฝ้าก็ทราบดีว่าแม่เฝ้ามันชอบกับฉันมันเกลียดกับกับขิมันกับขิงที่เฝ้าด้วย ก็แล้วละ, แม่เฝ้า อยู่กับฉันที่คอยเลี้ยงลูกของน้องยอครักของฉันคนนั้นก็แล้วกัน และจงเชื่อเถิดว่าบุญคุณของแม่เฝ้าครั้งนี้ฉันจะคอบแทนจนถึงที่สุด ฉันขอให้แม่เฝ้าก็เกลียดว่าเป็นพี่น้องกับฉันก็แล้วกัน หากเหลืออะไรก็ขอให้ขอกกับฉันเถิด ถ้าฉันมีแล้วจะไม่ขัดแม่เฝ้าเลยจนสักอย่างก็เลย เฝ้านา, ฉันอาสยด

ให้แม่ไขกั๊กไว้ ถ้าแม่ไขจะไม่ยอมเชื่อในคำ
พูดทุกคำของฉัน”

“อู๋ขุบ อย่าเลยเจ้าค่ะ เท่าที่คุณจะกรุณา

กับคิดนั้นก็เ็นพระคุณยิ่งอยู่แล้ว เขาเกิดจะ
คิดนั้นทำ ตามคำ ของ คุณ ทุก อย่าง และ จะ
ขอฝากตัวอยู่กับคุณจนชั่วชีวิตหาไม่ ชีวิต

ของศิณระ บอม ยกให้เป็น ทาม ของ คุณ ทั้ง
หมก คุณจะใช้หรือต้องการอะไรกับศิณระ
จะยอมปฎิบัติตามทุกเมื่อเหมือนกัน”

พูดแล้วนางโยกกรายไหวคัลลานดอยหลั
ออกจากห้องไป และทันใดนั้นเองเจ้าหล่อน
ก็เริ่มคึกหน้าคัลงงคึกไป ถึง ถ้อยคำ อันแย
คายที่นางโยได้กล่าว ผาก คิว กับ สามี่ ของ
เจ้าหล่อนต่าง ๆ แต่สิ่งที่เจ้าหล่อนออกจะ
ไม่พอใจในคำพูดของนางโยก็คือ ตอนที่
บอมปฎิบัติตาม ความ ประสงค์ ของ เขา นั้น
เอง โดยประการหนึ่งถึงแม้นางโยจะมีสามี่
มาแล้ว—เคยมีลูกมาแล้วก็ตาม แต่ทั้งลูก
กับสามี่เวลานี้ก็อย่าขาดและทั้งลูกก็ตายจาก
กันแล้ว ประการที่สองนางโยยังไม่ใช้สควิ
ที่แก่ อายุงานมากยิ่งเข้า ๓๓ เท่านั้นควย
ประการที่สาม นางโยเป็นการคนผิวขาว
และโดยถึง แม้หน้าตา จะไม่ สวย คม เท่ากับ
เจ้าหล่อนก็ แต่ก็มีบางส่วนที่เจ้าหล่อน
ยังเกิดความหึงหวั่นอาครียโดยเหตุนี้เองความ
อิจฉาจึงเกิดขึ้นแก่หัวใจของ เจ้าหล่อน เป็น
ครวทีสอง

เมื่อการรับประทานอาหาร เสร็จได้ เสร็จ เรียบ
ร้อยแล้วเจ้าหล่อนก็ชวนสามี่กลับไปยังชั้น
บน ก่อนเวลากลับ เขาจะทอดคัลงนอนเล่นบน
เตียงนั้น เจ้าหล่อนได้ทวงเจ้าคัลลเคลียเขา

พร้อมกับกล่าวอย่างอหะหะว่า—

“คุณพี่ทำไม หลง กล่าว ผัน ถึง ความ
ชองนางโยมากนักล่ะคะ”

“โอ, น้องก็ พี่เห็นว่าเขาทำความพอใจ
ให้กับพี่มากก็เลยนะ ถ้าหากว่าพี่ไม่ได้อ
เขาแล้ว พี่จะต้องแยกความเกลียดชังเด็ก
นรกไปนานโซ”

“คุณพี่ทราบนะ หรือคะ ว่า ความ ดี ของ
นางโยมันเล็ดถึงกับจะเลี้ยงคัมภีร์ตลอดชีวิต”

“แน่ละน้องรัก, เพราะว่ากัมมัน—”

“น้องเสียเถอะคะ คุณพี่ออกจะโง่มากก็
ไม่รู้ว่ น้องทราบดี ความ จริงใจของคุณพี่ก่อน
ใครหมก”

“เอะ, พี่โง่อย่างไรวะ, นาวี่”

“ใจที่คิดพี่ไม่ทราบดีว่าศิณระก็เกลียดเด็ก
คนที่ย้ายเช่นเดียวกับคุณพี่เหมือน กันนะซี”

“อ้อ, น้องหมายความว่า—”

“หมายความว่า ศิณระเองและคนที่เข
ผู้เขนาให้เด็กนรก คนนั้น หม่นาคายเสียให้
พันทุกซี”

แล้วเจ้าหล่อน ก็ เริ่ม บรรยาย ตั้งแต่เขา
นั่งสนทนากับเจ้าหล่อนก่อนไปทำงาน จน
ถึงเจ้าหล่อนได้รับตัวเด็กนัยบ่อนลงในสวระ
เพื่อให้หม่นาคาย

เขา ทรง ภายขึ้น ตรงและเดินมาใกล้เจ้า

หล่อนด้วยอาการคุมแค่นั้น พลางมือซ้ายก็
จับมือนั้นของเจ้าหล่อนด้วยกำลังแรง
เจ้าหล่อนดูเหมือนตกใจ แต่ก็มีทราบนั่นว่า
ด้วยคำของคนนั้นมีผลเพียงไหน พอซบย

ปากกระซิบถามก็พอกับเวลาที่เขาเพิ่มกำลัง
ซบยบมือเจ้าหล่อนไว้นั้น และมีสีหน้า
ของเจ้าหล่อนก็กระเด็นไปตกอยู่ตรงเตียงนอน

“ฮะ, น้องนารีของพี่ หล่อนมันใจร้าย
การทั้งนี้ด้วยหรือ หล่อนเสียกลที่ฉันหลอก
ต้มหล่อนเสียจนสุดแล้ว ซึ่งในที่สุดฉันก็
ได้คิดว่าหล่อนเป็นผู้ที่เจตนาฆ่าลูกรักของฉัน
ตายจริง, ฉันไม่เกลียดเธอว่าสัตว์ที่มี
งามเช่นหล่อนจะมีใจทารุณคล้ายสัตว์ เลว
มาก—เลวมาก ฉันเกลียดหล่อน—ฉันรัก
หล่อนอีกไม่ได้แล้ว, แม่ทูลหัว หล่อนรู้หรือ
เปล่าว่า ลูกมันก็คือลูกในอกของฉัน
และหล่อน—หล่อนถึงกับยอมเชือดที่เคียวหรือ
ว่าฉันจะเกลียดลูกของฉันทันอย่างที่ว่า แม่
นารีใส่ตัว ฉันขอเรียกหล่อนว่าเมียระยำ—
ระยำยิ่งกว่าคนระยำที่เคียว และอย่าฟังนัก
เลยว่า คงหนำอื่นสวดยามประกอบเกี้ยวการ
ออเชาะ ของ หล่อน นั้น ะ เปลี่ยนให้ฉัน หาย
โกรธแค่นี้ได้ หล่อนตายเสียเถิด—หล่อน
ตายเสียเถิด เพื่อใช้หนี้ให้สมกับที่หล่อน
เจตนาร้ายต่อลูกผู้ ที่ฉันถือว่า งาม เลี้ยงมัน

มา ด้วย ความรักใคร่ที่สุด หล่อน ต้องตาย—
ตายเพราะมือของ เจ้าของเลือด—คือ—คือพ่อ
ของเค็กหรือฉัน—ฉันผู้ที่เคยเป็นสัวของหล่อน
นั่นเอง ”

เจ้าหล่อนตกใจจนหน้าซีดสลด สรรพวง
การสิ้นเหวคล้ายลูกนก สายตาทั้งสองร้อง
ดูสามีด้วยอาการขอโทษ แก้มเป็นพวงน้ำ
สวาททั้งสองฮายไปด้วยน้ำมือซบยบ หัวใจของ
เจ้าหล่อนเต้นแรงและกำลัง หาทนทางระจ
อุไทยแก่เขา โอ, อนิจจาเอ๋ย แต่สาย
เกินควรเสียแล้ว เพราะความผิดอันร้ายกาจ
ที่เจ้าหล่อนได้กระทำ นั่นเอง นำความแค่นี้ให้
ก่อการเวียงอยู่ในทรวงอกของเขา เขาถอย
หลังไปนศกโทษเครื่องแต่งตัว และชักกลน
ชักหยับตัวฉันทันมันปรายขึ้น ถัดไว้ ใน มือขวา
แล้วเขาก็มุ่งหน้าตรงมายังตรงที่หมาย

“คุณพี่ชา, โอโย! โอโย! ไประคยกไทย
และสงสาร ก็ยังน้อง สัก ครึ่งหนึ่ง เด็ก—คุณพี่
ชา—คุณพี่ชา—”

ถ้อยคำที่ไทยระคยนั้นจะ กระทำให้ หัวใจ
ของเขาซึ่งกำลังชั่วความรักทำไม่ มือซ้าย
คงเข้าจับหล่อน และผลักเจ้าหล่อนให้ห่าง
ลงบนเตียง แล้วมือขวาที่ถือมีดก็พยับขนาค
ใหญ่ ถี่ สวม คับย ลง ไป กลาง ทรวง อก ของ
เจ้าหล่อน ซึ่งปรากฏว่าโลหิตก็ ไหลนอง

เขื่อนเคียงเป็นหย่อม และภาพของเจ้าหล่อน
ทลิ่งขนิ้นด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส

“น้อง คาย แล้ว, คุณพี่ เจ้าขา—คุณพี่
ทรีก—น้อง—น้องยก—ยกไทย—ไทยให้ระ-
นระ—นระ—คุณพี่—น้องคาย—คายแล้ว—
ลาก่อน—โอ๊ย!—โอ๊ย—ขอ—ขอ—โอ๊ย, รัย
น้อง ค้วยเร็ว—เร็ว—คายแล้ว—ชาๆ—ชาๆ
หัวใจชาๆ—ชาๆ—ชาๆ—คะ—คะ—ลา—”

ถึงแม้เขาจะแค้นแสนแค้น แต่เมื่อเขา
ได้กระทำไปตามความมุ่งหมายแล้ว หัวใจ
ของเขาก็ซัดสั่นด้วยความสงสารทันที ก่อน
ภาพของเจ้าหล่อนจะ ลม ลง ฟาก กาย พน นั้น
เขา ได้ รัย ทั้ง มีก พยั ทัย มี รอย โลหิต ของ
เจ้าหล่อน เประ เขื่อน อยู่ นั้น ลม กาย พน และ
กระ โลก เข้า ประ คอง ภาพ ของ เจ้าหล่อน โดย เร็ว

เขาซุกตัวลงและวาง ภาพ ของ เจ้าหล่อน
อยู่ แทบ ตัก สอง คา ร้อง กู คง หน้า ของ
เจ้าหล่อนด้วย ความ อาลัย และ รู้ สึก ตั้ว ว่า
เขา ทำ ไทย แก่ เจ้า หล่อน เกิน ไป เสีย แล้ว
ทันใดนั้น สุธลก็ เริ่ม ไหล รัย หาย ค่อย ลง
อาลัย แกม เขา ค่อย ๆ ก้ม หน้า ลง รุม พัด
ภรรยว แสน รัก ด้วย ความ อาลัย—เขา เฝ้า รุม พัด

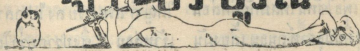
เพื่อหวังจะให้เจ้าหล่อนลืม เนตรขึ้นดูเขาคิด
แต่สายเกินควรความปวดนาเสียแล้ว เพราะ
ร่างกายของเจ้าหล่อนทั้งชาและหัวใจ ก็ หาย
เด่น โลหิตที่นำออกก็ยังคงไหลซึมนอง ลั่ง
เหล่านั่นแหละเป็นพยานให้เขาเพิ่มความโศรก
เศร้ามากขึ้น เขาสิ้นทนมองศุภนิภาเจ้าหล่อน
ด้วย ความ พิจารณา พลัง กลัว อย่าง ระวัง
ระรัว่า—

“นารีจ้าว—นารี ขจรกวี—น้อง หมด คม
เสียแล้ว—”

แล้วหน้าของเขาก็ฟูยนิ่งอยู่ก็อ้ออกของ
เจ้าหล่อน อาการเหล่านั้พระเจียนเป็นกลอน
ลาโรงพอเข้าใจสั้น ๆ ว่า—

‘เห็นหน้าน้องป่วยใจไหวสติ
คงซึบยลือกแวกแยกสลาย
คิดถึงตัวชั่วช้าน่าเสียกาย
แต่กาลสายสัสนให้คนชื่นชม
สองคาและจะแง่คอยก็มีอชพล
สูกำซัซห้ามความตามนุสนธิ
สลยลัมกัมพักตรับหทัยล
สติแน่วแผ่วฤทัย’

จามะริบุรณ

เรื่องพระวิษณุ

“๒๑๕๐”

เรื่องพระวิษณุ

๒๖.๖๖.

คำ ถวายไชย

ไชยยะ จงกลแด่พระผู้มีวิมลกายวิมล
ซึ่ง สถิตบนยอด ขรรพท ๗ โกลาส กุไม่
ประสงค์จะคลากจากไป ในเวลาที่ควง ขาทิพย์
อัมฤกษ์ เปรียบประดุจสี ซึ่งแล่น ข่ายข่าน ขรรพท *

ขัณฑ์ราช แห่งพระเทพ ขรรพท ชณะ ทอศก ใด
เผดผลาญ พระอนงค์ให้เป้นเจ้า และ ส่ง
ประกาย แดง รุ่งโรจน์ แห่ง ความโกรชไปทั่ว
ขรรพท *

๑ พระวิษณุมาฆองค์แรกข้อศก ซึ่งได้เผดผลาญ เมื่อ ปฏิญาณ ขาดจากการเป็นธิดา ของพระทักขิ ต่อไป เพราะพระทักขิ ไม่เชื่อพระวิษณุไปเป็นขัณฑ์ราช ซึ่ง สวามิของธิดาอื่น ๆ ได้ รับเชิญไปหมด ครั้นแล้วสวามิ เกิดเป็นธิดาของมาฆะมาลย์ มีนามว่าอุมาหรือขรรพทซึ่งมีจิตต์ มักดีพระวิษณุ และ กลับไป กระทำการ บชช พระองค์เสมอทุกครา ต่อมาเมื่อสุรพทหนึ่ง ชื่อ ตารก เท้ชวรบถวนเทวดาแสนนุญ ให้ ได้ รับความเดือดร้อน มาก ไม่มีเทพองค์ใดสามารถปราบได้ เพราะสุรพทนั้นได้ รับพรจากพระพรหม เมื่อปวงเทพไปร้องทอช ต่อพระพรหม ๆ จึงประทานพรให้ โอธ ซึ่ง จะ เกิดจาก พระวิษณุ และ พระนางขรรพท มี กำลัง ปราบ อสร ตน นี้ได้ ดังนั้นพระกามเทพจึงเป็นส ที่จะทำให้ พระวิษณุ กับพระนางขรรพท ได้ กัน เพราะตั้งแต่สศผาตัวแล้ว พระวิษณุ ทรงสมาธิเรื่อยมาด้วยความโศกเศร้า เมื่อพระนางอุมาไปบวช สรรพพระวิษณุ พระกามเทพ จึงได้ คอยอยู่แต่ก็ น้าวสละขังไป แต่พระวิษณุทรงเหลือบมาเห็นก่อนจึงปล่อยไปออกจากนคร ที่สาม ไหมพระกามเทพเป้นเจ้าไป ต่อมาพระนางขรรพทบำเพ็ญตะบะจนพระวิษณุเห็นความจงรักของพระนาง จึงทรงรับเป็นชายา แล้วพระองค์จึง ทรงชบพระกามเทพให้ คืนคนซึ่งพดามเดิม เหตุนี้พระกามเทพจึงมีนามอีกนามหนึ่งว่า “อนงค์” (Bodiless God) ซึ่งแปลว่าไม่มีตัวไม่มีตน ความละเอียดใน Myths of the Hindus and Buddhists ฉบับพิมพ์ ค.ศ. ๑๙๖๐ หน้า ๒๔๗-๒๔๘

บรรพ ๑ เทพปัญหา

ครากาลนานมา, ภายหลังวิวาหะแห่ง
พระ มเหศวร กับ พระเทพี บรรพที่ไม่นานนัก
เทพทั้งสองทรงเล่นด้วยกันอยู่บนลาคาแห่ง
หิมาลัยชวรพต ทันใดนั้น พระมหาเทพ ก็
ทรงล้มพระชาชา และทรงสงย เป็นสมาธิ
อย่างแน่นแน่มไม่เคลื่อนไหวคล้ายกับแท่นบูชา
นัยเวลาล่วงไปหลายชั่วโมงเป็นลำดับ ฝ่าย
พระ เทพีหิมะวรรณ ก็ ประทับ นิ่ง อยู่ข้าง พระ
สวามีไม่ประสงค์ จะ รย กวน สมาธิ แห่ง องค์
พระเป็นเจ้า แม้กระนั้นพระนางก็ทรงโหม่นส
ในการละเลยของพระองค์ พระมหาเทพ
ประทับไม่เคลื่อนไหวอยู่หลายราตรีและทิวา
จนหิมะตก และค่อย ๆ ทยอยกายของพระ
เป็นเจ้าเขา ๆ คล้าย กับ เกรงว่า จะเป็น ทุรย
กวนการสำรวมจิตต์ของพระองค์เช่นเดียวกับ
พระเทพี ครั้นนานเข้า พระโมหิณมีเกสา
เหลือง ละเอียก แห่ง พระ มหา เทพ ก็ แล ก
เหมือนกับขอกบรพตที่อยู่รอบ ๆ นั้น ในที่
สุด เมื่อ ล่วง มาได้ สาม ทิวา และ สาม ราตรี
พระอุมาทนนอยไมได้ จึงมองพระเป็นเจ้าด้วย
พระทัยสงสัยว่าเมื่อไรพระองค์ จะทรง เลิก
จาก การสำรวม จิตต์นี้ พระเทพี คริส แก่
พระองค์เองว่า “เราคิดว่าได้ คอยนานพอ
อยู่แล้ว และยก็นกรู้ สักหนาวรจิตต์ และ

ถ้าหากเราจะปลุกพระองค์ ก็เป็นการควรที่เรา
จะต้องโกรธมากกว่า เพราะการที่พระองค์
ทรงประพฤติเช่นนี้เป็นที่น่าอับอายอยู่ ยิ่งกว่า
นั้น, เราจะคอยค่อไปอีกด้วยประโยชน์อันใด?
และพระองค์ จะทรงคิดว่าเราเป็น ชายาเชนนิค
ไหนถ้าหาก เราไม่ ตัก เตือน พระองค์ ให้ ตัน
จากการสำรวมจิตต์ โดยไม่มีที่ เสียหายอะไร
เช่นนั้น ? ”

ครั้นแล้วพระนางก็ทรงเฝ้าหัดออก ไป
ใกล้ จันทระมหาเทพ เกือบได้ ยี่สิบ เดือนกาลา
กระทยกันถึงขึ้น แต่ในทันใดนั้น พระองค์
ทรงพระสรวลออกมา ด้วยเสียง อันดัง และ
ทรง มอง พระชาชาโดย ทรง ทราบ ความ ประ
สงค์ ของ พระนาง พระองค์ ทรง ยิ้ม แล้ว
ตรัสว่า “นางเห็นไหมละว่าสตรีย่อมมีสภาพ
เป็นสิ่งที่ขัดขวางเช่นนั้นเสมอทั้งสามภพ พวก
นางไม่มีความอดแม้แต่นิดเดียว” พระเทพี
บรรพตทูลว่า “การที่ พระองค์ ทรง สำรวม
สมาธิและจมอยู่ใต้ หิมะเช่นนั้น ย่อมไม่รู้ สักว่า
เวลาใด ล่วงไปเท่าไร แต่พระองค์ ได้ปล่อย
ให้ข้า พระเจ้านั่ง คอย อยู่ ผู้ เกียวก โดย ไม่ มี
อะไรเช่นนั้น เวลาเพียงครู่ยามย่อมนานเท่า
กับกัลป์ อันไม่มีสิ้นสุด” พระมเหศวรตรัส
ถามว่า “ถ้ากระนั้นเพชอันใดเล่าที่นางจะทน
คอยนานโดยไม่รู้จักเบื่อ ? ” พระเทพีทูล

ย้อนถามว่า “มีรักใดบ้างที่เคยถามเช่นนั้น
ตั้งแต่มีโลกมา? ข้าพระเจ้าทรงคอยอะไร
จนเล่านอกจากพระองค์? เพราะข้าพระเจ้า
ไม่อาจไม่ทำอะไรได้ เมื่อไม่ มีพระองค์ แม้
แต่ชดเชย” ฝ่ายพระมหศวรครัสว่า

“แต่แรกก็อยู่กับนางตลอดเวลา นางจะ
ต้องการอะไรให้มากไปกว่านี้อีก?” พระ
เทวีทูลว่า “ร่างกาย ของพระองค์อยู่ข้าง
ข้าพระเจ้าจริง แต่ดวงจิตต์ของพระองค์ไป
อยู่กับอื่น และถึงนั้นก็เหมือนว่าข้าพระเจ้าได้
วิญญู กับสวามี แต่ได้วิญญู กับของหิมะ”

เพื่อจะให้ เป็นที่รัก พระทัย ของ พระนาง
พระมหศวร จึงยก พระนาง ขึ้น ประทับไว้ บน
พระชงฆ์ข้างซ้าย แล้วตรัสว่า “ดูกวนาง
ผู้งามพร้อม จะให้เราดำยโทษนั้นคืนใดก็”

พระนางตรัสว่า “ไปขอให้ข้าพระเจ้าทรา
ว่าพระองค์ คำนึง ถึง เรื่องอะไร ก่อน อย่างอื่น
เพราะข้าพระเจ้ารู้ สักวันถึงซึ่งพระองค์ทรง
นั้น”

พระมหาเทพ ตรัส ว่า “ไม่มี
ประโยชน์อะไรที่จะคิดเช่นนั้น ขวพดี เพราะ
เราณถึง ถึงซึ่ง ตัวนางเอง ก็ รวม อยู่ด้วย”

พระนางทูลถามว่า “สิ่งนั้นคืออะไร?” พระ
มหาเทพทรงตอบว่า “สิ่งนั้นคือความงาม
กับอำนาจและอันตราของมณี ซึ่งเปรียบได้

กับของบนกองหิมะ ซึ่งรวมจะแตกสลายไป
ทั้งสละอย่าง เพราะไม่มีอะไรเป็นอันควาย
ร้ายแรงเท่าความงาม ด้วยการใช้ส่วนความ
งามนั้นแลกกับให้ ตัว ของ ตัวลูก ลวง หลอก
ทุกสิ่ง ที่ มีความ งาม ย่อม เป็นข้อ เกิด แห่ง
ความล้มจมของตนไม่ ฝืนกฎ สิ่งอื่น เช่น

เกี่ยวข้องกับรากของต้นไม้ ผลของมันย่อมเป็น
ชะไมย, เป็นผู้ ชุ่มชื้น, ผู้ อธิธา, และสัตว์ รวม
ทั้งสิ่งที่เป็นภัยอีกหลายแปด ในจำพวกนี้เรื่อง
ของพระจิตร อาร ยก ให้ เป็น อุ ทาหระณ ได้ก็
อย่างเอก” พระกุมารทูลถามว่า “พระจิตรคือ
ใคร, เรื่องของเขาเป็นอย่างไรบ้าง?” พระ

มหศวรครัสตอบว่า “พระจิตร มีกำเนิดเป็น
ราชบุตร ความงามของเขาคือเพชร เมื่อก่อน
เสร็จเมื่อก่อนซึ่งจะทำให้ ใน สามีรพ กลาง
วันวันหนึ่งเขาได้ นอนหลับ อยู่ ใน ส่วนนอกไม่
ขณะทั่วทั้งยารสามนางผู้ เป็น สหาย สนิทกัน

เหาะผ่านสวนไป นางได้มองเห็นพระจิตรนอน
หลับอยู่ ต่างก็มีความเลินหาพระจิตรเหลือ
ที่จะอดได้ ดังนั้นพวกนางจึงลักพาเขาเหาะ
ไปในอากาศทั้งที่เขากำลังหลับอยู่ แต่เวลา
ที่นำเขาไปนั้นนางทั้งสาม ก็เกิดปากเสียงกัน

ขึ้น ต่างคนก็พูดว่า “เขาเป็นของข้าพระเจ้า,
ไม่ใช่, เขาต้องเป็นของข้าพระเจ้า” และด้วย
เหตุนี้ ทั้งสามสหาย ก็กลายเป็นศัตรูกัน

อย่างร้ายกาจ และล้มสรวพัต สิ่งนอกจาก
ความเกลียดชังระหว่างกัน ทั้งนั้นพวกนาง
จึงปล่อยให้พระจิตรตกลงมายังพื้นดิน จนร่าง
กายแตกละเอียดโดยไม่มีสักตัวแต่สักกินว่า
อันตรายนี่มันเย็นแก่ใจเช่นนั้น แล้วนาง
วิทยารัตนทั้งนี้ ต่างก็ เห็นว่าอีกสองคน เป็น
กันเหตุ แห่ง อันตราย และ ความ พลิ้วพวาก
ของนาง เมื่อสิ้นหวังในความรักของพระจิตร
เช่นนั้น ต่างจึงออกจากวังลงมาถือเอาภูมิ
ชาติอันต่ำ”

พระเทพยพรพัตติครว่า “พวกวิทยารัตน
โดยมากมักมีใจโง่งง่าย แต่โลกก็ควร
จะตำหนิพระผู้สร้างที่ไม่ทำให้ ความงาม ลก
ลงเสียอย่าง” พระมเหศวรครว่า “เปล่า
เลย หิมะวรรณ นางไม่ควรจะคิดเช่นนั้น
ถ้าหาก พระผู้สร้างไม่ เสกสรร ความงามให้
แก่สารพัดแล้ว พระองค์ก็จะถูกตำหนิยัง
กว่านั้น เพราะถึงแม้ มันจะเป็น มูลเหตุ ทำให้
เกิดอันตรายอย่างใด ๆ ก็ดี แต่มันยัง
จะเป็นอยู่โดยไม่มี ความงาม นั้นไม่ได้ ยิ่ง
กว่านั้น ความผิด มีได้ ตกอยู่ ที่ความงาม
อย่างเคียว ข้อมมีแก่ผู้ ที่ประสงค์ความงาม

ด้วย จึงเป็นเหตุให้มัน ถึงเอา ความผิด
เห็นขบและความบังคับใจไปหมด” พระเทพ
ยพรพัตติครส่อไปว่า “ถ้าเช่นนั้น ก็ควรจะ
ตำหนิพระกามเทพ” พระมเหศวรรับสั่งว่า
“ใครยัง จะ เห็นว่า การลงโทษให้ผลดี แก่
ความผิด ? เพราะควรจะเป็นอย่างกายของ
นางมากกว่าของ เทพ องค์นั้น ถูกเผลอผลาญ
ให้เป็นเจ้าสำหรับความผิดนั้น” พระเทพ
ยพรจึงว่า “อะไร ! พระองค์จะให้ข้าพระเจ้า
เผลอตัวเองอีก เป็นครั้ง ที่สอง ละนั่น หรือ?”

พระมเหศวรตอบว่า “มิใช่เช่นนั้นดอก แต่
ว่าควรจะ ยก ความ เป็นไป ของพิภพให้อยู่ใน
ความพิภพของพระผู้สร้างซึ่งทรงทราบทาง
ที่ควรจะ igit ให้ เป็นไป ดีกว่าผู้อื่น จึง จะ ถูก
แต่อย่างไรก็ดีอุปสรรคเร่ร่อนใด ก็ด้วย พระ
ปัญญา แล พระมหาบุรุษ เพราะที่ แห่ง องค์ พระ
คณะนี้” ทั้งเรื่องของอุปราชิตที่เร่ร่อน
เมื่อนางกำลัง จะ ปลุก เรานั้น เป็น ตัวอย่าง”
ฝ่ายพระเทพยพรทูลถามว่า “เรื่องของอุป
ราชิตเป็นอย่างไร ? ข้าพระเจ้าสงสัยว่าเหตุใด
พระองค์ จึงทรงพระสรวล ด้วยเรื่อง นั้น ข้า
พระเจ้าคิดว่าพระองค์ทรงพระสรวลเพราะการ

๑ พระอุมาเฒ่าตัวครั้งก่อน เมื่อพระนางปฏิญาณว่าจะขาดจากการเป็นธิดาของพระหทัยก็ไป เพราะพระหทัย
ไม่เชื่อพระคำะ ผู้เป็นสามี ของพระองค์ ไปในการพิธีบวงสรวง ซึ่ง ลูกเขยทุก ๆ คน ของพระหทัย ต่าง ก็ไป
ในพิธี

๒ พระคณะนี้ = พระคณะ

กระทำของข้าพระเจ้าเสียดอก แต่ยัคินไปรัก
เล่าเรื่องนั้นให้ ข้าพระเจ้าฟังหน้อยเด็ก ข้า
พระเจ้า จักได้ รับ ความ ขยขัน อย่างพระ องค์
บ้าง

พระมหะศวรทรงยิ้มแล้วคว่ำว่า “นาง
มักต้องการเช่นนั้นเสมอ นั่นคือความประสงค์
ลึกซึ้งของนางซึ่งไม่เคยเป็นอย่างอื่น และ
เป็นการลงเอยในการสนทนาของเรา ที่เรา
ได้ กล่าวมาแล้วว่ามิถนในความงามนั้นก็เพื่อ
จะให้ ลูกในนางอย่างเกี้ยว หากได้ คงใจ
เล่าเรื่องให้นางฟังไม่ เพราะเสียเวลาด้วย
กันทั้งสองฝ่าย” พระเทพศิคริ์ว่า “จะเสียด
หายอย่างไรก็ใช้เวลาเมื่อพระองค์ทรงเป็นพระ
กาลและนิรันดร์กลับเองเช่นนั้น ? แต่พระองค์
เป็นเจ้าบุญญาและเป็นผู้ก่อเรื่องขึ้นเอง พระ
องค์ทรงพูด เรื่องของอุปราชิต ก็เพื่อ ให้
ข้าพระเจ้ามีความติดใจจะได้ ตามพระองค์ขึ้น
พระองค์ ได้ เครียวมิ ก่อนที่จะตั้งต้นแล้ว ว่า
ในที่สุดจะให้ เรื่องเป็นอย่างไร”

พระมหาเทพผู้เจ้าบุญญา ทรงพระสรวล
แล้วตรัสว่า “นางก็มีสติบุญญาฉลาดอยู่
ดังนั้นเรามาพบนั่นเด็ก คือเราจะตรัสคำ
ถามยาก ๆ สักข้อหนึ่งให้นางหาคำตอบที่
ที่สุด ถ้านางชนะเราจะให้ทองจันทร์ แก่
นางประคิไว์ ยนเกลส แต่ถ้ทรงกันข้ามกับ

ข้างต้น คือว่าเราเป็นผู้ชนะ นางจะต้องเสียด
เค็มพัน อันมีค่า ควร กัน ซึ่ง เรา จะ เป็นผู้ ตัด
สินเอง”

พระเทพิรพวรพิททรงร้องว่า “ข้าพระเจ้า
ไม่ยอมพบนั่นด้วย พระองค์เป็นผู้ เล่นกล
ที่ข้าของได้ วางกับกักข้าพระเจ้าไว้ แล้ว พระ
องค์ ทรงเอาเปรียบมาก เพราะทรงทราบ
อยู่แล้วว่าข้าพระเจ้า จะต้อง เป็น ฝ่าย ปรวชัย
พระองค์ย่อมทราบล่วงหน้าว่าการณ์ต่าง ๆ จะ
ยังเกิดขึ้นอย่างไร อีกประการหนึ่งพระองค์
ทรง สัญญาใน สิ่ง ซึ่งพระองค์ ไม่ อาจ ทำได้
เพราะ พระองค์ จะ พระ ทาน ทองจันทร์ แก่ ข้า
พระเจ้าและผู้ อื่นได้ ไฉน ? ด้วยไม่มีเทพ
เจ้าองค์ใดอยู่ใต้โดยไม่มีสิ่งประจำอันจำเป็น,
ใครเคยได้ ยืนยันว่า พระมหะศวรไม่ ประคิ
อุทัยจันทร์ ไว้ ยนเกลส ? แต่ทองจันทร์ของ
พระองค์จะเป็นอันครายมิได้ เพราะพระองค์
ไม่ใช้สิ่งอื่นนอกจากนั้นกระนั้นคกโก้งผู้ ทมเท
เค็มพัน ลงไปโดย ที่ ทรงว่า อย่างไร ก็ ต้อง
ชนะ แต่อย่างไรก็ตามที่เด็ก เชิญพระองค์
ทรงตั้งคำถามอันมีเล่ห์เหลี่ยมฉลาดนั้น ถึง
แม้ จะถูกหรือผิดข้าพระเจ้าก็ยืนยันคำตอบ

พระมหะศวรตรัสว่า “เห็นไหมล่ะว่านาง
แกล้งกล่าวโทษเราราวกับว่านางได้ คบคิดกัน
กับอาตมทำให้ นางเกิด, คือก่อนหิมะที่ทุก

ณ เวลานั้นที่เขมรมาขึ้น และปล่อยให้นาง
คอยอยู่ ซึ่งได้เกิดนำความขึ้นถึง มาสู่ นาง
เพราะการปลุกเสกวิเศษ ย่อม ชวยลงโทษ คู่รัก
เมื่อเขากล่าวที่เคียดนางในสิ่งนี้ด้วยการทอ
แท่นในสิ่งอื่นโดยไม่มีเหตุผล ใช้ความ
รักในที่ไม่สมควร เลยกลายเป็น ความ เล็ด
หายขึ้น แต่ก่อนก่อนที่เราจะเล่าเรื่องของ
อุปราชิก และคำถาม ขอให้นักชื้อผู้
เลื่องชื่อไว้ก่อน เพื่อจะไม่ต้องอธิบายให้มาก
มาย เราเราพวนนางไปยังที่ซึ่งเหตุการณ์อื่น
ที่เราจะเล่าให้นางฟังนั้นยังเกิดขึ้น

แล้วพระองค์ก็ทรงย่นขึ้นและบอกหิมะที่ปก
คลุมออกจากกาย พระมหาเทพ ทรง อัม
พระนางหิมะบรรพแล้วก็ตั้งขึ้นเหาะไปสู่ ทาง
ทิศใต้ ละหุมนูเจ้าสูงไว้ เช่นเคียวกับหุ
เมษที่ถูกลมเหวนพัดพาไป จาก ยอดบรรพ
ขณะ ที่เหาะไป เทพ ทั้งสอง แล เห็น เงาของ
พระองค์เลือนลอยไปตามข้างผา เว้ว รวดราว
กันว่าเราจะถูกละไว้ข้างหลัง ดังนั้นทั้งสอง
องค์ ก็ทรงผ่านเข้าใหญ่ซึ่งได้มีไปด้วยอุษณ
หิมะปลุกมี สีส้มแดง แดงดู คล้ายกับสี ที่ขมิ
ฐ์รวมมาไว้ จากท้องสมุทร ความไพเราะ
ขนิษฐาผู้สูงศักดิ์เป็นลำๆ เพื่อเป็นบันไดนำ
ไปสู่สวรรค์ ต่อมาอีกสักครู่พระผู้ทรงจักร
เป็นนบวิธว่า “กูซิ เรามาดั่งที่หมกอยู่แล้ว”

แล้วพระองค์ ก็ทรงร่อนดูครุฑทองสู่ฝั่งแม่น้ำ
อันคู่เสมอนงทมัสสาวาสอด

เมื่อลง ถึงฝั่ง แล้ว พระมหาเทพ ตรัส ว่า
“บรรพที่ นั้นแหละ เป็น ที่ ซึ่ง เรากล่าวถึงนั้น
แม้ ยักมันจะ เป็นที่กร้างเปล่าเปลี่ยว เป็น
ที่อาศัยของสัตว์ ไ้เลื่อยเช่น พวกงู และ พัง
พอนเป็นอาทิก็ แต่ ที่นั้เคย เป็นบ้านเมือง
ใหญ่โตมาแต่ก่อน เพราะว่าปราสาทและบ้าน
เรือนของพวกมนุษย์ ได้ พังสูญหายไป ความ
เวลาอันนาน ข้าเช่นเคียว กับ กอไม้ ที่ แห่ง
สาปสูญ หรือความผันท่วงเลยไปแล้ว และ
ทนเป็นที่ซึ่ง เรือง อัน เราเรา เล่าให้นาง ฟัง ได้
เกิดขึ้นและทำเนิ่นต่อไป แล้วลงเข้าสู่ความ
อันตระนงไม่มีใคร จก จำได้ ใน เวลานั้นนัก
หนามาแล้ว”

บรรพ ๒๑ ผู้ แข่งขันพระนิ

—๑—

อุปราชิกดำเนินอยู่ในสระลึกอันเปล่าเปลี่ยว
กลางป่ากันดาร แม้แต่ฝูงสัตว์ ก็ไม่ อาจ พย
เห็นได้ และชาวเมืองทั้งหลายไม่มีใครกล้า
กลายมาใกล้ โดยเข้าใจว่า เป็นที่ อยู่ ของ ภูต
พลาย เพราะ ตั้งอยู่ริม ฝั่งน้ำ ซึ่ง อยู่ หลัง
ลำธารคล้ายกับจะซ่อนตัวท่ามกลางน้ำซัดสาย
และสิ่งสิ่งยักรบพิลา คุยเสียงคนคว่ำ ที่ ได้

ขึ้นไปถึงสระอันลึก, จนน้ำที่ไหลมาจากยอกึก
 ความขมขื่นหาพหุผู้สร้างต้องเสียเวลา เคมี
 น้ำในสระให้เต็มถึงหนึ่งทิวาและหนึ่งราตรี
 ก่อนที่จะเคยไปก่อน เพราะสระนั้นลึกจนทะลุ
 ถึงบาดาล และด้วยเหตุนี้เอง อปราชิตจึง
 เลือกเป็นทอณีสถาของนาง ด้วยนางเป็น
 ชลเทพ มีบิดาเป็นพระยานครสถานในบาดาล
 ฉะนั้น นางจะอยู่แต่ด้วยกายกับขันธ์ว่าอยู่ใกล้
 ชีตภนิศคณาญาติ การทักทายของนางปล่อย
 ให้นางเลือกทำได้ ความใจสมัครเช่นนั้นก็เพราะมี
 ความรักนางมาก และทั่วทั้งต้องการพยปะ
 กัณธิภาให้มากแล้วแต่โอกาสจะอำนวย เมื่อ
 เห็นนางชวยสระเช่นนั้น ท้าวจึง นฤมิตร
 คอลกไม้และปลาเงินซึ่งมีตาเป็นทมิฬให้นาง
 เล่น, กับ ขอนไม้ ประคัมมรกตใหญ่ เท่ากาย
 ของนาง, นางชวยคุดขึ้นมาจากใต้น้ำ และ
 นักร้อยบนขอนไม้, มอญปลาวัวบนไผ่มา
 และคอกไม้ อันขึ้นอยู่รอบข้างของนางวันหนึ่ง
 เป็นเวลานาน ๆ

อันความงามของนางนั้น จะมีคู่แข่งได้
 ก็แต่เงาของนางอันฉายอยู่ในน้ำเท่านั้น และ
 คู่แข่งนี้ ถิ่นาประหลาด ที่ นาง รัก เสมอ ด้วย
 ท่วงวิญญานของนางเอง, คล้ายกับว่ามัน
 เป็นเครื่อง หมาย เก่ง ของ ช่าง นางได้สร้างไว้
 ในสระเสมือนเป็นมารดาที่ล่องทให้ กำเหนิด

แก่เงาเพื่อให้เป็นน้องฝาแฝดของนาง โดยที่
 นางเป็นชลเทพคา จึงมีนัยนา สกลไสไม่ใช้
 อันนอกจากแบบอันที่สองของน้ำในสระ, มีส
 คำซึ่งหาอะไรเปรียบมิได้ คล้ายกับสีของน้ำ
 ไม่มีผิด, นาง คือ สิ่งซึ่ง ประกอบ ขึ้นโดย
 ปริมาณของน้ำ เพราะผิวเนื้อของนางไม่มีผิด
 กับฟองคลื่นอันขาวซึ่งกระพุ่มขึ้นลง กระทย
 หินเมื่อเวลาน้ำนองในสวนศฤง, เสียงของ
 นางคือเสียงซึ่งพระผู้สร้างได้ สรร มาจาก เสียง
 น้ำไหลอันโกรธแค้น ซึ่ง ชักขวาง ซึ่งเกิดจาก
 เสียงน้ำกระทยนั้น พักตร์ของนางขาววิเป็น
 ที่จะแข่งเส้นผมซึ่งขาวกว่าดำตัว, และนาง
 ใช้ ฝั้นเป็นเครื่องคลุมกายแทนผ้า จึงแล
 ญ เป็นสีคล้าย กับไข่มุก ด้ย อัน ด้ย อยู่
 รอบ ๆ สระแลดูเสมือนหินอน, ซึ่งชักชวน
 ให้นางรู้ลึกชอกานิทราบังนั, และ ความ
 จริงก็เป็นเช่นนั้น เพราะนาง เคยนอน บน
 ไผ่ไม้ และแลดูคล้ายกับอยู่บนทิว อันคมก
 ขมวิทไผ่ ขึ้นมา แข่งกับ รั้วม พระอาทิตย์ ณ
 เวลาใกล้ อัยยงค์

แต่สิ่งซึ่งนาง และสระ เหมือนกันนั้นไม่มี
 ที่ระยรยใดนั้น คือทั้งสองต่างก็เปรียบ
 ด้วยสระอันมีน้ำใสสะอาดมีอากาศเวลา เพราะ
 อปราชิต อาว ร้องให้ ได้ ก็ดีกว่า สตรีใด ๆ ใน
 สามภพ ตามธรรมศาสตร์มีภรรยาให้ ได้ ด้

ขณะแล้วก็หยกในเวลาเร็วไว โดยที่รู้สึก เห็นเห็นอ้อยและน้ำตาไหลออกทั้ง ทั้งยังร้อง ไขว่ไขว่ โสสมทนกันขึ้น แต่ขอปราศจากภัยอันตราย ทั้งสามอย่าง เพราะนางอรุณให้ เรือไปโดยไม่หยก คงนางหลังน้ำออกมา จากวิญญาน, และยิ่งร้องยิ่งสรวลไม่มี สิ้นสักเช่นเดียวกับน้ำตาที่ไหลออกมา เพราะ การที่นางร้องให้มี ใจว่า มี ความโศก เศร้า เป็นเพราะนางชอบร้องเอง เช่นเดียวกับ นาง ทำสิ่งอื่น ๆ ตามใจสมิชอบทำให้ นางรู้สึกชื่น ชื่น เมื่อขึ้นมาอยู่บนพื้นน้ำ นางมักน้อมท่อน ไม้ และร้องไห้จนน้ำตาไหลเป็นสายคล้าย น้ำตกลงไปบนน้ำในสระ ทำให้ล้นน้ำฝั่งออกไป แม้แต่ฝั่งที่อยู่ในน้ำ ต่างก็ทิศวง และ คอยคนาง, ต่างก็ว่ายนกระดิกขกตัวขึ้น คล้ายกับวงคลื่นและแขนขาของนาง

แต่การร้องไห้ของนาง เป็นเพียง สิ่งลวง หลอก เพราะไม่มีเรื่องจริงอย่างใด แม้ นางจะทำคล้ายกับว่า เป็นสตรี ที่มีทุกข์ เหลือ แสน แต่ความจริง นางมีความสุข อย่าง เหลือล้น และคล้ายกับว่าพระผู้สร้างจะเสก สรรพให้นางเป็นผู้ ใจอ่อน ซึ่งอาจกล่าวคำทัก ทายแก่สามโลกว่า “อา! ท่านคิดละหรือ ว่า ชัยแห่งการล่องลอยของสตรีได้ ถึง ที่สุด แล้ว? เพราะนี่คือบอชอุทาหรณ์ แห่งการ

ทำให้หลงเชื่อของสตรี และยืนยันมาไว้ ถูกหลอกโดยตนเองอย่างง่าย ๆ นั่นคือสตรี โลกที่เป็นอติพิเศษ ผู้มีความงาม หาทาเปรียบ มีได้ นางร้องไห้อย่างก้นว่า ได้ด้วยความวิบัติ เปรียบด้วยโลภะแตกทำลาย แต่ความ จริงเป็นสิ่งซึ่งแก่งัดทำขึ้นเพื่อความชื่นชมใน การเศร้าโศกมิใช่ออย่างอื่น และนางทำตาม ใจสมิคล้ายกับว่าระเห่ระเหย่โลกเล่น ซึ่ง ในที่สุดก็มิได้ รับประโยชน์อะไร เพราะไม่ มีใครได้ เห็นการนี้”

—๒๐—

ด้วยเทพกำหนดครั้งปรากฏว่า มีชายช่าง คัดผสมคนทั้งอาคัยอยู่นอก นคร, ดึก ค่ำ กับ ชายข่าไม้ ห่างไกล กับ สระ ที่ขอปราศอยู่นัก พระผู้สร้างได้ เสกสรรเขาขึ้นตรงกันข้าม กับ พระประสงค์ของพระองค์ภายหลังที่ทรงสร้าง อปราจิต, เพื่อให้เป็นเครื่องเปรียบเทียบกับ กันกับน้ำตา ของนาง อันหลังไหล ออก มาได้ ตามใจสมิค เขาคือผู้ที่ควรเปรียบเทียบกับ นาง เพราะมีรูปร่างน่าทึ่งไม่มีใครเสมอ เหมือนทั้งในเมือง ที่เขา อยู่และที่อื่น ๆ เช่น เดียวกับความสวย อันหาที่ เปรียบ มิได้ ของ อปราจิต ดังนั้นจึงไม่มีผู้ใด ใดมองเขา, และไม่นึกว่าเป็นรูปธรรมที่พระเจ้า สร้าง ขึ้น, ต่าง คิด ว่า เขา ได้ สร้าง รูป เขาเอง เช่น นั้น

เพราะทุก ๆ ส่วนของร่างกายของเขาไม่มีเหมือนของใครอื่น ๆ อันร่างกายของเขาจึงเปรียบได้กับขบถกลอนที่แต่งไม่ถูกขณิก ซึ่งร้องเข้ากับพิณที่มีกลเม็ดไปพัวพันกันกับเสียงอื่น ๆ ทำให้ฟังไม่เป็นที่ คิริยะของเขาใคร่ไม่ได้ส่วนกับตัว และตัวก็ใหญ่จนเข้าแทบจะบ่งไว้ไม่ได้ ขาข้างหนึ่งใหญ่และยาวกว่าอีกข้างจึงทำให้เขาเป็นคนขาเกแปลก ส่วนเท้าของเขาก็โตเช่นเดียวกับคิริยะคล้ายกับว่าถูกบิดเข้ากับขาของคนโตโตโยยังเอน เขามียากกว้างจนโตกว่าหน้า มีตาเล็กและเข้ไปคนละทางคล้ายกับว่าต่างร่างเกียกกัน ฉะนั้น แต่สิ่งซึ่งประหลาดที่สุดก็คือของเขาส่งคล้ายคลึงกับหัวของหม้อไม้ผิดเพี้ยน มันยื่นยาวตรงขึ้นไปราวกับไม้ใช้สำหรับใช้ฟิง แต่สำหรับขบถตัวของเขาไปในที่ต่าง ๆ และหลังก็เป็นยมนูนโค้งๆประภาคแก่ผู้ใดเห็นว่า “ข้าพเจ้าเกิดเป็นวัวในชาติก่อน” รวมความว่าเขาไม่เหมือนอะไรทั้งหมดยกจากตัวของเขาเอง เหนียวมันโตโตโตโยไม่มีใครเอาใจใส่ในการดูแลรักษา ผู้แปลกหน้าก็ไปพบเขาครั้งแรกรู้ต้องหัวเราะหัวเราะใจแทบขาด แล้วก็มองแล้วมองเล่าไม่แน่ใจว่าได้เห็น

ของจริงหรือว่าฝัน ฉะนั้น เพราะเขาคือขบถแห่งความขบขันและประหลาด ถูกสร้างขึ้นเป็นมนุษย์โดยไม่ได้ตั้งใจให้เกิดพิณกลอนเนื่องด้วยพระผู้สร้างมีภาระกังวลเร่งรีบประกอบกิจอย่างอื่น

แต่สิ่งที่เพิ่มความพิการให้ขบขันยิ่งขึ้นซึ่งทำให้คนอื่นต้องเอาใจใส่คือเขามีชื่อว่า กามรูป* ทุกคนที่ได้ยินชื่อแล้วจะต้องร้องด้วย ความประหลาดใจ เมื่อได้เห็นรูปร่างของเขาว่า “ไม่ต้องสงสัยว่าพ่อแม่ของเขาจะไม่ได้อีกก็ก่อนที่เขาคงขึ้น เพราะสิ่งที่เขาจะทำที่สุดก็คือการเปลี่ยนรูปได้ ตามใจสมัคร และบางคนก็กล่าวว่า “ชื่อของเขาคงไม่เหมาะแก่ร่างกายแน่แท้ ถ้าหากเขาไม่อาจเปลี่ยนแปลงรูปได้ ด้วยทุก ๆ สิ่งในตัวเขาช่างไม่เหมาะเจาะดูส่วนกันเลยทีเดียวอะไรเหมาะจะไปกว่าที่จะเรียกชื่อของเขาตามพระนามแห่งพระกามเทพ? และพระมเหเทพนั้นแล้วควรจะทำอย่างไร? เพราะร่างกายของชายผู้นี้ควรที่จะถูกเผาผลาญมากกว่าพระกามเทพเสียอีก”

ยิ่งนานวันเข้า คางจิดัก ของกามรูปผู้น่าสงสารก็ยิ่งถูกลามกลายเปลี่ยนเป็นรูปร่างสามัญของเขา ดังนั้น เขาจึงอยู่ใน

๑. กามรูป - ความงามของพระกามเทพ หรือ ‘ผู้ที่มิอาจเปลี่ยนแปลงรูปได้ตามความพอใจ’

ฐานะอันน่าอับอายยิ่ง เขาค่อย ๆ เกลี้ยกล่อม
คนอื่น ๆ เช่นเดียวกับตัวเอง ใช้เวลาแข่ง
คำร่ำพร่ำของคน, บิคา มารดา, มนุษย์ ไม่
ว่าหญิงหรือชายผู้ที่มีร่างกายดีกว่าเขา ไม่
น้อยไปกว่าด้อยค่าเยาะเย้ย ของคนเหล่านั้น
โดยไม่รู้สึกสำนึกว่าไม่ควรจะโกรธแค้น พวก
เขา, เพราะไม่ได้ หิวระระ เยาะเย้ย ความ
ประสงค์ร้าย เป็นเพราะออกกลืนไว้ ไม่ได้
ค้างหาก การรูปได้ ทอทั้งการงานแล้ว
ท้องเที่ยวไปในที่ต่าง ๆ คอยหลยหลีกสหาย
ของมนุษย์, ไม่มีใครเป็นเพื่อนนอกจากเงา
ของคน เขาได้ เลือก ข้ำ เป็นที่ ท้องเที่ยว
เพราะเป็นการหลยหลีกมนุษย์ ได้ ที่ แม้แต่
พระอาทิตย์ก็มองไม่เห็นได้

แต่กระนั้น ก็ เป็น ที่ น่าประหลาด ที่ ชาย
พิการผู้นี้ยังเพิ่มความทุกข์ระทม เนื่องจาก
มีความ ประสงค์ จะเปลี่ยน ความ ชั่วร้ายที่
งามอันเขาปรารถนาลึกลงกว่าเพณฺธินทร์ ในฟาก
ฟ้านไม่ได้ คงคิด คงนั่งทั้งคืนทั้งวันก็จม
อยู่ในความฝัน ถึงสิ่งที่อยู่ไกล สุด ล้ำยาก ยิ่ง
กว่าตัวนางอีก * วิญญูญาณของเขาจึงเบียดเบียน
ทั้งคืนแคว้นที่เขย่งปลายเท้า เพื่อหยาบ เขา สิ่ง
ซึ่งเขาไม่อาจเอื้อมถึง และความกระหาย

อยากได้ ของเขาก็คือสิ่งที่สวยงามอย่างหาถ้อย
คำมาร่ำพร่ำไม่ได้, ซึ่งจะให้วิ่งเข้ามาสู่วง
แขนของเขาโดย อานาง ความรัก ที่ไม่อาจวิ่ง
เห็นยว เช่นเดียวกับ นาง อธิสักริภา,^๑ ให้
บูชาเขาด้วยชีวิตจิตใจ และกลายเป็นทาสี
ผู้ที่เขาจะให้ทำอย่างใด ๆ ได้ ตามใจ สมัก
ถึงแม้เขาจะได้ เคยคิดฝันอย่างนั้น แต่ความ
ประสงค์ของเขาที่มีค่าเท่ากับความ อับ อาย
เพราะเขารู้สึกหวาดในการคิดนั้น คล้ายกับ
ว่ามีผู้รู้ ความ ลับ ของเขา ด้วย ความ
ระแวงภายนอกเช่นนั้น, ความคิดภายในเกือบ
จะเยาะเย้ยเขาด้วยซ้ำขึ้น เขา จึง ช้อน
ความคิดนี้ไว้ในใจคล้ายกับว่า เป็น ความ ผิด
ร้าย แม้ กระนั้นมันก็ยังมาวทวนตะเพนหน้า
ของเขาอยู่ในอากาศคล้าย กับ มาวย ที่ทำให้
เห็นเป็นไป, และได้เยาะเย้ยเขาโดยที่เขา
ก็รู้ยั่วว่าเป็นของหลอกล่ แต่มันก็คงรบกวน
เขาอยู่ไม่หยุดหย่อน, จนเขาเกือบจะละโลก
ทั้งสามและสสารพัดสิ่งเขาแสวงการมั่งคั่งของ
สตรีที่ไม่รู้ ลึกซึ้งขึ้น และ เกลี้ยกล่อม รูป ของ
เขา ความรักของหญิงที่มีในตัวเขาคือ
กับการบำเพ็ญผลดีที่มีในพวกนักพรต, เป็น
สิ่งซึ่งจะสมปรารถนาได้ โดยยาก การผล

๑ พระอุมาภินามอีกอย่างหนึ่งว่า 'ทศกา' แปลว่า 'ผู้ไปในทางล้าบถ' หรือ 'กัณธการ'

๒ อธิสักริภา เป็นนามพิเศษหญิงที่ไปหาคุรุณ ตามใจสมัก โดยไม่หวาดหวั่นถนมนางว่ารับข้อใด ๆ

เห็นสควีแม่ แต่ไกล ๆ ก็เกียจทำให้เขาสัน
สคติ โดย มีความ หวาด กลัว และ ความ
ปรารถนาอันจู้จี้จวน ความพิศวาสทำให้ไร
ผลเพราะความสันหวัง และความไม่มีรัก

ข้าง, มีความหวาดหวั่นแม้ กระทั่งการมอง
ดูต้นไม้, เพราะเกรงว่าใครจะออกมาจากนั้น
แล้วเยาะเย้ยเขา, เท้าได้ พักการมูขี้เป้ง
สระที่ปราณีตอยู่ ขณะนั้นนางได้ ขึ้น มานั่ง

ตอย ดังนั้นเขาแทบ

จะถูก ทำลายให้ละ
เยือกโดยความประ
สงค์ อันถึงการหลย
หน้าจากสควี และ
การ เข้า ทานาง
เพราะทนทานไม่ได้,
และ ถือเสมือน เป็น
การ แก่ แค้น พวก
เพศเดียวกันนางโดย
ที่ มีความเกลียดชัง
รูปอันพิการของเขา,
แล้ว และ ขยันทางให้
แหลก เหลว เช่น
เกี่ยว กับ อากาโร อัน
โกรธแค้น ของ ช้าง
ที่ตกมัน

พิศก เงามพิศก ของ
คนที่ ปรากฏในน้ำ
เมื่อได้ ประ สพ นาง
แต่ไกล กาม รมย์ได้
ซงักก็หยุกคล้ายกับ
ว่า ถูก สายฟ้า ฟาด
ด้วย ความ พิศวง
อย่าง เหลือ ล้น
เพราะ ดู เสมือน ว่า
ความ ใฝ่ฝันของเขา
จะ สม ปรารถนา ใน
ครั้งนี้ ดังนั้นเขาจึง
พูด แก่ ตน เอง ว่า
“นั่นเป็นไร นางอยู่
นั่น, ชยู่ละเพราะหน้า
ของเรา, เราได้เห็น
นาง จริงแท้ ที่เกี่ยว

—๓—

ด้วยไซกะธานว, วันหนึ่งการมูขี้เป้งได้
ท่องเที่ยวไปในป่าแต่สี่เที่ยว, ความคึกคก
ก็อยู่ในความ ใฝ่ฝันจนไม่รู้สีกตัวว่าไปไหน

แต่การนั้นจะเป็นได้ฉันใด นี่เราเป็นยี่ห้อว่า
สิ้นไป? นั่นเป็นนางจริง ๆ หรือหาไม่? ”

ขณะนั้นเขายืนนั่งอยู่ ด้วย ความ พิศวาส
จนลืมตัวไม่รู้ว่าชีวิตอยู่หรือตายแล้ว สัก

ครั้นนางเขยมิพอทั้งสอง แล้วร้องขึ้นเบา ๆ
เมื่อได้ยินเสียงเขาปราศิตจึงมองไปและเห็น
เขยน้อย นางรู้สึกหวากและตกใจในการ
ที่เขาล่วงล้ำเข้ามาในบริเวณของนางอยู่ลึก
ครึ้ม แต่เมื่อมองออกความหวากของนางจึง
กลายเป็นความพิศวงจนต้องเฝ้าตามองอย่าง
ไม่กระพริบ แล้วนางรำพึงว่า “นี่ตัวแปลก
ประหลาดสักแค่ไหนโกเจ้า มามองดูเราไม่
เคลือบไหว เช่นนี้ ? นี่จะเป็นมนุษย์หรือ
อะไรเน้อ ?”

ต่อมาสักครู่ ปราศิต ทำลายความเงีย
ขึ้นก่อนโดยกล่าวว่า “ท่านมีชื่อและมีสกุล
เป็นอย่างไร ? ท่านมาทำสิ่งใดอยู่ที่นี่ ?”

ช่วงกัณณมหาราชทุกข์ คอยโดยไม่รู้สึก
ตัวว่า “ข้าพเจ้า เป็น คน คณณม มีชื่อ ว่า
การมยุ” แล้วเขาก็พักต่อไปไม่ได้ ในเมื่อ
ปราศิตตั้งก้นหิ้วระกวย สำเนียงซึ่งเขาได้
ยินเสมือนเสียง กระท้อน คอยของ น้ำ แล
คล้ายกับจะพิพาเขาไปถึง ก็ย่ำ เป็น ฟาง ที่
ไหลไปตามน้ำตก ขณะที่เขาขึ้นนั่งพร้อม
ด้วยวิญญานมารวมอยู่ที่ดวงตาและเพ่งมอง
คณณนาและโอรส อันเขยมีมุกกัยเกสรเส้นยาว
เรียงกันด้ายแลดูเหมือนผ่นผาซึ่งนางใช้พัน
กายเป็นเครื่องขยอองแลเสมือนตัวมังกรอยู่

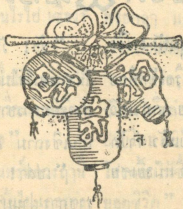
นั้น เขาเห็นนาง แสง อากาศ โกรธ เคือง
และดูหมิ่นแล้วก็ ยินเสียงนางพูด มีน้ำหนัก
ยังคิดว่า “ไปให้พ้นเจ้าคนอาภัพในทุกอย่าง
ซึ่งมีชื่อของเจ้าร้ายแรงกว่าอย่างอื่น เจ้าจะ
สามารถทำการอื่น ๆ ให้มีค่าเท่าเทียมการ
มองที่เรานี้ได้อย่างไร ? เพราะคนอย่างเจ้า
ไม่มีสิทธิ์ที่จะ มอง หรือถูก มอง แต่ อย่างใด
อย่างหนึ่ง”

ทันใดนั้นการมยุก็หันกลับ ตามคำ ที่นาง
บอกโดยไม่มีการผัดผัน เสมือนช้าง ที่ถูก
หัก เมื่อเขาเดินกลับทิศ ใจไม่มัวข้องว้าง
ที่จะบันความเศร้าใจ ในการที่ถูกขยี้ไล่ ด้วย
ความเกลียดชังแม้ แต่เด็ก เพราะ ถึง แม้
ปราศิต จะ หายไป จาก สาย ตา, แต่ ดวง
วิญญานของเขาเต็มเปี่ยมอยู่ ด้วย ภาพของ
นาง, แลเห็น คุณนาง มารว่า ทำทางทำอยู่
เฉพาะหน้าของเขา ดังนั้น ขณะ ที่เดินไป
เขาก็คิดว่าใจของตนไม่ โดยไม่ได้พักหา, และ
ลึกลับพิศ สิ่ง นอก จาก ภาพ ของ นาง ซึ่ง ได้
ครั้งคราวทวงใจ ของ เขา เช่น เกิดว กับ นายใจ
ร้ายที่ผูกมัดทาสผู้ ไม่มีทางสู้ละนั้น

ส่วนปราศิตได้ มอง ตาม การมยุจนเขา
หายไปในป่า นางได้ถอนหายใจและรู้สึก
สิ้นด้วยความกลัว, นางขยันทาลาย แล้ว

จึงหันกลับพลางพูดแก่ตนเองว่า “นี่จะเป็น
 มนุษย์หรือมิใช่? หรือเป็นแต่เราเล่นร้าย?”
 แล้วนางก็หลยคาราวกษัตริย์ด้วยความทรงจำให้
 หายไปแล้วพูดว่า “ขออย่าให้ข้าพเจ้าได้
 พบเห็นเขาอีกเลย! แต่อนิจจา! คล้ายกับ
 ว่าเราเห็นเขาอีก และเขาไม่ใช่ผู้ที่เรา
 ได้ง่าย ๆ. น่าประหลาด! สิ่งที่เกิดขึ้นซ้ำ
 กลับให้ผลเหมือนกัน เพราะการที่เห็น
 เขาแล้วไม่อาลัยเสียได้ รวากษ์ว่าเขาเป็น
 สิ่งเกี่ยวกับข้อหรือเรียกเขา ขอให้เขาพ้น
 ไปเถิด! เพราะกุสุมิน่าเขาได้นำรสอัน

ชมชื่นมาสู่ ความร่มเย็นของเรา”
 แล้วนางก็ตั้งตนร้องไห้ คล้ายกับว่าระ
 ขิรูปร่างของเธอให้ไปพ้นจาก ภัย ของ นาง
 ขณะนางร้องไห้ นาง ได้ มองดูน้ำตาอันหลัง
 ไหล บนใบมือเสมือนจะให้น้ำนั้นมา แก่ คอที่ไม่
 สำหรั้มองดู นาง ต่อมาไม่ช้า นาง ก็ ลืม
 ความรู้อย่างสนิท, แม้ แต่คำพูดของนางเอง
 นางหาได้ ไม่สนใจแม้ สักน้อยไม่ว่าในเวลาที่จะ
 มาข้างหน้านางอาจต้องควรให้กามรูปกลับมามี
 และบางทีอาจถึงกับไปเที่ยว คึก คาม คัว เขา
 โดยโสดมภ์ของนางเองเสียด้วยซ้ำ

Abondance de bien ne nuit pas
 “ความสมบูรณ์พรพวย ไม่บ่งให้เสื่อมเสีย”

ความมั่งมีไม่ใช่ความชั่ว แต่ทั้งนี้เป้นะจึช้อย่างเอกที่ระบุปรกความดีความเจริญ
 แต่ในยามมั่งมีคนเรามักสำเร็จเหลือเกินตนเองเกินไป จึงอาจบังนึยให้เสียได้ ระวัง!

(ภาษิตฝรั่งเศษ. ของ ลุงน.)

ต้น คด ปลาย ตรง

ของ

พยางค์พยางค์ระวี

จำโทชาย แก่น แก้ว ทุมพังงาเรือ
ย่นครหลวง เลขที่ ๘๘๘ เหตุเรือเข้าเทียบ
สถาน น้ำน่าน นางสาว อย เชย กลิ่น แก้ว
สาวรัก เมื่อเรือหยุดนิ่งเรี่ยร้อยแล้ว จำโท
ชายก็โคกขึ้นบรรไดบ้านตรงไปหา แม่อยเชย
ที่ห้องเล็กข้างครัว

แม่ อยเชย เติบ ยิ้ม เบ้น ออก มา หา
“แหม! วันนี้ นายชายมาหาถึงบ้านได้,
ชอบใจหรือ, สบายก็ฤๅคะ?”

นายชายหัวเราะแทะๆ

“จะ ก็เรือยๆ งั้นแหละ วันนี้มีธุระ
งานมากเลยแวะมาเยี่ยมแม่เล็กน้อย”

“อ้อ! วันหยุดราชการฤๅคะ, หยุด
ในงานอะไรไม่ทราบ, เห็นจะงานที่รักถูก
สาววัยทหารอาสากระมัง นางสาวอยเชยถูก
เป็นเชิงดาม แลออกความเห็นกลายๆ

“เปล่า! ไม่ใช่วันหยุดหรอกจะ ฉันไป
ราชการ ผ่านมาทางนี้ ครั้นจะไม่แวะเยี่ยม
แม่อยเชยก็จะว่าไคว่ใจจิก”

“นายชายละช่างพุกนิก” แม่อยเชย
พูดด้วยกิริยาสนิทสนม “จะแวะฤๅไม่แวะ
ก็ฉันจะมีอำนาจไปว่าอะไรได้ ว่าแต่ นายชาย
เถอะทำค้ำไป จะต้องเสียใจสักวันหนึ่ง”

จำโทชาย “เฮ้! ทำไมฉันจะต้องเสียใจ

ถ้าไม่ใช่เพราะถูกแม่อยเซยไล่แล้ว ฉันจะ
ไม่เสียใจอะไรเลย”

แม่สาวน้อยค่อนข้างน่าเอ็นดู

“อ้อ! ต้องก็ฉันได้ท่วยๆจากใจจริงเสีย
ใจ ฉันไล่ละแล้ว เชิญสิคะ! พ่อทำโท”

ทำโท ขา “นี่ แม่ อยเซยไล่ ฉัน
วิ่งๆ ๆ ๆ? เอาเถะเมื่อไล่วิ่งๆ ฉันก็
เสียใจวิ่งๆ แต่ะยังไม่ว่างไป”

“อ้อ, พิลึกวิ่ง, นำหมั่นได้” แม่
สาวพินมาค่อนข้างขบขันหนึ่ง “ถามจริง ๆ
เถะ นายชายมาแะเที่ยวในระหว่างวาชการ
เช่นนี้ ไม่กลัวความผิดขังๆจากะ?”

“แะประเคี้ยวเคี้ยวระเณไรไป เชื่อว่า
เจ้าเชียว คงไม่ทำฉันหรอก”

แม่อยเซย “ใครนะคะ ที่ซื้อเชียวนะ?”

นายชาย “เขาเป็นช่างเครื่องเรือนนคร
ลำฉัน เกือบขังคอกอยู่ในเรือ”

“อ้อ! นายชายมาเรือนครที่ลงจาก
ก็ฉันนึกว่ามาเรือจ้าง เสียอีก ฉันไป เอะคะ
เกือบนายเชียวเขาจะคอก”

“ขอบใจนะ, แม่อยเซย ไม่ต้องได้ฉัน
ก็ส่งครั้งหรอก ฉันจะไปเคี้ยววันแหละ”
นายชายสับคตทางเสียงพูดเป็นเชิงโกรธ

“โธ! นายชายละทำให้อับไปได้ ก็
ฉันไม่ได้ทำไรไล่หรอกคะ ก็ฉันเคียนเพราะ

เกรงนายชายจะมีความผิดเท่านั้นหรอก”

นายทำโทใจอ่อน หันมายิ้มแล้วพูดว่า

“พี่เอ! ฉันจะโกรธแม่อยเซยก็ถึงคอ
แต่เมื่อไม่พอใจให้อับ ฉันก็ต้องลา ลาก่อน
นะจ๊ะ” พูดแล้วก็ทำท่าจะถั่วออกจากห้อง

นางสาวอยเซยหนึ่งจึงไม่ยอมว่ากระไร

นายชายเดินออกมาได้สองสามก้าว ไม่
ไ้ยินเสียงเรียกให้หยุด ก็หยุดเอง แล้ว
เดินทวนกลับเข้าไปในห้อง

“นี่ แม่อยเซยโกรธฉันดูนี่ ถึงกับไม่
พูดไม่จาด้วยเชียวนะ”

“อ้าว! ก็ นาย ชายไม่ได้ โกรธก็ ฉัน
หรอกๆ แล้วจะให้ฉันพูดด้วยอย่างไรได้”
เจ้าหล่อนพ้อด้วยกิริยากระเจ้ากระรอก

“พิโด, แม่อยเซยจำ! ถ้าคำพูดของ
ฉันทำให้หล่อนโกรธ ละก็ฉัน ยินดีให้ หล่อน
ปรับโทษ ฉันได้ ทุกสถาน ที่ เคี้ยว ในรังระ,
โปรกขมิให้ฉันโทษน้อยเถะ แม่คุณ แม่
ขอดชีวิต” นายทำโท ออกเหมือนอย่าง
บุตร่ออกมารดา เมื่อขอขมนักิน

“เอ! นายชายมีสิทธิอย่างไรจึงมาเรียก
ก็ฉันว่า แม่ขอดชีวิต ก็ละถ้าจะให้ ก็ฉันปรับ
โทษ ก็ฉันขอปรับให้น้ำเรือนครไปส่งก็ฉัน
ที่ปากคลองตลาด สักขะเคี้ยว เอะ ไ้
ไ้ไหมคะ?”

ไม่อธิบายโดยแก้งทำเป็นไม่เห็นเสียแล้ว จำ
คิมเขียวจนครวัณ ก็หันหน้าคุมเครื่องยนตร์
ค่อไป, ซ้ำๆ นานๆ จึงเงยหน้าขึ้นมาแจ้งดู
ร่างของคนทั้งสองเสียทีหนึ่ง

เมื่อส่งนางสาวกลั่นแค้นขึ้นยก เรือขร้อย
แล้ว เรือยนตร์หมายเลข ๑๑๑ ก็ถอยออก
จากท่า เห็นเรือมุ่งตรงไปกองเรือกล ว่าตัว
ยนตร์วัณหันไปมองดู นายท้าย ผู้สหาย อีก
ครั้งหนึ่ง, เห็นนั่งขรมไม่พูดจา ออกไม้ไ้
จึงถามขึ้นว่า :-

“ชาย, ชาย! แกยังไม่ไ้บอกกันเลย
ว่าแม่คนนั้นะ คือใคร”

จำโทชาย แค้นแค้น แก้ง ทำหูทวน
ลมเสีย

“ชาย! ชาย!!” ช่วงเครื่องเรือกล
เสียงกึ่งขันกว่าเดิม แต่ นายท้าย คง ทักไม่
ไ้ยินตามเคย

“ชาย! ชาย!! ชายโวย!!!” จำตัว
ตะโกน “แกไปกินอะไร มา, หูคง
เหมือนหนู.....”

ช่วงเครื่อง พุกยังไม้ ทัช ซาคำ จำโท
แค้นแค้นหันขวับมาทันที

“แกว่าอะไรนะ? ว่าคังเหมือนหนูอะไร
นะ?” นายท้ายขึ้นเสียงเขี้ยว

“อ้อ! แกไ้ยินเหมือนนกั๋ว?” จำตัว

เขี้ยวพุก, หัวเราะแทะๆ “นั้กว่าไม้ไ้ยิน
ล่ะ, ทำไมกันถามว่าผู้หญิงสาวคนนั้นคือใคร,
แกไม้ไ้ยินฤา?”

“ก็ไ้ยินเหมือนนกั๋ว, แต่ยังไม่อยาก
ตอบ” นายท้ายคอยคร้งๆ, ท่อๆ, อย่าง
ขอไปที ช่วงเครื่องขมขื่นจนเกาคันระ

“อ้อ ก็เขาอยู่แฮะ! แต่กันเห็นว่า, ถ้า
แกอยากตอบเลยยังกระกี”

นายชาย “กันไม้ตอบ แทะทำไม?”

นายเขียว “ก็ไม้นั้กว่าจะทำไมแกหยอก
แต่ว่า — ถ้าเรองนี้รู้ถึงนายเข้าละก็อ กันนั้
ว่าคงพากันล่าซาก”

“แปลว่า แทะ รายงานกันนั้นวี่!”

นายชายลดเสียงลงเป็นปรกติ “ช่วยการ
เขียวเอ๋ย! แกมันจะไ้คืบไ้คืบอะไรเพราะ
เรองนี้ก็เปล่าทั้งสิน”

“โอ้ที่จริง กันก็เห็นด้วยว่าช่วยการ”

จำตัว ยนตร์วัณพุดเรื่อยๆ “แต่ว่า — ถ้า
จะไม่ให้มีเรองละก็อ กันเห็นว่า — เราควร
ปรองคองกันเสีย ก็อแกควรจะขยายความ
เกี่ยวข้องระหว่างแก กับแม่กันให้กันรู้ยัง —
ก็อว่า — กันอยากจรรู้ว่าหล่อน เป็นญาติกับ
แกในทางใดฤาเปล่า? ถ้าเปล่า แกชอบ
พอกับหล่อนในฉานไร?”

จำโทชายนั่งอึกอึ้งอยู่เป็นครู่ ในที่สุด

เอ่ยออกมาว่า:-

“แกระถาม เอาไปทำไมนะ? ไม่ใช่
เรื่องราวเลย”

“เพราะ อยากรู้นะ ซี้!” จำศรี คอย
“อะไรทำงานด้วยกัน แกระไม่ยอมให้กันรู้
เรื่องอะไรข้างเจียวๆ? เอ้า, เมื่อแกระไม่
ยอมบอกก็แล้วไป แต่ขอให้คำพูดของกัน
ไว้ ให้ดีๆ เอะ”

จำโท แกระแค้นตัวรักตรของทยไปทวนมา
อีกครู่ใหญ่ๆ จึงตกลงใจทำคามคำขอร้อง
ของข้างเครื่อง โดยกล่าวว่านางสาวอชเชย
เป็นน้องสาวร่วมสกุล กับ คน ยกเทศที่
เจ้าหล่อมเวียกตัวว่า ‘คุณพี่’ ขึ้นมาอ้างเป็น
หลักฐานแล ขอให้ จำศรี ยืนครวัณห์ เก็บ
เรื่องที่ยอมให้นางสาวกลั่น แก้วไซ้ เรือนนทร์
หลวงแทนเรื่องข้างนั้นไปเป็นความลับด้วย

ภายหลังเมื่อหมกหนึ่ ใน ราชการแล้ว
คนทั้ง สอง ต่าง ก็ แยกย้าย กันไป สู่ที่ อาศัย
ตามความสำราญแลพอใจแห่งตน

๐ ๐ ๐ ๐

นายชาย แกระ แก้ว นาย ท้าย เรือ ยนต์
หลวงหมายเลข ๑๑๑ อย่างเกาขึ้นสู่บรรไดน้ำ
แห่งย่านอันเป็นที่พำนักของนางสาวกลั่นแก้ว
อีกวาระหนึ่ง ห่างจากการเยี่ยมเยียนคราวที่
แล้ว สามวัน การที่นายชายห่างเหินย่านนั้น

ถึงสามวันก็เพราะ มีราชการ ตกดิน พ้น พัว
มาก ประกอบทั้งมีคดีเกี่ยวข้องพากพิงถึงตัว
นายชายเองด้วย ผู้บังคับบัญชาจึงขอขังให้
พักอยู่ที่กองเรือกลก่อนมีกำหนดเท่าที่กล่าว
แล้ว นอกจากนั้น, คดีที่เกิดขึ้นยังเปลี่ยน
แปลงสภาพของนายชายให้แปลกไปจากเดิม
จนนางสาวอชเชยผู้ออก มาต้อนรับในเวลานั้น
ต้องร้องมองดูด้วยความพิทวง

“แหม ! หายไปนานเทียว” แม่้อยเชย
ร้องทัก “เห็นจะมีราชการมากนะคะ”

“นั่นแหละนี่, จะว่ามากก็มากจริงอยู่”
นายแกระแก้วถือวิสาสะใช้คำว่า ‘น้อง’ ไทย
ปราศจากความขวยแค้นใจ “แต่วิสัยชาย
ชาติทหาร, ราชการเพียงเท่านี้ถูกระยะก็
แม้จะต้องคร่ำคร่าทำงานสักสามสิบวันสาม
สิบคืน ไม่ได้หลับได้นอนเลย พักจะไม่ยอม
ให้ความทักท้อเข้ามา เป็นจ้าว หัวใจไฟไฟเป็น
อันซำด”

“นั่นสิคุณพี่ ! จึงระนิยว่า เป็นชาย ชาติ
ทหาร” นางสาว อชเชย เสริม ด้วย ความ
คริคร่าอันแท้จริง “ถ้าคุณพี่ของก็ฉันนี้น้ำใจ
อันมั่นคงเช่นนี้จริง ก็ฉันจะรู้สึกภูมิใจอย่าง
หาที่สุดมิได้”

“งั้นสินะรัก” นายชายพูด “อรรคมหา
ศรัทธาที่ยอมจากมีความรู้สึกไม่ผิดแปลกไปจาก

บรรพชิตชาตินักมวยเท้าไต่กัน จิ้งโหม่ง
“ว่า”

“ซื่อนันคณินไม่สู้แนไหนก” แม้อยเซย
ตอบ “แต่มี ซื่อหนึ่ง ทักคณิน สงสัยไม่ หาย
คือในระหว่างที่คณินพ้องว่าเกิดวิชาการนั้น ค
คณินได้ทราบว่ามีกาการวิวาทเกิดขึ้นที่เวียงโรงหนึ่ง
นาคกรเซยม ฝ่ายหนึ่งเป็นทหารเรือ มีคนจำ
ไว้ว่า คุณพ่อยุ่ในจำนวนนั้นด้วย น๊ะหมาย
ความว่าอย่างไรกันคะ ?”

“โธ่! น้องก็พลอยเป็นคนเหวี่ยงไปก็
เขาด้วย” นายชาย แก่นแก้วทวงวงหน้ำทา
เฉย “น้องนึกว่าคนทุกคนจะไม่มีมีความอริฉ
ริษยา ข้ายร้ายซึ่งกันและกันบ้างเงี้ยวๆ?”

“อาจะเป็นไคอย่างคุณพ่อก” แม่สาวน้อย
พุดต่อไป “แต่ผู้ยังกัษยัญชาโดยทรงของ
คุณพ่อกไม่ ริษยาคุณพ่อ ร้ายแรง ถึงกัษยแล้ง
ลคยังเลียบยังทนเป็นแน”

นายชายคัทนียบนยากจนมาทันที พลง
เหลียววกเครื่องหมายแสดงยศคณินประคิยฐาน
อยู่ที่แขนซ้าย ของคนด้วยอาการคล้ายกับไม่
แนใจตัวเอง เพราะแถยหมายยศคณินเคยมี
สองแถยนั้น บัดนี้ลคลงเหลือเพียงแถยเคี้ยว
เป็นเครื่องหมายชี้ให้เห็นทั้งปวงทราวย้วยคค
ผู้เป็นเจ้าของนั้น บัดนี้ไคเล่นตำแหน่งช
จาก ‘ท่าโท’ ลงเป็น ‘ท่าคิ’ แล้ว ทั้ง

นักเพื่อทกแทนความซอซอสนำสรวเลวิญ ซึ่ง
นายชายไคมีส่วนร่วมมื่อ ก่อให้เกก ชนแล้ว
ที่เวียงโรงภาพยนคณนาคกรเซมนั่นเอง

“น้องมีข้อพิศุจน์อย่างไรที่ระอ้างว่า การ
ทพุด ลคยศ ครวงนเืองจากการก่อวิวาท”
ผู้ถูกหาฉนใจพุดเป็นเชิงยักเสื่อ “พี่สมศรี
บับ
ตำแหน่งใหม่ น้ด้วย ตนเอง ต่างหาก เพราะ
เห็นผลทะโรไค ในหน้าที่ใหม่คักกว่าหน้าที่เก่า
มาก น้องไม่รู้ฎว่าเวลาฉนพียายไปอยู่กอง
พันพาชนะ เพื่อฝึกหัดทหารในกองเรือพระราช
พิศ แลกองเรือแจวพายแล้ว? แลพียากรูว่า
ใครเป็นผู้นำข่าวเหลวไหลมาแจ้งแก่้อง?”
“อ้อ, เพื่อนคะ! เพื่อนทควรเชื่อไค
คนหนึ่ง” เป็นคำตอบ

“ถ้าเช่นนั้น พี่ขอแนะว่า, น้องควรระ
เลกไว้เนื้อเชื่อใจในเขาผู้นั้นไคแล้ว เพราะ
นิยายท เขาเล่าให้้อง ฟัง นั้นไม่ มีมูลแห่ง
ความจริง เชื้อยอยู่ด้วย เลย” นายทัย
เรือยนคร์ นอก ตำแหน่ง ยินยัน เป็นการบ้อง
กันคิ

“อะไร, คำพุดของคุณเรือโท ประสม
ยพุดพงค์- นายทหาร ประจำ กอง เรือกล ยัง
เป็นสิ่งที่ไม่ควรเชื่อถ่ออีกฤคะ? ก็เออมา
มาพุดให้คณนาคกรเซมคณินเองน๊ะ”
จำคิ ชาย เทพจ้านค่อถ้อยคำในขคณิน

เอง แต่เพราะหัดกลืนเอื้องน้ำถึงข้อแก้ตัวขึ้น
แบบชายจีนมาได้

“คุณประสพ คงไม่ได้เห็นเหตุการณ์นั้น
ด้วยตนเอง จริงไหมพว้า?”

“แน่ละค่ะ!” เจ้าหล่อนตอบทันที

“ถ้าเช่นนั้นผู้ใดกล่าวไทยขึ้นมา อาจะ
ขึ้นเองขึ้นได้”

“แต่เขารู้ว่าผู้รายงาน นั้นเป็น พันจ่าเอก
สารวัตรนะค่ะ”

“นั่นแหละ! มันก็เข้าแบบ ‘เขาวัว’
ตามเคย จะเชื่อจริงงั้นก็ไมควรร้องขึ้น
เป็นอันยุติกันก็เถิด แม่ของเขย คุณกันถึง
เรื่องอื่น ๆ อีกว่า” นาย เก่ง แก้วโล่ โกล้จะ
เสียดใจในเชิงพุกอยู่แล้ว พุกขบ เพื่อง่ายคำ

นางสาวอวยเขย กลิ่นแก้ว ยอมสนใจ
ตามคำขอ ของ นายเขย เพราะเห็นว่าการ
ที่ระบุนาทานั้นเอาความ จริงจากนายเขยให้
ได้ ในเวลานั้น แม้จะไต่เรื่องยอข้าง ก็คง
ไม่บริบูรณ์ และการที่อุสส่าห์ลงแรงมากมาย
แต่ไม่บริบูรณ์นั้น เจ้าหล่อนเห็นว่าปล่อยให้
กระษัตริย์ไม่สำเร็จอยู่จะดีกว่า

การสนทนานี้ตอนต่อมา นายเขยจะวิง
ตัวก็ไม่ได้ ไม่กล้าพูดอะไรที่จะนำตัวลง
ในเรื่องการวิวาห์เลย แต่ทั้ง ๆ ที่ระวิงตัวอยู่
เช่นนั้น นายเขยยังเลื่อยลูกดอกไปได้ว่าเมื่อ

วันก่อนตัวได้ ไปเที่ยวที่โรงหนัง นาคเขมร
ครั้งนี้ได้ คิดว่าพวกพลไปแล้วจึงเลยพักเสริ่ม
ต่อไป ว่าได้ ชิดโต๊ะ เคื่อง แข่ง มาไว้ที่ บ้าน
โต๊ะหนึ่ง ถ้านางสาวกลิ่นแก้วอยากจะดูตน
ก็ขึ้นก็ จะแยก ลงมาให้ดูก็ได้ทุก เมื่อ การที่
ต้องถึงกับแยกนั้น นายเขยอ้างว่า เพราะเขา
ไว้นั้นเขินสอ แต่จริงทั้งร้ายกว่าคือพาคนขึ้นไป
ดูนั้นนายเขยไม่ได้คิดถึง

เป็นอันตกลงว่า นางสาวอวยเขยกลิ่นแก้ว
จะไปดูโต๊ะ เคื่องแข่ง ธนวิจิตรพิศดาร ของ
นายเขยที่ขบวนฉวนรุ่งขึ้น นำหนคนก็ ๕ ล. ท
ตรง วันนั้นหัดเอื้องเป็นวันอาทิตย์ นายเขย
ผู้ รวย คอยใน การ แข่ง กาย แล แข่ง ยาน
อุสส่าห์ ลูกเขย แต่ เจ้า ๔ - ล. ท จัดการ
ยัก ถวาก เชื้อ อุสสาห์ ๆ ตนเองเรียกว่า
กุกหากันนั้นเป็นโกลาหล เลี้ยงตลอดอยู่
ติกรบ เลี้ยงไม่กว้างกระต๊อเพดานคังสนั่น
ทวนไถวน ชาวบ้าน แลเห็น ตกใจ ตน เกือบ
หมด ค้างลูกทะเล็ดทะเล็ดออกมากวนนอก
บ้านโดยสำคัญว่าเพลิงไหม้ เกิดความมึน
ผู้รู้สึกคิดว่าเพื่อน วิ่งเข้าไปในห้อง คว่ำพิงกำ
ยาวของแกเขยสพายฆ่า แล้ววิ่งทะโกลันไป
ในสวนเขยว่า “อ้ออ้อ! อ้ออ้อ! !
พวยพวยไฟไหม้! !” เจ้าอ้อ! ! !
ชาวบ้านต่างพากันมอง ไปรอบทิศ เพื่อ

ว่าคันเพลิงเกิดขึ้นทางไหน นัยคาทุกคู่สอ
 ส่ายไป มา คั้ง ๑๕ นาที ยัง ธิยไม่ไคว่า เปลว
 เพลิงแลยขึ้นทางไหนยัง ได้ ยินแต่เสียง
 คังคังโครมครามปรวากุขึ้นทางห้องนายขาว
 จังวิ่งไปต๋ สักที่ปรวากุแก่นาสึก ประสาท
 ของคนเหล่านั้นน่อกอกลนซนซังเปลวพุ่งมาเข้า
 ซ่อง ทุม รน ค้อง ราม พก พกไป ตาม กัน
 เเกศุรยมณเฐียรระยัยความคนเค้นโค ทฬลึง
 ทฬลึง ร้องขึ้นภายหลังเมื่อวังเอาศึรยะไปชน
 ประทุ ย้าน นาย ขาว แล้ว ว่า “โอ๊ยยา!
 นิลทหาย !! คังอ้อมม่อเหตัย !!!”

เจ้าโพล้งลุกซ้ายห่มอพลอย ปรวอพยัย
 เมอเห็นเหตุเกิดขึ้น เช่นนั้นให้รู้ ลึก ทัว เสีย
 เปนกัถัร โม่ โหง่วงนอนทำให้เ้านั้น ล้ม
 ความเปนมณยเสียสิ้น โคกเข้าถับประทุบ้าน
 นายขาวยังให้ถู่ แต่ตัว เอร กัดบ กระทอน
 ออกมา

“ข้ง! ข้ง! ข้ง! ข้ง!” เสียงคอก
 กระทบกันดังถันเป็นเชิงยัว โม่ให้ เจ้าโพล้ง
 โกรซทัง วัง โลมเอาให้ล้เจ้าชนประทุ ตาม
 แยขนาย โงเอกภาพยนตร์ โคมแรง

“โครม!” ประทุพัง ตัวเจ้าโพล้ง
 เองล้มลงไบนอนพิงพอยอยู่บนแผ่นประทุ
 เสียงคอกกระทบทุก นายขาวผู้ ซึ่งยืนอยู่
 บนม้านั่งหัน มามองการประทุเหมือนมีความ

สงสัยอะไรอย่างหนึ่ง

“เฮ้ย, นี่มันเล่นขังโงกันไวย? ” เจ้า
 ขอย่าน ร้อง เสียง เคือ ๆ “โงกันไวย,
 ประคองข้าพ้ง”

เจ้าโพล้งลุกขึ้นบนห่มที่ซอกแล้วร้องว่า
 “จะยิงไป, โอ๊ยยา มึงมัน นัว แล่น ชาวบ้าน
 กูก็จะมาขังคัยให้ มึงเลิกขันชะว่ะ”

“อือ!” เจ้าขอย่านร้องอีก “ข้าจะทา
 ยังโงก็ไค ไม่ใช้กระไรของเองเลยนั้นนา”

“อย่าพูดมากเลยวะ” เจ้าโพล้งควาก
 “ลงมากอดถันกูกว่า”

“ชะ! เองนะวีจะ มา ค่อย กัย ข้า”
 นายขาวข้มเป็นเชิงขัย “ถึถึว่าพลาคพล้ง
 ลงไป เองดังกัยคัย ข้าจะทำยังโงละ?”

“มึงมีค้องอวกก็” เจ้าโพล้งควาก
 ซากคำก็เ็นเข้ายัก ซาม้าที่นายขาว ขันเขย้า
 ถ้วยกัถัล้งแรง อำนาจความกระเทือนกระ
 ทำให้ผู้ที่ยืนบนม้านั่งเ้าล้น, ขวานซึ่งใช้
 แทน ค้อนคอก กระทบถัน เผละลง มาถุก ท้าย
 ทอยเจ้าโพล้งเป็นแผลเขื่อเวื่อ เจ้าโพล้ง
 ล้มลงพร้อมกัยมีผู้ถึงทนายขาวขึ้น เป็นเหตุ
 ให้เจ้าขอย่าน ผู้ซึ่งมุง แทะระแ่ง บ้านให้ถก
 งามนั้น ค้องโงลงกว่าทนายขาวผู้ถึงประคอง
 ซึ่งความวิสัยญภาพอยู่ถันตนเอง
 “ทนอยแน! ทนอยแน!!” “โอ๊ยกัน

อันธพาล” พอหมอ พลอยปรายพยาธิร้อ
 เช็ดกะโร “พันหัวลูกก แล้วยังทำเียนตาย
 ไอ้ธูบย คนๆ พรรคยัง นมมันไม่หลอกกฏได้
 หรอกวะ คำรวร ! คำรวร !! คำรวร ไวย !!!
 ใครช่วยเรียกคำรวรทีเถอะ”

ในไม่ช้า คำรวร พร้อม ค้วย พล สารวัค
 ทหารเรือ ก็มาลงที่ เกิดเหตุ เมื่อ แก้ว ไข
 นายชายพนชนแลพวงคนเียนลงนอนเปลไปส่ง
 โรพยาบาลเียนร้อยแล้ว สารวัคทหารกับ
 คำรวรก็คว้าข้อมือชายช่างผู้ชำนาญการแต่ง
 บ้านคนละข้าง ช่วยกันลากถูกลงถึงออกไป
 ทั้งๆ ที่ยังแต่งบ้านไม่เสร็จกระนั้น

เป็นวันนั้น ยังเียน นางสาว อยเซย
 กลิ่นแก้ว มีกิจจำเป็นไม่ สามารถจะไปคไค้
 เกรืองแบ่งตามนคไค้ จึงหาทรายเหตุทีเกิด
 ขึ้นไม่ หล่อนเข้าใจว่าอย่างช้า ในวันรุ่งขึ้น

นายชาย คงมาตามฤาต์อว้าเป็นแน่ แต่ความ
 เข้าใจทั้งนคณคณค เพราะ วันหนึ่ง ก็แล้ว,
 สองวัน ก็แล้ว, ตลอดคนครบเกือบเต็มๆ

นายชายก็ยังหา มาเียนมกรวยถึงบ้านไม่เียน
 ในชั้นต้น หล่อนก็รู้สึก พิศวงอยู่บ้าง เพราะ
 อรรถมา แมวทีชอยกลิ่น ปลาย่างนั้น แม้จะ
 ยังไม่มีโอกาสกินได้ มันก็คงหม่นเวียนมา
 คอ้มๆ มองๆ เสมอ คงไม่ละเลยเพิก
 เียนช้านานถึงเพียนนี้ คนนี้การที่แม่คคิน

ออกห่างจาก ปลาย่างนั้น คงไม่ใช่ เพราะการ
 กินปลาแน่นอน แต่จะเป็นเพราะเหตุไรแน่
 แม้อยเซยเองก็ยังนึกไม่ออก

ในระหว่างที่นายชายหายหน้าไป นางสาว
 อยเซยมีผู้เียนเียนเปลี่ยนหน้า มาคนหนึ่ง
 ผู้นั้นคือ จำโทเซียว ยนตรี รัชย์ผู้ซึ่งได้เียน
 ยศสูงชันหลังจากการเล่น ยศคาลงของจำตรี
 ชายไม่กี่วันนัก เจ้ หล่อนเคยพยายามไค้
 ตามนายเซียว ถึงความ เป็นไป ของนายชาย
 ค้วยถ้อยคำต่างๆ เป็นหลายครั้ง นายเซียว
 ก็พยายามคอยเลียงๆ ไปเสียทุกครั้ง ทั้งน
 น้าะ เป็น เพราะ จำโท ยนตรี รัชย์ ถือจรรยา

สถาพรชใน ข้อ ที่ห้ามไม่ให้ เบียด เสนความ
 ลับของเพื่อนมากกว่าอย่างอื่น เพราะนคคัง
 แต่วันรัชชการวัน แรกคนทั้งสองได้ทำการ
 ร่วมเรื่อล้าเคียวกันมาเป็นเวลาช้านาน นคคัว
 สนิสนมกันคิมาก พงระถูกแยกห่างจากกัน
 เียนเียนไม่กี่วันเอง ส่วนนางสาวกลิ่นแก้ว
 สังเกตเห็นกิริยาเช่นนี้ก็รู้สึกเกรงใจไมไค้

ระล้าตามได้ชักใช้ ไค้เลียงอย่างแต่ก่อน
 วันหนึ่งขณะเียนคนทั้งสองนี้ กำลังนั่ง
 คุยกัน ถึงเรื่อง อันหาสาระ มิไค้ ตาม เคย นั้น
 นางสาวอยเซยเียนขึ้นว่า :-

“เออ, นายเซียว เคยเห็นคไค้เียน
 แยิงของนายชายแล้วฤาคะ ? แคนคคัวของ

แกสรวนนัก”

นายเขี้ยวกำลังคุยเฟล็น ไม่ทันยั้งคิด
คอยโพลงออกไปว่า :-

“เพราะโต๊ะเครื่องแป้งวิเศษนั้นนำข้า
พ่อขายถึงต้องระเทิกไปพักอยู่ในกรงคังเคื่อน
มาแล้ว”

“ตายจริง!” เจ้าหล่อนร้องแสดงความ
ตกใจ “นายขายต้องโทษฐานนี้ พิไล! ที่
ฉันไม่รู้เลย มีน้ำเต้า, เห็นหายไป นึกว่า
ย้ายไปอยู่ไหนเสีย อีกถาม นาย เขี้ยว ก็ไม่
เห็นชอบ”

เจ้าโทษนครวัณห์ หน้าเสีย รู้สึกว่า ตัวพูด
เกินไปเสียแล้ว ครั้นจะกลับคำเสียก็ไม่คว
ตกลงต้อง ขอมให้ เลียตาม เสียคือ ขอมเล่า
เรื่องให้หล่อนฟังทั้งหมด นับตั้งแต่การวิวา
ห์เร่ร้างนาครเขยเม, การตกแต่งงานในเวลา
ยามสาม ตลอดจนกระทั่งการปลดขัง แล
การส่งตัวเข้าคุกซึ่งพร้อมทุกประการ ตลอด
เวลาที่เล่าเจ้าโทเขี้ยว แสดง ท่าทาง ประกอบ
เพื่อให้เห็นจริงจริงยิ่งขึ้น กระทำให้เจ้าหล่อน
ต้องเปลี่ยนสีหน้าไปต่าง ๆ ความ ความ รู้สึก
มี สงสาร, เสียใจ, ใจหายใจคว่ำ, และ
ก็โง่เป็นต้น

เจ้าหล่อนฟัง รู้สึกตัว อยยืนนั้น เองว่านาย
โรงเอก ของหล่อน มีลมมัน อันเลียบ แหลม

คมคายเพียงไร เช่นอาหระยันเรื่องไม่จริง
ให้กลายเป็นจริง ๆ ภาเรื่องจริงให้กลายเป็น
เท็จก็ได้ อาหะเยบยัยดากดางคนใจเย็นที่
สุดให้มันเลี้ยวโกธซึ่งก็ได้ ภาอาหะเยบให้
คนที่รักใคร่สนิทสนมกันที่สุด ลูกขึ้นค้อย
ปาก กันโดยใช่คำพูด เพียงสองสามคำก็ได้
คุรเคียวกัน

หกลีวันให้หล่อนย ากวันแจ้งความจริง
เย็นวันนั้นแม่ยเซยหนึ่งเล่นอยู่ที่สะพานน้ำหน้า
บ้านด้วยความเขินยากสำราญใจ นัยตาอัน
คมวาวทั้งคู่ของหล่อนเพ่งพิศ ตรงไปดะเบื้อง
หน้าอย่างน่าเอ็นดู บรรดาเรือกลไฟแลเรือ
แจวพายที่หลายต่างก็แล่นขึ้น ล่องไปมาตาม
ลำน้ำไม่หยุดหย่อน คงอาทิตย์ซึ่งกำลังลค
กำลัง ทาง เบื้องประจิมทิศ ทอแสงแฉงเรื่อ ๆ
ลงมาต้องพ่นน้ำกระทำให้เกิกรุ้งพราววาวแว
เป็นระยิบคองงามยิ่งนัก ขณะที่เจ้าหล่อน
กำลัง ชมภาพ แห่งความ งาม เฟล็นอยู่นี้ มี
เรือจ้างลำหนึ่งแล่นมาเทียบบวรโคทำน้ำโดย
เจ้าหล่อนหาทันรู้ สักไม

บุรุษ ผู้หนึ่ง แต่ง ภาย ด้วย เครื่อง แขน
พล ทหาร เรือ อย่างเท่ากันเทียบย บวรโคบ้าน
พร้อมกัน เสียขักกว่า :- “แม่ยเซย”

เจ้าหล่อนสั่นสะท้านไปคด้วยกองตาอัน
แสดงความพิศวงยิ่ง บุรุษผู้นั้นคือ นายขาย

แก่นแก้วนั้นเอง

นายชาย : “ถ้าได้ทราบบ้างก็

“อ้อ! นั่นนายชายๆคะ? เชิญเข้าไป
นั่งข้างในซิคะ” เจ้าหล่อนร้องเชิญ

เหมือนกัน”

“ไม่เป็นไรมิได้” ขุนผู้มาเยี่ยมพก
พยายาม คัดเสียงให้สุภาพที่สุด เท่าที่ทำได้
จนนั่งใกล้ได้ ไ้ไม่ช้าก็จะได้

“จริงๆ?” แม้อยเซยว่า “ถ้าเช่น

นั้นคงคอยฟัง ข้อเสียของนายชายเริ่ม

โง่งมขึ้นท่วงนาครเขมรเป็นเบื้องต้น ก่อน

หน้านักไ้ ยืนเสียวรำลึก ถึงอย่างในแต่

เมื่อเห็น เจ้า หล่อน พก หน้า รวย ร่อง,
นายชายจึงหย่อนก้นลงนั่ง ยนเกอชยาวทางหัว
มุมข้างหนึ่งพลางพกต่อไปว่า “ไม่ได้มา
นาน, แม้อยเซย เห็น เละลิ้มฉัน เสียแล้ว
กรรมัง?”

บางลำภ, บางรัก, แล สรวงนี้ ครั้นคือ

มากี่ชั่วชีวิตที่หาข้างออก, ครึ่งสททาบ คือ

ครึ่งที่แสดงความกล้าหาญตัวต่อตัวนั้น เกิด

ขึ้นที่นายชายเองที่ควรออกสารวิ คือจากนั้น

นายชายก็ถูกเรียกไปประจำกองเรือนจำดังที่

บอก คลื่น เมื่อก่อน, และ เพราะ เหตุ นั้น

เกียรติคุณของนายชายจึงส่งขความเลื่องลือ

ไปชั่วคราว เท่าที่กล่าวมาแล้วนั้น, นายชาย

ยังจะเห็นจริงด้วยๆจะมีคำใด แม้จะอย่างไรก็

ว่ามา”

“ก็ไม่ได้ลืมที่เคียว, แต่เกือบไป”
เจ้าหล่อน ตอบ หันๆ “นายชาย เป็น คนมี
ข้อเสีย โง่งมจริงๆ เละลิ้มง่าย ๆ กระไรได้”

“ขอโทษยังไม่ลืมฉัน” นายชายตอบ
“แต่ที่ว่าฉันมีข้อเสีย โง่งมขึ้นนี้หมายความว่า
ว่ากระไร?”

แม้อยเซย : “หมายความว่าฉัน
รู้จักนายชาย แทบทุกหนทุกแห่งนี่ซิคะ”

นายชาย : “ฉันถูก ขอไป ประจำที่
กองเรือนจำชั่วคราวมีกำหนดสามเดือน ไม่
ทราบว่า ข้อเสีย ของฉันแพร่หลายไปได้ ใน
ทางใด”

แม้อยเซย : “อยาก ทราบ ฤๅคะ?
ถ้าอยากทราบ จะช่วยบอกให้ก็ได้”

พลทหารผู้เฝ้าห้องก็คอยฟังคำถากถาง

ของเจ้าหล่อน ด้วยความ หมก หวังไม่อาจได้

แม้, คักคั่น, ฤๅแก้ตัวด้วยประการใด ๆ

ทั้งสิ้น นายชายเองเคยถากถางเห็นแนม

ผู้อื่นให้ ได้ด้วยความเริ่ดแค้นแสนสาหัส แต่

มิได้นึก เลยว่า รสชาติ คำพูดจะเสียดแทง

ทิ่มแทงด้วยหอกหลาวอันคมกลั่น ในที่

สุดเมื่อไม่มีอะไรจะพูด ก็กล่าวการกลบเกลื่อน

เงื่อนรอยแล้ว จึงพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงคล้ายๆ

ระขอความกรุณาว่า:-

“แม้ฉันจะชั่วช้าเลวทรามสักเพียงไรก็ตาม แต่ความชั่วนั้นๆ มักเกิดขึ้น จากโทษะ วิต เป็นมูล และฉัน หวังว่า ฉันพอ จะกลับใจ ได้กับ ความชั่วเสียได้ ถ้าหากแม่้อยเซยจะยังคง เมตตาฉันอยู่.....”

“ทำไม, นายชายมีความทุกข์ร้อนๆ ยากจนอย่างไร, จึงต้องหวังพึ่งในความ เมตตาของกันฉัน” เจ้าหล่อนซึ่งพูดอย่างไม่ ใยดี

“ฉันหมายความว่า” นายชายพูดเสียง กระส่ำๆ “ถึงหากฉันจะ เป็นแต่ เพียงพล ทหาร ก็ยังพอจะหาความสุขให้แม่้อยเซย ได้บ้าง ตามสติกำลังเท่าที่ทำได้”

“ความสุขๆ? ของใครละ, นายชาย” หล่อนพูดพลางยิ้มแป้นก็เหยย “ถ้าพึ่งแต่กั ฉัน และ สามี่ ก็พอจะหาความสุขได้พอเพียง แก่ความประสงค์แล้ว ไม่จำเป็นต้องรบกวน นายชายหรอก”

คำพูด ประโยค ท้ายนี้ เป็น ประการ เจริญ ประหาญ อันคมกล้ำมา ฟันฟากมากเข้าไปดัง หัวใจ ของผู้ฟัง แท้จริง ทำให้ ถึง แก้วสัญญา ภาพลางณ์นั้น หากแต่ นายชายยังมีสติพอ ที่จะยังคิดไว้ว่าคนเป็นทหาร จำเป็นต้องออก ถิ่นถิ่นผาน เพื่อความทุกข์ภัยนั้นตราวย ทั้งยัง

จึงพยายามระงับ ความระทมใจอันแสนสาหัส นั้นไว้ได้ ครั้นเมื่อสำรวมใจเป็นปกติแล้ว จึงผันพูดต่อไปอีกว่า:-

“ถ้าแม่้อยเซยไม่รังเกียจ ฉันขอทราบนาม ของชาย ผู้เคราะห์ที่ฉัน สักหน่อย จะได้ไหมจ๊ะ?”

“นั่น นายชาย หมายถึง ความ ถึงใคร?”

หล่อนแกล้งถาม

“เขาผู้ ได้รั้งเกียรติยศเป็นสามีของแม่ ้อยเซยนะจ๊ะ”

“อ้อ! เท่านั้นหรือคุณ? จะบอกให้ ก็ได้ เขาเคยเป็นเพื่อนใกล้ชิดกับ นายชาย มาแต่ก่อน”

“ใครเล่า? โปรดบอกเร็ว!”

“นายจำโทเขี้ยวบนตัวรักษ์, เจ้าข้างกล ประจําเรือนหอสู่รักพิครองเมือง คงย้าย เรือนอยู่ที่.....”

“พอแล้ว!” นายชายร้องอย่างน่า สัมเพช “อย่าดาดดางให้หัวอกฉันชอกช้ำ ระกำหนองต่อไปอีกเลย ฉันลาแหละ!”

เรือจ้าง ลำน้อย ถอยเคลื่อน ออก จาก ท่า หน้าบ้าน แล้วนายหัวเรือตรงไปยิงฝั่งตรงข้าม นาร้าง ของ นายชาย แก่นแก้ว ผู้ ระทม ทุกข์ ลอยห่าง ออก ไป จาก คลองรักษ์ ของ แม่ ส่วนน้อย หล่อน นั่งยิ้ม ละไม ด้วย ความ

ปาวาโมทย์, พลาญ เรือก จำไทยนครวิชัย
สามิ ออกมาช่วยกัน ยืม และ แล ความไป จน
ล้นคา เมื่อคาคอตาสยกัน, ทั้งสองต่างกยม
ยืมแล้วค่อย ๆ เลื่อนเข้าหากัน, แล้วก็นั่ง
เยือกกัน จนแน่นค้วย ความ ปรีคา ปาวาโมทย์
เหลือประมาณ

ต่อมาอีกสามวัน คนทั้งสองได้ทราบข่าว
คืนวัน ที่ นายชาย มา เขยมน เขียน เป็น ครั้ง
สุดท้ายนั้น ภายหลังเมื่อเหยียบฝั่งพระนคร
แล้ว นายชาย เริ่ม คมสรวอย่าง ชนากใหญ่
จนเมาเปะปะไม่เป็นภาษามนุษย์ ครั้นต่อมา
วันรุ่งขึ้น ทาง กองเรือพระราชพิธี แจ้งว่า
นายชาย แก่นแก้วชาคราชการ ได้ให้คน
ไปสืบถามคุ้ยขานจนครออกสารภักไม่พบ ไม่
ทราบว่าอพยไปอยู่ตำบลใด กาลล่วงมา
อีกหลายเดือน ก็ยัง คงไม่ มีผู้ใด พบบ่
นายชายตามสถานที่ใด ๆ ในกรุงเทพ ฯ อีก
เลย ทางสันนิทานเข้าใจว่า คงแยกหนีไป
อาศัยอยู่ในชนบทประเทศเสียแล้ว

หกเดือน ภายหลัง จากวันที่นายชายหาย
หน้าไป จำไทยนครวิชัย ได้ รับ ทศ หมวย
ล้นยี่หนึ่ง ส่งไป ทางไปรษณีย์ จาก จังหวัด
สมุทรสงคราม ดำเนินความว่า :-

ทำอคมมัตรา สมุทสงคราม
วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๔๖๐

เขี้ยว เพื่อนรัก
เวลานั้นมีความสยบายแล้ว หมก
ความกลุ้มใจและระทมใจทั้งปวงแล้ว นัยคัง
แต่หากเมื่อเขยมาดังแต่วันนั้นหลั่งเขาส์
เคือนกันไม่มีความสยบายใจเลย พอเท่า
เหยียบฝั่งพระนคร กันก็ตั้ง หน้า แต่กิน เหล้า
และเคิน เปะปะ เรือยไป แล้วแต่ เท่าจะ พาไป
ทางไหน กันเดินทางมาหลายวัน เงินทอง
มีเท่าไรขอเหล้ากินหมก จน กระทั่ง มาถึง
จังหวัดนั้น เมื่อเงินสำหรับซื้ออาหารแลเหล้า
หมกตงเช่นนี้ ถ้ากันจะทำเคย ๆ เสีย กัง
อกคายเป้นแน่ ความหิวกระหายกระทำให้
กันรู้สึกรักชีวิตแล่นก็เกลียดความขำของกัน
ที่แล้ว ๆ มาชนกันที่ กันจึงไปขอสมัครเป็น
ลูกจ้าง ชาว ประ โมงค์ ที่ จังหวัดนั้น คน หนึ่ง
ชาวประมงคือนั้นเป็นคนใจค้อมริบกันเป็น
ลูกจ้างด้วยความเต็มใจ กันพึงรักตั้งใจทำ
งานด้วยความขยันขันแข็งขันตนเอง เพราะ
ความ ขยัน ของกันไม่ ชำนาญ ของกันก็ไว้
วางใจให้กันทำหน้าที่สำคัญ ๆ ของ เขา ด้วย
ตนเอง เกยวนกันได้เป็นหัวหน้าลูกจ้างทั้ง
หมก แลเป็นคนหนึ่งในครอบครัวนั้นแล้ว
ภรรยาของกันก็เฝ้านถึง แม้จะมีรูปร่างไม่คง
งามเหมือนเมื่อเขยก็จริง แต่หล่อหน้าไม่
ใช้ชี้เหรันัก นัยว่าเกยเป็น เขยมนในระพว้าง

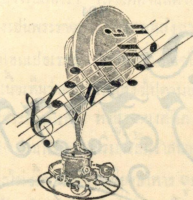
ชาวประมงก็ช่วยกันที่เคียว นอกจากนั้น
 หล่อน ยังมี ความเฉลียวฉลาด และมี น้ำใจ
 เมตตากรุณาไม่แพ้ภรรยาแก่เท่าใดนัก ถ้า
 แกะจะ นึกว่า ความ เมตตา กรุณา ของ ชาว
 ประมงนั้นนั้นเป็นไปไม่ได้ ก็ให้ นึกถึง ความ
 กรุณาของนายเพ็ชฌาต ทหาร แลแขกหน้า
 โศกข้างเขนไว รวมความว่าเวลานั้นก็มี

ความสหาย พอแลหมด ความ อริฉน แลแล้ว
 ลาที่! เพื่อนรัก หวังว่าแกและแม่ชยเซย
 คงสหายดี

คิดถึงมาก

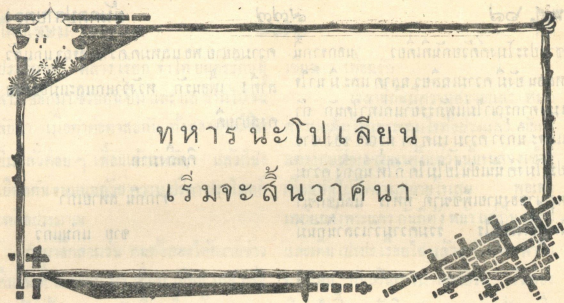
หากกัน สหายเก่า

ชาย แก่นแก้ว

๕๖. ท่านทำอะไรให้เป็นที่ถูกใจคนทุกอย่างไปไม่ได้ เพราะคนในโลกจะไม่ถูก
 นินทาว่าร้ายข้อมไม่มี.

ของ น. น. พิชญาคี

ทหาร นะโปเลียน
เริ่มจะสิ้นวาศนา

ของ

ศรีสุวรรณ

(หลวงนายวิจารณ์)

๐ ประเด็วก่อน — ท่านสหยาที่
นับถือของข้าพเจ้า, ท่านที่ได้อ่านพงศาวดาร
ฝรั่งเศสในยุคใกล้ บทเอมเปอเรอร์นะ โปเลียน
โยนระปาคะตองพวกราก ประเทศไป ประทัย
อยู่ณะเกาะเซนต์เฮลีน่า ซึ่งเป็นที่เวกวังเวง
โน่นแล้ว คงว่าลึกลงว่าพระองค์ทรงคง
ความพยายามโดยเต็ม พระกำลัง เพื่อขอ

อนุญาตส่ง ลาย พระราชหัตถ์เพียง ฅมัยเคียว
ออกหากบริเวณเกาะโดยอย่าให้ใคร ๆ สู้มี
นำที่ขก พระองค์ เว้นั้น เขาคณักของ ออกอ่าน
เสียก่อน. ไก่ทรงวังอนอยู่คงนเป็นหลาย
หน จนถึงแก่ทรงปฏิกูญนในที่สุดว่าคำใช้
สรอยใน กาว นั้น จะ ออก พระ ราชทรวัยส่วน
พระองค์ เอง ทั้งดิน มีให้ เป็น การ หมก

เปลี่ยนทางฝ่ายรัฐบาลอังกฤษ ขอแค่เพียง
ใ้ก่อนญาคมาดักครั้งหนึ่งเกิด แก่เจ้าพนัก
งานผู้ มีหน้าที่ควบคุม พระองค์ นั้น ทราบ อยู่ว่า
เฮมเปอเรอร์ใช้บุคคลธรรมดา นั้นเข้าใน
ประเภทอิทธิวิมณย์ ย่อมคิดกริ่งเกรง
อันตรายไปทุกฝักรว ^๔ จึงมิไ้ยินยอมตาม
คำร้องขอ คนเป็นอันมากพากันเห็น
ไปต่าง ๆ คือก็ขยู่หาไม่กลัวความลับที่พระ
องค์ขอส่งออกไปนั้นจะถึงใคร บางคนคิดว่า
ถึงพระมเหสี บางคนเห็นว่าเป็นพระราช
บิดาของพระมเหสี บางคนถึงว่าเฮมเปอเรอร์
จะเล็กขามเคอร์ บางคนถึงเห็นว่าการ
จะถึงจอมพลซูลดี ไม่เป็นการประจักษ์แจ้ง
ว่าจะถึงใครแน่ไ้โดย. ^๕ อา ! ท่านกล้า
อนุมัติของ ข้าพเจ้า, ท่านจะไม่มีความ
ประหลาดใจบ้างหรือ. ถ้าข้าพเจ้ากล่าว
ตาม ไ้ขยู่ว่าถ้าข้าพเจ้าเอง — ข้าพเจ้า
ผู้ มีนามว่านายพันเอกเอเคียนเซว — ข้า
พเจ้าเอง คือเฮมเปอเรอร์มีพระราชประสงค์
ขอส่งลายพระราชหัตถ์มาถึง ? นั่นก็โดย
ท่านคิดพิสดาร. แค่อ่า — สหายเอ๋ย —
อย่าประหลาดใจ. ข้าพเจ้ามิไ้กล่าวแก่ท่าน
หลายครั้งแล้ว หรือว่า ข้าพเจ้าเป็นคน
สำคัญ? ครั้งกระ โน้นถึงหากว่าเงินก้อนเพียง
ก้อนละ ๓๐๐ แร่งก็ไ้ประคินฐานอยู่หว่าง

กลางข้าพเจ้า กับ ความ อคตาย ก็จริง แต่;
แต่ ยัง ปรากฏ ว่าข้าพเจ้าอยู่ใน ความ ทรงจำ
ของเฮมเปอเรอร์เป็นเนืองนิตย์ รัฐบาล
อังกฤษยอม อนุญาตให้ ไ้มาทรงสนทนากับ
ข้าพเจ้าแม้แต่เพียงสักห้านาที พระองค์อาจ
สามารถที่จะทรงสละพระพาหา ของชายชอก
เป็นเครื่องแลกเปลี่ยนโดยง่ายคาย เหตุผล
กันปลาย มี เช่น ประ การ ไ้ขยู่ ข้าพเจ้า จะ
เล่าให้ท่านสหายทั้งหลายฟังในคืนนี้.
ภายหลังการสงครามเฟรซซ์เยอนัวซ์ ซึ่ง
ไฟร์พลท์เกนทซ์เข้ามาสู้รบ หมกกำลัง ยืนสู้
เป็นสง่าไปตามถนนนั้นเอง พวกเราเป็นคนที่
หิวสูง ทนศึกก็ จึง ไ้เริ่มค้นรู้สึกลึก ว่า เรานี้
เริ่มจะสิ้นวาศนาแล้วหนอ กระสุนดินคำแล
เสียบอาหาร ฉก ขยู่ แะ ขยู่ ขยู่ ขยู่ ขยู่ ขยู่ ขยู่
จึงขยู่ เหลือแต่ขยู่ใหญ่เล่อกี่เป่ส กระสุน
กองทหารมานั่งความพินาศนาทุกแคว ส่วน
กองซูลดีของพลึงของข้าพเจ้าก็แตกเล่ียด
ในวันกลุมบอนที่ค่ายลกรวอน. ไม่ช้าก็
ข่าวว่าข้าศึกเขยิบถกรุงปรัสไว้แล้ว ข่าวที่
ร้ายกาถึง กว่า นั้น คือ มาร์มองกับทหาร ทั้ง
กรมยกไปเข้าข้างวงศ์ขยู่บอง ทำให้พวก
เราคดกลังตายขยู่ ๆ ตามกันว่านออกจากมาร์
มองจะมีแม่ทัพ นายกอง ของ เราเอาไปไ้ไ้
แต่ข้าศึกหันกลับมาสักนายเราเอง อีกสัก

นายกไม่ทราบ พวกเราก็มียู่แล้วก็คือ
บูร์กิง, มาร์ม็อง, เบรนาต็อดแลอมีนี่ แต่
จอมันไม่สู้มีใครเอาใจใส่มากนัก คำที่
ปากกาของแกลคมกว่าคาฟ เราพร้อมเพรียง
กันแล้วว่าจะรบทวีปยุโรป แต่มันก็เหมือน
การฉ้อโกงไปเปลี่ยนแปลงไปเป็นรบทวีปยุโรปแล
ประเทศฝรั่งเศสอีกครั้งประเทศคัวย.

เราเดินทางอย่าง แสน ลำบาก กันคานมา
ซุมมูมอยู่ดะฟองแคะโยล มีพวกที่เหลื่ออยู่
คือกองทหารที่จอมพลเนย เป็นผู้บัญชาการ,
กองที่เซราญาติเวียงพัวเวียง น้อย กับ ข้าพเจ้า
บังคับการ, กองของแม่ทัพโคเนลรวมทั้งสิ้น
๒๕,๐๐๐ คน กับกองทหารรักษาวงพระองค์อีก
๗,๐๐๐ คน เฮมเปอเรียร์ประทับในระหว่าง
กลางพวกเรา มีพระอิริยาบถนั่งงีบ พระ
ภักตริยมลไม่อยู่เสมอ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมา
ข้าพเจ้า ไม่ เคย ผัก ชม พระองค์มากเหมือน
ระหว่าง คราว สงคราม ใน ประเทศฝรั่งเศส
นั้นเลย.

เย็นวันหนึ่ง ข้าพเจ้านั่งริม น้ำจืดชุนแรน
อยู่กับนายทหารอีกสองสามคน, (ข้าพเจ้า
กล่าวถึงน้ำจืดชุนแรนเพื่อจะแสดงให้ท่านหยิ่ง
ความคับแค้นของเราในเวลานั้นเอง) ใ
วณหนึ่งสี่ของเขอดีด้วยหนึ่งสี่ให้ข้าพเจ้า
ไปพบ.

เขอดีเอรมีห้องอยู่ทางปลายห้องของพระ
เจ้าฟรานซิส ๑ ไม่สู้ไกลจากห้องที่เฮมเปอ
เรียร์ประทับนัก ในห้องก่อนที่เข้าไปห้องรับ
แขกมี คนคอยอยู่ สองคน ซึ่ง ข้าพเจ้ารู้จัก คือ
นายพันเอก เดเบียน กรมทหารราบที่ ๕๗
กับนายร้อยเอกเดอโมประจํากองทหารพลคิ
เจอ (ทหารอีกเหล่าหนึ่ง) นายทหารที่กล่าว
นามมานี้เป็นคนรับราชการ มาเก่าแก่ ทั้งคู่
ครั้งอียิปต์เดอโมยังเป็นพลทหารอยู่ มีข้อ
เสียดังนี้กันว่า เป็นคน กล้าหาญ แล ชำนาญ
เพลงอาวุธคี่ยิ่ง เวลานั้นมือเสียเสียแล้ว
แต่เดเบียนยังแข็งแรงอยู่มาก ถ้าสู้กันตัวต่อ
ตัวกับข้าพเจ้า ๆ คงทนกำลังไม่ไหว แต่ไม่
แน่นัก รูปร่างเกร็ง ๆ เกือบว่าชนากวาม
ประมาณสามนิ้ว - เขาเกือบว่าข้าพเจ้าสาม
นิ้ววัน ๆ ถึงกระนั้นในเวลาแข่งขันที่ทดลอง
การฟันดาบที่ศาลาการแวรองซอลในปารีสวิ
ยาลเขาก็ก็นั่ง มีความ สามารถ จนเกือบชนะ
ข้าพเจ้าเป็นหลายครั้ง เมื่อคนสำคัญ ๆ มา
รวมอยู่ในห้อง เกือบกันทั้งสาม เช่นนี้ ท่าน ก็
ย่อมเคาได้ว่าอากาศในห้องนั้นออก จะมืดกลัน
ก็อยู่ข้าง.

เดอโม "นี่เราถูกเรียกมาเล่นเซมเขยน
ข้างพวกขั้วรับของกระมังนี่หว่า."

ตามความเห็นในพวกเราทั้งคู่ว่าจะเป็นได้,

ถ้าจะให้ถูกต้องกับความจริงแล้ว ก็เราสาม
คนเท่านั้นแหละที่น่าจะถูกเลือก.

สักครู่หนึ่ง มีมหาดเล็ก ออก มา แจ้ง ว่า
“ยี่วนคืออฟเนอซาแคลมียสั่งให้นายพันเอก
เชราเข้าไปเฝ้าฯ”

ข้าพเจ้าก็เดินเข้าไป ทั้งสหายทั้งสอง
ให้หนึ่งหน้ายู่อยู่ในห้องเดิม ห้องที่ข้าพเจ้า
เข้าไปนั้นไม่สู้ใหญ่โตนัก แต่ตกแต่งงาม
วิจิตร เขยอเธอร์นั่งอยู่ที่โต๊ะย่อม ๆ ตรงกัน
ข้ามกับข้าพเจ้า มือถือปากกาเขียนจดหมาย
กางอยู่ข้างหน้าเล่มหนึ่ง สักเกตูกิริยา
อาการเห็นย่อยเห็นมาก แต่งเนื้อแต่งตัว
ก็สกปรกโสมนุ่มรัง — ผิดกันไกลกับเขย
อเธอร์ผู้ออกแฟชัน แต่งตัวใน กองทัพ ซึ่งทำ
ให้พวกเราพากัน จน ลงไป หนักในสมัยนั้น.
สีหน้าแสดงว่า มีความ ล้าชาก อยู่ในใจมาก.
เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเขา เขยหน้าจัน แอบค้อนให้
ข้าพเจ้าเห็นอย่างหนึ่ง แล้วว่า.

“อ้อ, นายพันเอกเชรา.”

ข้าพเจ้า “แล้วแต่จะโปรด, ยี่วนไซเนสส์”

“ในการที่จะพูด กับท่านต่อไปจนถึงที่สุด
ฉันต้องขอให้ท่าน อนุญาต คำฉัน เสียก่อนว่า
เพื่อเกียรติยศแล ความเป็น ชาย ซาคิน กับ
ของท่าน สิ่งที่เราพูดกันต่อไปนี้ท่านจะไม่
นำไปกล่าวต่อบุคคลที่สามเลยเป็นอันขาด.”

ชะ, ช่าง ฉลาด กล่าว ปรารภ กذا !
ข้าพเจ้าไม่แลเห็นเหตุที่จะต้องอีกเดือน จึง
อนุญาตเข้าไปทันที.

“ถ้าเช่นนั้น ท่านต้องรับว่า เกือบ ถึง
คราว ที่ เอม เปอเรอร์ จะ ต้อง สิ้น วาสนา แน่
แล้ว” เขาพูดกลางก้นคุณโต๊ะแล้วกล่าว
ซ้ำ ๆ แลเขา, กล่าวคำพูดกระหลกออกมาแต่
ละคำก็ยากเย็นเสียเหลือแสน “ยี่วนทั้งทรง
แลมาร์มองที่ปารีสทั้งสองคนก็ยอมปลีกตัว
มาทางนี้แล้ว ให้ข้าว่ากล่าวเร่งรัด กล่าวถึง
เกลี้ยกล่อมจนจะได้นับ อีกคนหนึ่ง การ
ที่จะแข็งอยู่ต่อไปย่อมไร้ประโยชน์ มิแต่
จะนำความฉิบหายเข้ามาสู่บ้านเมืองเรา ด้วย
เกียจ เพราะฉะนั้นฉันจึงอยากถามท่านว่า
ท่านได้เตรียมตัว ที่จะมาสมทบกับเราใน การ
ช่วยกันกำจัดเอมเปอเรอร์ เลิกการสงคราม
เสียโดย มอญควี เอมเปอเรอร์ให้ แก่ กองทัพ
ชาติสัมพันธมิตรเพื่อจัดการต่อไปฤเปล่า?”

เมื่อได้สักขีถ้อยคำชักชวน ของ ผู้ ที่เคย
เป็นข้าเก่าในเอมเปอเรอร์มาแต่ดั้งเดิม ให้
รับความชอบ โปรดปราน ก็ มากกว่าคนอื่น ๆ
แต่กลับมาประพฤติกการทุจริตปราศจากความ
อดัญญูกตเวทีเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็ไต่เต้าน
จึงคุกเขาโดยความพิศวงงงงวย ส่วนตัว
เขาเองนั้น เขาคำนึงปากกาเคาะเล่นกับพื้นก้น

คอยฟังคำตอบของข้าพเจ้าอยู่.

“อย่างไร ?” เขาถาม.

ข้าพเจ้า “หูของข้าพเจ้าหนวกไปเสียข้างหนึ่งแล้ว มีบางสิ่งที่ข้าพเจ้าฟังไม่ได้. ขอได้โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้ากลับออกไปทำการตามหน้าที่เถิด.”

“อย่าทำเป็นคนหัวแข็ง” เขากล่าว แล้วลุกมาจับไหล่ข้าพเจ้า “ท่าน ก็รู้อยู่ ซักเองแล้วว่าที่ประชุมเซนเทศกลงให้ กำกั้นนะไปเสีย แลเอมเปอเรอร์จะเล็กซานเดอร์ ก็ทรงปฏิเสธไม่ยอมรับ.”

ข้าพเจ้าร้องขึ้นด้วยโทษว่า “ข้าพเจ้าขอออกให้ท่านทราบว่าสภาเซนเทศก็ เอมเปอเรอร์จะเล็กซานเดอร์ ก็ ข้าพเจ้าไม่เอาใจใส่ทั้งนั้น.”

เบอรัลเลอร์ “ถ้าเช่นนั้นท่านจะเอาใจใส่ต่ออะไรเล่า ?”

ข้าพเจ้า “ต่อเกียรติยศของข้าพเจ้าเอง, ต่อราชการ แห่ง พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า. — คือ เอมเปอเรอร์ นะไปเสีย.”

เบอรัลเลอร์ ยกไหล่ พูกว่า “ก็แล้ว, ความจริงต้องเป็นความจริง แต่ฉันจะถามท่าน สัก หนึ่งว่า ฉัน เรายัง ซักขึ้น ความประสงค์ของชาติเราเองอยู่อีกหรือไม่, เราจะช่วย กัน ซ้ำเติม ก่อ กัง กลางเมือง ขึ้นใน

ขณะที่ความเป็นอยู่ของชาติเรากำลังคับแค้นเปรียบเหมือนวางยาฬิกำลังแรง คนไข้ให้ตายเร็วเข้ากระนั้นฤ ? ทุกชั่วโมงที่ล่วงไปมีแต่ข่าวการ อพยพ ครอบครัวยุค การหนีทัพหนาหูขึ้นเป็นลำดับ. แต่เรายังพอมิเวลาที่จะเร่ง แก่ ไขให้สงบ หาความชวย อย่างสูงใส่ตัวเราโดย การจับ เอมเปอเรอร์ ส่งให้แคว้นนาบาสประเทศ.”

ข้าพเจ้าโกรธ ตัวสั่น จน กระบี่ แกว่ง กระแทกกับขาของตนเองแล้วตอบว่า “ก็แต่ปฏิสนธิมาเป็นตัวคน ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นแลไม่เคยมีกลิ่นเลยว่ามีมันได้พบพานจอมพล ชาติ ฝรั่งเศส เอาใจไปรักก็ ต่อศัตรู คึกการออกตัญญูต่อเจ้านายโดยโลกาภิวัตน์ เป็นเครื่องยึดยั้ง ถึงแก่กล่าววาทาเช่นที่ท่านกล่าวให้ข้าพเจ้าได้ยินนี้ ท่านจะมีสติสัมปชัญญะบ้าง ฤท่าไม่ว่าซึ่งเถิด แต่ส่วนตัวข้าพเจ้าเอง ถ้าเอมเปอเรอร์ไม่มีพระราชโองการ สั่งลงมาให้ ทำอย่างอื่น ด้วยพระราช ภายอันคมของ เสด็จขึ้นเสวย ก็จะไม่ยอมอยู่หว่างซำคึกกับตัวเขาคตลอดไปจนกว่าจะล้มปรมาณ.”

คำแห่งยศ, ความแค้นแลน้ำหนกแห่งวาทาของข้าพเจ้านั้น ลึกซึ้ง จนทำให้เสียงสั่น กลั่นน้ำตาแทบมิได้ ข้าพเจ้าอยากนึก —

อยากให้คน ทั้ง กองทัพได้ มาเห็นข้าพเจ้าใน
ขณะเมื่อยืน ออกดั่ง คิริยะตรง คือ อากาศ อวก
องค์ทรงศักดิ์ ขณะเช่นนั้นนับว่าเป็นสำคัญ
อันหนึ่งในชีวิตของข้าพเจ้า.

เมื่ออีเธอร์พูดพลางสิ้นกระตึ้งเรียกคนใช้
“ก็แล้ว, เอร่านายพันเอกเชราเข้าไปใน
ห้องชาลูนท์.”

มหาเล็กได้ นำข้าพเจ้าเข้าไปในห้องต่อ
นั้นอีกห้องหนึ่ง ข้าพเจ้าอยากจะกลับออกไป
ไปยืนกำลัง เพราะไม่ทราบว่าจะต้องถูกกัก
ไว้ด้วยเหตุอันใด อีกประการหนึ่งใคร ๆ
ที่ไม่ได้ เปลี่ยน เครื่องแต่งตัวเลยใน ระหว่าง
สงครามตลอดถูกหนาวเช่นข้าพเจ้านั้น เมื่อ
เข้ามาอยู่ในพระราชวังก็ย่อมรู้สึก ไม่ค่อยพอใจ
เป็นธรรมดา.

ข้าพเจ้าอยู่ในห้องนั้นประมาณสี่ห้านาที
มหาเล็ก จึง เรียก ประตู ปลอ่ย นาย พัน เอก
เคเบียน เข้า มา อีก คน หนึ่ง แต่ หน้า ตา
แปลกไปราวกับคนละคน. หน้าของเขา
ขาวเหมือนกับสนยแข็งทวยหาม ในยศ
ปล้นออกมา เห็นที่หน้าผากขมุนน หนวด
ทุก เส้น กระตัก เหมือน หนวด แมว เมื่อ มัน
ขึ้นตาลโทยะ. เขาโกรธเกินไปจนพูดไม่
ออก ได้แต่ขู่กับมันให้แก้เพดาน “ปาร์
ซิด! วิแปร์!” เป็นเสียงของเขาที่ข้าพเจ้า

ได้ยิน เมื่อเขากำลังเดินกระตึ้งเท้าผ่านไปอยู่.
เห็นได้ว่าเคเบียน คง โคนเกลี้ยกล่อมให้
กิจการทรกรรมอย่างที่ข้าพเจ้าเคยถูกมาแล้ว
เป็นแน่ แต่วิธีปลุกของเขาดูคงแน่น
มีอาทกล่าวให้ข้าพเจ้าฟังอย่างเดียวกับข้าพเจ้า
มีอาทกล่าวต่อเขา เพราะได้ปัญญาคน
ไวเสียแล้วนั่นเอง ได้แต่พูดเปรยเป็นนัย
ออกไปให้รู้สึก ว่า “ร้ายกาจ. พูดไม่ออก.”

เราอยู่ด้วยกันสองคน เขาเดินไปเดิน
มาโดยอาการเคียดแค้น ข้าพเจ้านั่งอยู่ตรง
มุมห้อง ทันใดนั้นมีเสียงร้องเอะอวืปริต
ฝึกสังเกตุคงขึ้นในห้องที่เราฟังจากมา แล้ว
เสียงคำครวญเหมือนเสียงสุนัข เวลา อม ก้อน
เนื้อ ในที่สุกเสียงคนล้ม ใครมกรรมแล
ร้องตะโกนให้ช่วย เราทั้งสองคนวิ่งออกไป
ไปทุกที่พอได้เจอโมกับเอเธอร์อีเธอร์กำลังกอดกัน
กลมกิก กำลังไปลงมากับพัน โคร์ลัม
ครอชอยู่ข้างบน มีอันแข็งแรงข้างหนึ่ง
ของเดวโมได้โค่นคอหอยเอเธอร์ไว้แน่นจน
หน้าซึกเป็นสี่ตะกั่ว คาทะเลนแทบหลุด
จากกระบอกดา. เกรโมโกรธจนล้มคว่ำ,
ที่มุมปากมีน้ำลายเป็นฟอง จึงข้าพเจ้าเขื่อน
ว่าถ้าเราไม่ กระโดด เข้าช่วยกันข้างนี้ ของ
เขา ออก จากลูกกระบอก เอเธอร์อีเธอร์ ที่สิ้น
แล้ว มีอันคงกักแน่นลงไปอีกจนอมพล

เขอร็เอร็ต้องตายเพราะคอหอยแตก.

เขร็โมโลกซันย่นแซแล้วร้องว่า “อ้ายฉั
นรณทลออกเอาคนไค! ถูกอ้ายบิศาทุรยศ
ทลออกเอาแล้ว!”

เขอร็เอร็พุงทวซันย่นพังผาณัง หอย
โครงยานอยู่เป็นคว่ ยกมือชนกมคอหอยท
ถูกบิศา ค้างคิระชกบิศาณังไปมา เขา
แสดงความโกรธ เคมท วังตรงเข้าไบบังมาน
ใหญ่สี่ชายซังแขวนอยู่หลังเก้าอี้.

ทันไคณันมานไคแยกออกข้างหนึ่ง เอม
เปอเรอร์เน โปเลียนเสก้อออกมา. พวกเรา
กระโคกซันนกระทำกิริยาเคารพ นะโป
เลียนทรงเครื่องแยกทวารชาเซอร์ หลง
พระองคส์เขยวโยไม่ ทอคพระเนครมาท
เรากวังหนึ่ง แล้วทรงพระกำเนนข้ามไปหา
เขอร็เอร็ยกพระหัตถ์ฉันย่นข้าครส์ว่า :

“ท่านไม่ควรวิวาทกัน กัยการทบยคิเชน
นั้น, ปรีนคิทรัก” เป็นสำเนียงอ่อนหวาน
แลซึกเนนทลลทกระวังสังไค ไม่มิใครเลยท
จะพูดภาษาฝรั่งเศสไคไคเพราะเท่าเอมเปอเรอร์,
คำกรัยใน เวลาทรงพระพิโรธ ก็ไม่มีใครทำ
ไค ยิ่งกว่าเหมือนกัน.

เขอร็เอร็โคลงหัวไปมาแล้วพูดว่า “ข้า
พระเจ้าเชอแนทไคยว่าเขาระฆ่าข้าพระเจ้า.”

เอมเปอเรอร์ “ไม่เป็นไร, ถึงหากว่า

นายทวารส่งนายไไม่ไค ยิน ท่าน ร้อง ฉันฉั
ต้องมาช่วยทัน ฉันฉัใจว่าท่านคงไม่เจ็บ
มากนัก.”

เขอร็เอร็มทั้งน้ำตา แล้วพูดเหมือน
มีคือนอะไรขวางอยู่ในคอว่า “ตั้งแต่เกิด
มาก็พึ่งไค วัชความเจ็บปวด จากมือคนชาว
ฝรั่งเศสครั้งหนึ่ง.”

“ถึงอย่างนั้น ก็เรียกว่า เพื่อประโยชน์
ของกรุงฝรั่งเศส” เอมเปอเรอร์ทลศตอย
แล้วฉันพระภักตร์มาทางพวกเรา ทรงกิง
โยทเขร็โม แล้วบิศาั่งว่า “เจ้าสำคัญ,
เจ้าเคยทำสงครามในอียิปต์ กัยข้า มา ตั้งแต่
ยังเป็นพลทหารไไม่ใช่ฎา? ถูกทล, ข้า
จำไคแล้วว่า เจ้าไคเรียนเป็นเกียรคิยศ แล
ความชอบเมื่อส่งความมาเรังโก ข้ายัง
จำเจ้าไคทกไคยเพื่อนเอย, ฉันไฟเก่ายัง

คิกรุ่นอยู่ เมื่อเจ้าคิคว่าเอมเปอเรอร์ของ
เจ้าฉิด, โฟเนกัยยังไมคัย เคอเนลเคเยน
เล่า, เจ้าไม่เห็นพ้องกัยพวกทวริททลลลง
เจ้าฉั ส่วนเขร็วณะกายของเจ้าคงคิองอยู่
ในระหว่างคิวัช กัย สัครแน่อน ก็ แล้ว,
มิคิคิประทุษฐิร้ายข้าอยู่รอบคาน แต่เวลา
นี้เราเริ่มจะไครู้แล้วว่าคนเหล่านั้นคิใคร.”

ท่านสหายทั้งหลายเอย, ไปรคเเนเลา
เอง เดิกว่า ความมิดิยนัก ของข้าพเจ้า คิฉิด

เพียงไร ในเมื่อได้มาศกัษซึ่ง พระวาจา
 เกรโม ตัวสันปานทั้งระดมลงสลายโดย ความ
 ปลื้ม น้ำตาไหล พวก สงโครม ทนวก.

โอ, สหายเอ๋ย, ท่านไม่ได้เห็น แก่ จักษุ
 ของท่านเอง — ท่านยังไม่ ถึง คอก ว่า พระ
 วาจาของเอมเปอเรอร์ทรมัยสังแก่ทหารเท่านั้น
 มีอิทธิพลเพียงไหน.

เอมเปอเรอร์ “ดีแล้ว, เจ้าเพื่อนผู้ซื่อ
 สักยของข้า, จงตามข้าเข้ามาในห้องนี้เด็ก
 ข้าจะอธิบายเรื่องละครกลกที่เรากำลังเล่นอยู่
 นี้ให้เจ้าใจ ว่า หมายความว่าอย่างไร ขอให้
 เบอริเออร์อยู่ที่นี่ก่อนและช่วยระงับอย่าให้ใคร
 กล้ากรายเข้ามา.”

เป็นการแปลกที่สุดแลใหม่ที่สุด เพราะ
 เราได้เข้าไปทำหน้าที่โดย มีจอมพล เป็น ผู้ยืน
 ยาม. เราเดินตามเอมเปอเรอร์เข้าไปถึง
 ที่ใกล้ พระ บัญชร แห่ ทรง ทงกั
 พระหัตถ์ให้ พวกเรา เข้าไป ล้อม อยู่ ใน ระยะ
 อัน ควรว โดย รอบ พระองค์ แล้ว จงวัยสัง
 เขา ๆ ว่า:

“ข้าเลือกเจ้ามาจากกองทัพบก เพราะไม่
 ใช่ แต่ เพียง เจ้า เป็น คนกล่วกล่าสามารถ
 อย่างที่สุด, เจ้า เป็นทหาร ทชอัสคัยอย่าง
 ที่สุดด้วย. ข้าเชื่อแน่ว่า เจ้าทั้งสาม
 เป็นผู้จงรักภักดีต่อตัวข้าอย่างแน่นแฟ้น ที่

ข้าทดลองคอยแอบคว้า เจ้า ขอตรง ๆ ฤาไม่
 เช่นเมื่อครั้นก็เพราะข้ายังไม่สู้แน่ใจ ยักัน
 ข้าเชื่อแลแล้ว ใจเจ้าสนิทแล้ว.”

“จนกว่า มฤตยู มาคว้าที่ข้าพระเจ้าไป
 จากพระองค์!” เกรโมชูดาบร้องขึ้น เรา
 อีกสองคนอีกอุทานตาม.

นะ ไปเถื่อนคิงพวกข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ อีก

แล้ววัยสังเป็นพระสำเนียงคำต่อไปว่า:

“สิ่งที่ข้าระบอเจ้าทั้งสามใน ยักันข้ายังไม่
 เคยพบกับใครเลย — แม้ข้าก็, พชาย
 นื่องชากก็ ข้าไม่เคยทงสนนอกจากเจ้า
 ทั้งสาม. ยักัน ถึง ควรว ที่ เรา จะสิ้นอำนาจ
 วาสนาเสียแล้วเพื่อนเอ๋ย เหลือแต่ เรา
 สามสคนด้วยกันเท่านั้น. การสงครามเป็น
 อันสุดเขตแล้ว จงมาช่วยกันเตรียมเสวย
 อาหารไว้ กินในยามก้นการเด็ก ”

เมื่อได้ฟังดังนั้นข้าพเจ้าได้รู้สึก เหมือน
 หัวใจ ของ คน กลาย เป็น ลูกขึ้น น้ำหนัก เก้า
 ปอนด์. ความหวังเป็นการขัดกันเองเสีย
 แล้ว เมื่อพระองค์มาทอกลาด้วยวัยสังว่า
 ถึงควรวจะหมกอำนาจอเช่นนี้ เราย่อมแล
 เห็นชัดว่า ตั้งแต่บัดนี้ ค่อยไป แสงสว่างอันนี้จะ
 แลลดับกับสูญ. เกรโมกำท้าวกระบี่แน่นทำ
 เสียงคล้ายคำรามอยู่ในคอ แต่เขย่นเขยว
 ฟันกระตักกระต่าย ส่วนข้าพเจ้ายืนแอ่นอก

ฝูง ผาย กระ แหก ช่น รอง เท้า เขย่า สะเป๋อ
เพื่อแสดงให้เฒ่าเป๋อเรื่อทรงเห็นว่ามิอันตราย
ชี้เร้นนำไปสู่ความพินาศ.

เฒ่าเป๋อเรื่อ ้วยตั้ง กระ ชีบ ต่อ ไป ว่า
“บรรดาหนังสือสำคัญ แลทรัพย์สินของข้ามนะ
คงรักอันรักการ กันเสีย แท้ไฉน ตอน ตอนมือ
การซึ่งจะเป็นไป ในอนาคตย่อม แล้วแต่สิ่ง
เหล่านี้ ทั้งสิ้น — หนังสือ สำคัญ แล ทรัพย์สิน
สิ่งยักเหล่านี้เป็นเครื่องมอกเราเร่ได้พยายาม
ทำการคือเป็นอีก — เพราะข้าเขื่อนนทกเกี่ยวข้อง
ว่าพวกขั้วของผู้อยู่ที่กักขัดสนเหล่านี้ยอมเห็น
จำแต่ลำพังมารองกันของข้า กะใหญ่เกิน ทะ
เธอไปทำไรจนเสียแล้ว ทรัพย์สินยักเหล่านี้
ข้าเรื่อสอนท ไทน์แล้ว เจ้าของของข้าคง
จะต้องถูกคนขบขะ — ทั้งยานของผู้ที่อยู่การ
ข้าด้วย. สิ่งของอันมีค่าอันว่าเป็นจะต้องให้
คนทักไขว่เนื้อเชื้อไรวิ่ง ๆ ไปรับมาสอนเร้น
เสีย คนทักไขว่เลือกใด ในกรุงฝรังเศสสำหรับ
มอญภะสำคัญคงน กักขะทั้งสาม.

“ในชั้นกษัตริย์เรื่อข้าให้เจ้าไปเสียก่อน
ว่าเอกสารเหล่านี้คงอะไร ก็แก่แพศยาหลัง
เราเร่ได้ ไม่มาทว่า ข้าให้ให้ลัทธิดาทำการ
คือเป็นไปพิศุจน์ทางราชการ ใน เมืองทักทว่า
กัยโยเซฟัน แต่ไปพิศุจน์การอปลักเกออัน
ชอบด้วยกฎหมายในระหว่างข้าลัทธิมารลัทธิ,

พร้อมด้วย หลักรฐาน ประกอบการประสูติลูก
ชาย ผู้ เป็นรัชทายาท ของข้า คือ พระเจ้า
กรุงโรมยังขุนัน. สิ่งเหล่านี้ถ้าเราข้า

เป็น หลักรฐานพิศุจน์ ไม่ได้ ใน ภายหน้า แล้ว
อำนาจ ที่ กระกลุ่ของข้าเร่เคลมขึ้นทรงราชย์
ใน กรุง ฝรังเศส จะต้อง กระจายสูญ หมด ที่
เกี่ยว. นอกจากนั้นก็โยเทลลิกทรัพย์สินรวม
ทั้งสิ้นเป็นวากาสลยด้านแฟรงก์ สมบัติ
ราคา เกือบๆ ถึงมาก ก็ไม่สู้จะสำคัญกว่าไม่
เท่าอันเท่าไรคอก เมื่อเทียบเคียงกัยโย
พิศุจน์ทักกล่าวมาแล้ว เราเร่ไปเข้าหากไทน์
แล้วทำอย่างไรข้าเร่จะให้พระขั้วเรื่อ

“หนังสือเหล่านี้โค ตกมาลงมือเพอ
สนทของข้าคือเคาน์เคสวาล์สละทกรงปาร์ส
แต่เมื่อเขื่อนน. ข่ายทว่าไม่จริงจะออกจาก
ปาร์สมา ฟองแทะโยล โดยเร่ด แบร์ลันสัน
เงิน กันหนึ่ง จะมาถึง ระหว่างเวลากาย
ครึ่ง กัย สี่ ห้า หนังสือ สำคัญ ค้าง ๆ จะ
สอนมา ใน รด ซึ่ง ไม่มีใคร รู้ แห่ง นอกจากตัว
เคาน์เคสเอง เราได้รับคำสั่งแล้วว่าจะมี
หน่วยทหารอควันตามนัยค่อขั้วมอญนอกเมือง
ให้ มอญหนังสือเหล่านี้ให้แก่เรา, เรา
ถึง หนึ่ง ก้าว แต่มีบุคคลกว่า จะระมอ
แหวนให้เรารักษาไว้ วังหนึ่ง เพื่อไม่ให้แสดงให้
เคาน์เคส เป็น เครื่องหมาย แห่ง ราชการ

สำคัญที่เจ้ากำลังกระทำ พอได้ข้อหนึ่งสี่
นั้นแล้วให้เจ้ามอญแหวนเครื่องหม้ายให้แก่
เคาน์เตสแทนไขว้ด้วย.

เมื่อได้ทราวดังนี้แล้ว, เจ้าก็
ค่อยมาไปพร้อมกันในป่าเพียงเรือนนกพิลา
ที่เรียกว่า กอลอมบีเอร ที่เขียว ข้าอาจะ
คอยพบเจ้าที่นั่นด้วยก็ได้, แต่ถ้าข้าเห็นว่า
จะมีอันตรายข้าจะไม่ไปเอง จะส่งมุสตาฟา
คนใช้สนิทของข้าไปแทนตัว มุสตาฟาส่ง
อย่างไร ก็ให้ถือเหมือนหนึ่งว่าเป็นโองการ
ของข้าเถิด คิดไกลอมบีเอรที่เลี้ยงนกนาง
หลังนั้นไม่มีหลังคา คันทันข้างขึ้นแก่พระ
จันทร์เต็มดวง เจ้าคงจะและเห็นเสียมสาม
เล่มฝังอยู่ริมทางเข้าข้างขวามือ ให้เอา
เสียมเหล่านั้น ขุดหลุมลึกสามฟุตตรงมุมด้าน
ตะวันออกเฉียงเหนือ— คือมุมที่อยู่ทางซ้าย
มือเจ้าไปแต่ไกลฟองและเนินโดยที่สุด เมื่อ
ทำการฝังหนึ่งสี่สำคัญกลบเกลี่ยคืนเรียบ
รอยโดยความระมัดระวังอย่างดีที่สุดแล้ว จง
เข้ามารายงานต่อข้าในพระราชวัง."

นี่คือราชโองการ ของ เอมเยอเรอร์ โดย
ถนัดวัน พอขลุ่ยถึงทรงคาคันให้เราทั้งสาม
กระทำสักขีปฏิญาณสาบาน คน เฒ่า พระ
ภักดิ์ว่าจะช่วยกันสืบรักษาความลับขึ้น
ไว้จนตลอดเวลาที่พระองค์ยังทรง พระชนม

แลตลอดเวลาที่หนี้สี่เหล่านั้นคงฝังอยู่โดย
เครื่องครึกกวดขมิให้แพร่พรวยเป็นอันมาก
เราสาบานเป็น หลายครั้ง หลายหน จน เป็นที่
พอพระทัยแล้วจึงทรง อนุญาตให้เรากลับ
ออกมาพร้อมกัน.

เราทั้งสามได้ ไปบริโภคน้ำที่โรงแห่ง
หนึ่ง สันทนาการถึงเรือต่าง ๆ. ส่วน
ข้าพเจ้าเองได้ไปช่วยทำการสำคัญเป็นต้นไป
ข้าอาณัติให้โอแลค่อยมาไปยารัสซึ่ง เป็นการ
กลบด้วยอันควาย ร้ายกาจ รวย คำนมาแล้วก็
คง จะเป็นการไม่ สำคัญ ยิ่ง กว่า ครั้งที่ได้ช่วย
ความไว้วางพระทัยเป็นที่สออย่างความนเล.

เคเยอน "ถ้าการ ครั้นนี้สำเร็จตามพระ
ประสงค์ของเอมเยอเรอร์ พวกเราคงไม่
แคล้วตำแหน่งจอมพลสักคนด้วย."

เราสามสำหรับหมวกหมั้นแล คราวอมพล
ในอนาคค ของ เรา พร้อม กัน คำ คำ ของ
เคเยอน. ทกลงกันว่าจะต้องแยกไปยัง
ที่กันคนคนละทาง เพื่อป้องกันการสงสัยใน
จำพวกชาวเผิง ด้วยนายทหารตัวสำคัญที่
มีชื่อคงจะไปไหนรวมกันทั้งสาม นายนั่นยอม
เป็นการแปลกการราษฎร เมื่อคนเจ้า
ไวโอเลตของข้าพเจ้าเอ็ดทลกลี้อย่างหนึ่ง
คนได้เอ็ดออกมาวัดศีรษะอันเลี้ย ต่อขึ้นลง
ไปเคียนงได้ลงมือทำ เพราะ คนนั้นกว่า

ข้าพเจ้าจะออกไปอีกสองคนก็ไปถึงทันค
ก่อนแล้ว สิ่งที่ข้าพเจ้านำไปช่วยคราวนี้จะ
เป็นแค่เพียงขายเล่มเดียวก็หาไม่ ยังมี
บนพกอีกอยู่อีกสอง กระบอก ข้าพเจ้า ซอ
รเคอร์ไวล์ ใน เมือง ตรวิล เป็นราคา ถึง ร้อย
ห้าสิบแฟรงก์ เล็งไคแมนและระบะโกลก็
กว่ากระบอกอื่นมาก ที่ช่วยชีวิตไว
ไค ที่เมืองโลบซ์วิกก็ด้วยขึ้นสองกระบอกนี้เอง.

คืนนั้น ท้องฟ้าโปร่งไม่มี เมฆ พระจันทร์
ส่องแสงสว่างนวลตาอยู่ข้างหลังเรา แต่
กระนั้นก็แลเห็นไม่ไค โกล ด้วยขามันไม่
ที่ยมาก นาฬิกาใหญ่ในพระราชวังก็ดับนาน
แล้วยังเงยอยู่ไม่เห็นเคาน์เตสมา ต่างพา
กันวิตกไปว่าบางทีจะประสพอุปสรรคเสียกลาง
ทางก็เป็นได้.

ในที่สุดไค ยินเสียงฝีเท้ามาแลดู ล้อของ
ตรงมาแต่ไกล. ไม่ช้าก็ไค ยืนซัดขึ้นจน
เห็นแสงโคมนำรถ แด มา สิ้นน้ำตา ทั้งคู่ มา
หยุดอยู่ห่างจากที่เข้านสองสามหลา เรา
พา กัน ตรง เข้าไป กระทำ บัญชีคนการ คือ
หญิงงามแต่หน้าซิกข์นั้นมาในรถนั้น.

ข้าพเจ้า เข้ม น้าต่าง รด เข้าไปพูดเสียง
ต่ำแลเขวว่า “ข้าพเจ้าคือนายทหารทั้งสาม
ของเฮมเปอเรอร์ คุณนายคงจะไคทราบ
แล้วว่าข้าพเจ้าเป็นผู้มาคอยรับ.”

เคาน์เตส เป็นคน มี หัวใจ เป็น สติวิม
งามยิ่งรวมอยู่ในพวก สตรี ที่ ข้าพเจ้า เข้ม เป็น
พิเศษ. แต่เมื่อไค ฟัง เราพูด หน้าเธอ ซัก
หนักลงไปเป็นอันมาก รวกับเปลี่ยนสภาพ
จาก ความ สดว ไป เป็น ความ แก่ ใน ชั่ว พริบ
ตาเดียว.

เคาน์เตส “นี่ชรอยท่านทั้งสาม จะลง
คืนเปล่า ๆ กระมัง ? ”

ถ้าเคาน์เตส ซอหน้า ข้าพเจ้า ด้วย กำปั้น
อันงามของเธอโดยแรง สักสองทีก็ ดู เหมือน
ข้าพเจ้าจะตกใจ น้อย กว่า เมื่อไค ยิน คำ
เช่นนั้น เพราะนอกจากใจความแห่งประโยค
ที่พูด น้ำคำยังแน่นแน่นผิดปรกติพิกลจริง ๆ.

ข้าพเจ้า “ขออภัย ไทย เดิก คุณ นาย,
ทุกคุณนายว่านั่นไม่สมควรเลย. คนเหล่านี้
คือ นาย พัน เอก เกเขิน แด นาย ร้อย เอก
เทรโม ข้าพเจ้าคือยาริกาเคียร์เอเคียนเซรา
ซึ่งคนทั้งประเทศฝรั่งเศสยอม — ”

เคาน์เตส “อ้อ! โอ้พวกผู้ร้ายหลอก
ลง เอ็งหลอกลงข้าเพราะข้าเป็นหญิง!
โอ้หน้าก้าน ! ”

เกเขินไค ฟังถึง นั้น ก็โกรธ จน หน้าขาว
เป็นล้า ฝ่ายเทรโมถึงทวนคว่เองนั่งขึ้น

ข้าพเจ้าเข้มแข็ง ค่อยไป อย่าง อ่อนหวาน แล
เข้มแข็งว่า “มาทาม, เมื่อเฮมเปอเรอร์

ทรงใช้ให้พวกข้าพเจ้ากระทำการสำคัญครั้งนี้
ท้าวเธอ ก็ได้ มอญ พระ อำมรงค์ ของฉันไว้ให้
ข้าพเจ้า นำ มา แสวง เช่น พยาน แก่ มาตาม,
ข้าพเจ้า ไม่คิดเลยว่า การที่เรากระทำ ครั้งนี้จะ
ได้ จำ เป็น ต้อง มี หลักฐาน ประกอบ แต่บัดนี้
ข้าพเจ้า ขอ พิสูจน์ ความ สงสัย อันว่า ฉัน
ของ คุณ นาย โขม มอญ พระ อำมรงค์ แก่
คุณนาย."

เคนต์สรี ไป ส่อง คุโลด โคมรด หน้า
กลีบ ซีก กลีบ อีกรัน ไม่รู้ ว่า จะ เปรียบ กับ อะไร ที่
แล้ว ร้อง ขึ้น ว่า "ของ เอม เปอ เรอร์ ! คุณ พระ
ช่วย, ที่ฉัน ไม่ เป็น ตัว แน่ แล้ว คราวนี้ ตาย,
ทำ อย่างไร ละ เจ้า ประคุณ."

ข้าพเจ้า ได้ ฟัง ถึง นั้น ก็ ทาย ได้ ว่า คง มี เหตุ
พิง สย ของ เกิด ขึ้น สิ่ง นั้น แล้ว จึง ว่า "เร็ว เด็ด
มา ตาม, เชิญ มอญ ขรรค หาง หิ้ง สี่ สำคัญ ให้
แก่ เรา บิด."

เคนต์สรี "ที่ฉัน มอญ แล้ว ท่าน."

ข้าพเจ้า "มอญ แล้ว, ให้ แก่ ใคร ?"

เคนต์สรี "นาย ทหาร สาม คน."

ข้าพเจ้า "เมื่อไร ?"

เคนต์สรี "ภายใน ครั้ง ชั่ว โมง ที่ แล้ว
มานี่ เอง."

ข้าพเจ้า "พวก นั้น อยู่ ไหน ?"

เคนต์สรี "คุณ พระ ช่วย, ที่ฉัน ไม่

ทราบ เลย เมา มา ขว้าง ทาง ให้ รด หยุค แล้ว
ถาม ถึง หิ้ง สี่ สำคัญ ที่ฉัน ก็ มอญ ให้ ไป โดย
เข้าใจ ว่า เขา เชิญ พระ ราช โองการ เอม เปอ เรอร์
มารับ รุ่ง ๆ"

เสียง นั้น เหมือน เสียง ฟ้า ผ่า, แต่ เวลานั้น
ให้ ข้าพ เจ้า ยัง หัน ถนัด กับ ข้าพ เจ้า หัน ไป บอก
แก่ คน ที่ ตั้ง สอง ว่า ท่าน รัง คอย อยู่ ก่อน ถ้า
มี ทหาร สาม คน ผ่าน มา ทาง หิ้ง พยายาม ทำ ให้
หยุค ให้ ได้ เคนต์สรี คง เป็น ผู้ ขอรุ นพร อด
ถูก ต้อง, ฉะนั้น รีบ กลับ มา โดย เร็ว" ว่า แล้ว
ข้าพ เจ้า กระ ดุก บัง เห็น คอย มา กลับ เข้า ไป ยัง
ฟอง แตะ โยด อย่าง เต็ม กำลัง ที่ ไว้ โด่ ดี จะ
ควย ได้ ครั้น ถึง พระ ราช ขัง ข้าพ เจ้า กระ โน
ลง จาก หลัง ม้า วัง ปราศ ขึ้น ขึ้นบน กระ แหก
ม หาค เล็ก เล่า ประค ทุ ตั้ง ทำ จะ ห้าม ไม่ ให้
ข้าพ เจ้า เข้า ทกระ เมิน สอง ทอด ถิ่น เข้า ไป ถึง
ห้อง เอม เปอ เรอร์ โขม เร็ว เหมือน ไม่ ทายใจ.

เอม เปอ เรอร์ ประทับ กับ แม่ โค โคน นล กล้าง ทรง
ถือ วงเวียน ทอด พระ เนตร แล่น ท่อ อยู่ ที่ เสา แห้ง
หนึ่ง เสด พระ ภา คีร ชน ชมว พระ ชนง แต่
ครั้น เห็น ว่า เป็น ข้าพ เจ้า สั พระ ภา คีร จึง
เปลี่ยน เป็น ตรง กับ ข้าพ กับ แม่ แรก.

"กลีบ ออก ไป ก่อน ก็ ได้, มารับ แชล"

เอม เปอ เรอร์ ครี, ครั้น มารับ แชล แม่ โค แนน
ออก ไป พ้น แล้ว จึง ครี ตาม ข้าพ เจ้า ว่า "ได้

ข่าวอย่างไร ?”

“หายเสียแล้วพระเจ้าข้า!” ข้าพเจ้า
ทูลตอบ แล้วเหตุที่เกิดขึ้นถวายให้ทรงทราบ
แต่สิ่งซึ่งสองสามคำ เวลานั้นพระภักตร์
เป็นประกายไม่มีอีกหาคติธรรมคา แต่ข้าพเจ้า
สังเกตเห็นวงเวียนที่อยู่ในพระหัตถ์นั้นสั่น

“จงไปเอามาให้ ได้, เชษฐา, วาสนาแห่ง
วงศ์ของข้ากำลังอยู่ในห้วงมหันตวาทย์ อย่า
เสียเวลาเป็นอันขาด, ขึ้นมาเร็ว!”

“คนเหล่านั้นคือใครที่ไม่ทราบบ้าง?”
“ข้าเองก็ยังไม่ได้เหมือนกัน มีสัตว์
แวมลธัมมิกทวยศคือชาวอริยวงศ์, แต่มันก็
คงเอาไปย่ำไว้ คนที่ระบอบนั้นคงไม่ใช่
ใครนอกจากทาสแล้ว! ถูกหลอ, ถูกหลอ —
เวลานั้นมันต้องคงไปกรุงย่ำไว้ ยังมีโอกาส
ติดตามทัน เลือกลำบากคนเขมรที่สุดในโรง
ม้าของข้าได้สามตัว แล้ว —”

ข้าพเจ้าหาเคยให้รับสั่งจนหมก ประโยค
ไม่ วังปราสาทถึงบรรดาโคมาเสียก่อนแล้ว
ข้าพเจ้า จำได้แต่ว่าไม่ทันถึง หานาข้าพเจ้า
ได้ ขึ้นอยู่บนหลังไวโอเลต! ได้ยังเห็นม้า
อาหรับ ประณิธาน ของเอมเปอเร็อว์มีอิสระตัว
ออกจากเมืองไป คนที่โรงม้าแนะนำให้เอา
ไปทั้งสามตัว แต่ข้าพเจ้าไม่ยอม; เพราะ
ถ้าหากเช่นนั้นแล้วจะดูหน้าไวโอเลต อีกกระไร

ได้! อาการซึ่งข้าพเจ้าหุ้ยม้าทั้งสามคือหน้า
นายทหารที่คอย อยู่ กลางแสงเดือนสว่างจ้า
เช่นนั้นถ้าท่านได้ ไปเห็น ท่านจะต้องออก
ปากชมว่างามเป็นสง่าน่าพิศวง

“ไม่มีใครผ่านมาฤๅ?” ข้าพเจ้าถาม
“ไม่มี”

“ถ้าเช่นนั้นคงอยู่ตามทางไปย่ำไว้เร็ว,
ขึ้นมาตามให้ทันกัน!”

นายทหารอีกสองคนมิได้วิ่งร่อน, เขา
เป็นนักรบที่มาก โทกขึ้นมาของเอมเปอ
เรอว์คนละตัวทั้งม้าของคณไว วิมทาง พวกกัน
หือเหยียดไปตามถนน ข้าพเจ้าอยู่กลาง
เคเบียนอยู่ข้างซ้าย เกรโมเป็นคนก่อนข้าง
อ้วนตัวหนักตั้งอยู่ข้างหลังนักทนาย โอ! เรา
ควมอย่างสุดกำลังมี, เสียเงาทั้งสี่สอง
อันกระแทกถนนทั้งสี่ผ่านกันป้อปล่า วิมทาง
เงาของ เราอยู่ข้างหน้า ฝุ่น อยู่ข้าง หลัง
กระท่อมห้อมห้อมมีถนนนั้นบีบ ประคองได้กลอน
กันมากแล้ว พอถึงเมืองถอยเข้าก็พลวระง
ก็สองยาม มีคนเลี้ยงม้าที่โรงเคเบียนแห่ง
หนึ่งยืนแกล้งอยู่ข้างประตู ข้าพเจ้าตะโกน
ไปว่า:

“ทหารม้าสามคน, ผ่านมาทางนั้นฤๅ?”
ท่าน “สมเอน้ำให้มาข้างเขากันเมอ
สักครู่เอง, คิดว่าเวลานี้คง —”

“ต่อไป!” เราควยต่อไปอีกอย่างไม่
คิดถึงชีวิต คำวาทธรรมาหนึ่งพยายามจะ
ให้เราหยุด แต่ทำสำเร็จไม่ได้ เสียงผู้เฒ่ามา
กลบเสียงตะโกนของเจ้านั้นหมด ผ่านบ้าน
คนไปหลายบ้าน ไม่ช้าก็ถึงเขตชนบทซึ่ง
เป็นทิวเขายาวอีกครึ่งหนึ่ง เห็นทางถึงปารีส
ยังอยู่อีกครึ่งวันไม่ใกล้ เมื่อมีนายทหารม้า
เข้มแข็งที่สุดคนแรกทักท้วงถึงสาม
นายพวกนั้นจะรอกันไปใกล้ทิวเขา

“อยู่นั่นแล้ว” เกเยนร้องขึ้น

เกรโม “อยู่ไหน?”

ข้าพเจ้าร้องว่า “เฮา กวักให้ทัน!”

ข้าพเจ้าเฝ้าดูคนเฒ่า สุกสายทาสีน้ำตาล
ไปควยแสงจันทร์ ต่อไปดิ้น ๆ แลเห็น
รูปคนสีดำทะคุ่มสามคนควยมา ก็มกิดไปกัย
หลัง ตัวคนเฒ่าเหล่านั้นใหญ่ขึ้นทุกที ๆ
จนในที่สุดข้าพเจ้าแลเห็น สองคนใน สามคน
นั้นสวมเสื้อคลุมขาวขมมาสีแสง ส่วนคนที่
อยู่กลางแต่งชุดนิพอมทหารชาวเซอ อยู่บนม้า
สีเทา คนกลางนั้นดูเหมือนจะเป็น หัวหน้า
เราแลเห็นหน้าโคโลนิค เมื่อเขา เหลียวมา ดู
ระยะทางเป็นครึ่งคววว ก็แรกเห็นแว่ว ๆ
แล้วก็เห็นหนวก ค่อมอีกหนอยักจำตัวโคโล
นิคตามมกิด หลังไป คนเฒ่าเข้าใกล้ เข้า ญุก
ข้าพเจ้าวิ่งตะโกนขึ้นว่า

“หยุด นายพันเอกม็องลุก ในพระนาม
ของเอมเปอเรอร์ท่านต้องหยุดทันที!”

โคโลนิคม็องลุกผู้ นั้นข้าพเจ้าทราบดีมานาน
แล้วว่า เป็น นักเลงฟันดาบผู้ เข้มแข็ง แล โกง
เก่งอย่างร้ายกาจ ถึงกระนั้นก็ยังเรียกว่า
ยังเป็นหนี้เรามาก ด้วยเมื่อคราวควลภัย
เคววิลเพอนข้าพเจ้าทำขอขึ้นนั้น ม็องลุก
สับนกบนฝ่าเข่าหน้าตกคาม สัญญาเป็น
หลายวินาที

ข้าพเจ้าตะโกนบอกไม้ทันทาคำใด ทหาร
อีกสองคนก็ชักมีดหมกกับมายิงเรา สองนัก
เสียงเกเยนร้องโวยคกรากหลังมำก็ลงไป
ข้างถนน ข้าพเจ้าก็ยเควโมโกรธตัวสั่นหือ
ตามไปแต่แค่นคนยิงทันที คนหนึ่งถูกรเรา
ยิงขมกอน ชะทากย ลมแล่วก็ฟย ลงทั้งแขน
หืออยู่ข้างคอมาข้างละแขน อีกคนหนึ่ง
ชัก คาย ครอง เจ้า ได้ เกร โม เสียง คม คาย
กระทบกันดังฉาดคยเป็นประกายไฟ แต่
ข้าพเจ้ามิได้เหลียวไป ดู ลงสะเปอให้
ไวโอเลตควยตามม็องลุกต่อไปอีก การที่
เขาปล่อยเพอนไว้ทำงานแล้ว ตัวเอง หนีต่อไป
คือเควรองแสดงให้ข้าพเจ้าต้อง หึง เกรโมไป
เหมือนกัน ไปอีกคนเล็ก ๆ นกมยียอ
ม็องลุกออกหน้าไปประมาณสองร้อยก้าว
แต่ก่อนจะพ้นเขตสองไมล์ก็ทันกันอีก ต่อไป

ลงสระเปอ^๕เจียนรว กับ ทหารชั้นใหญ่^๕เจียน
 มาตามถนน^๕ที่แค^๕โคลนก็ยิ่ง^๕ช้ากว่า^๕ไวโอเล็ต
 อยู่^๕นั่นเอง หมวกของเข^๕าหลด^๕กระเด็น^๕ทำ
 ให้เห็น^๕ศีรษะ^๕ด้าน^๕เลี่ยน^๕รวกับ^๕ กระเจก^๕ เป็น^๕เงา
 วย^๕รับ^๕แสง^๕เคือง^๕ เวลา^๕น^๕ข้าพ^๕เจ้าอยู่^๕ต่าง^๕ไม่
 ถึง^๕ยี่สิบ^๕หลา^๕. เขา^๕เอี้ยว^๕ตัว^๕มา^๕ยัง^๕ไวโอเล็ต
 สอง^๕นัก^๕กึก^๕กัน. ตัว^๕ของ^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕เอง^๕เคย
 ษาก^๕เข้^๕มานั้น^๕มาก^๕กว่า^๕มาก. จน^๕ถ้า^๕จะ^๕ขอ
 ให้^๕ท่าน^๕ทรา^๕ย^๕จำนวน^๕ครั้ง^๕โดย^๕แน่^๕น^๕อน^๕ก็^๕ต้อง^๕ขอ
 เวลา^๕ห^๕ย^๕ก^๕น^๕เก^๕ย^๕นาน^๕ ๆ. ข้าพ^๕เจ้า^๕เคย^๕ถูก
 ทั้ง^๕กระ^๕สุน^๕ย^๕น^๕ยาว^๕, กระ^๕สุน^๕ย^๕น^๕สั้น^๕, ส^๕ระ^๕เก^๕ด
 กระ^๕สุน^๕แ^๕ก^๕, นอก^๕จาก^๕นั้น^๕ยัง^๕เคย^๕ถูก^๕แ^๕ก^๕
 ้วย^๕ค^๕าย^๕ปล^๕าย^๕ย^๕น^๕, หอก^๕, แ^๕ด^๕ค^๕าย^๕, ข้าพ^๕เจ้า^๕
 เห็น^๕ว่า^๕ไวโอเล็ต^๕ถูก^๕ กระ^๕สุน^๕ย^๕น^๕ ม^๕้อง^๕ล^๕ก^๕ คร^๕ง^๕น^๕
 ทำ^๕ให้^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕รู้^๕สึก^๕ เบ^๕ย^๕ป^๕วก^๕มาก^๕ กว่า^๕ คร^๕ง^๕
 ก่อน^๕ ๆ แ^๕ก^๕ทำให้^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕ร^๕ก^๕ม^๕น^๕อย่าง^๕ท^๕ส^๕ก^๕ใน^๕
 โลก^๕นอก^๕จาก^๕มาร^๕คา^๕แล^๕เอ^๕ม^๕เป^๕อ^๕เร^๕อ^๕ร์ ข้าพ^๕เจ้า^๕
 โกร^๕ธ^๕เป็น^๕ที่^๕ส^๕ก^๕จึง^๕ ข^๕ัด^๕ย^๕น^๕พ^๕ก^๕กระ^๕บ^๕อก^๕ที่^๕สอง^๕ย^๕ิง
 ทร^๕ง^๕ไป^๕ใน^๕ห^๕ว่าง^๕ไ^๕ล^๕ง^๕ทั้ง^๕สอง^๕ ข^๕้าง^๕ ข^๕อง^๕ ม^๕้อง^๕ล^๕ก^๕
 แ^๕ก^๕เขา^๕กล^๕ย^๕เจ^๕ียน^๕มา^๕ห^๕ก^๕ซ^๕น^๕ ข้าพ^๕เจ้า^๕ค^๕ง^๕ย^๕ิง
 ผิ^๕ค^๕ แต่^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕เห็น^๕ค^๕ัว^๕เขา^๕เ^๕น^๕ ๆ ๆ ที่^๕แ^๕ร^๕ก^๕
 เ^๕น^๕แ^๕ก^๕น^๕้อย^๕ก่อน^๕ แต่^๕ที่^๕หลัง^๕ก^๕ก็^๕ก^๕าก^๕มา^๕ เท^๕า
 ข^๕ัด^๕อยู่^๕ใน^๕โกล^๕น^๕ ถูก^๕ม^๕้า^๕ลาก^๕ถู^๕ไป^๕โกล^๕ ค^๕้อม^๕มา^๕
 เ^๕น^๕อย^๕แ^๕ก^๕ม^๕ที่^๕ก^๕ย^๕ค^๕อง^๕ ข้าพ^๕เจ้า^๕ค^๕ว^๕า^๕ยัง^๕เห^๕ียน^๕
 ไ^๕ค^๕ึง^๕ เอ^๕ม^๕ ลง^๕ไป^๕ปล^๕ก^๕ข^๕า^๕ ม^๕้อง^๕ล^๕ก^๕ ออก^๕จาก

โกลนแล้วลงจากหลังไวโอเล็ต^๕ชื่อว่า “เฮ
 หนึ่ง^๕ส^๕ื่อ^๕ส^๕ำ^๕ค^๕ัญ^๕มา^๕!”

ม^๕้อง^๕ล^๕ก^๕หา^๕ค^๕อย^๕ประ^๕การ^๕ไ^๕ค^๕ไม่^๕ เจ^๕า^๕น^๕อ^๕น^๕
 แ^๕ก^๕กระ^๕ส^๕ย^๕กระ^๕ส^๕่าย^๕ม^๕ือ^๕ค^๕ะ^๕ก^๕าย^๕ล^๕ม^๕อยู่^๕ น^๕ัย^๕ค^๕า^๕
 เ^๕ล^๕ือ^๕ก^๕ซ^๕ือ^๕น^๕ซ^๕น^๕ซ^๕ม^๕ค^๕ว^๕ง^๕จ^๕ัน^๕ท^๕ร^๕ ษ^๕ำ^๕ก^๕อง^๕เขา^๕
 ค^๕อย^๕ ๆ อ^๕า^๕ แ^๕ล^๕ว^๕ก็^๕ล^๕ย^๕ห^๕ย^๕ลง^๕อย่าง^๕แ^๕ก^๕ -- แ^๕ล^๕ว^๕
 ก็^๕ร^๕อก^๕กัน^๕เท^๕า^๕น^๕เ^๕อง^๕. กระ^๕สุน^๕ย^๕น^๕ของ^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕
 เ^๕ื่อน^๕ห^๕ว^๕ไ^๕ไ^๕ด^๕ห^๕ิด^๕ไ^๕ล^๕ท^๕ร^๕า^๕ม^๕อก^๕ เ^๕็น^๕ซ^๕ัก^๕ว^๕า^๕
 ม^๕้อง^๕ล^๕ก^๕เป็น^๕คน^๕ท^๕น^๕ท^๕า^๕น^๕มาก^๕ ถ้า^๕เป็น^๕ค^๕ู^๕น^๕ค^๕ง^๕
 ค^๕ก^๕มา^๕ใน^๕ข^๕ณะ^๕ที่^๕ถูก^๕กระ^๕สุน^๕ย^๕น^๕น^๕เ^๕อง^๕ ม^๕้อง^๕ล^๕ก^๕
 เ^๕ือ^๕ย^๕ิง^๕มี^๕ชี^๕วิ^๕ตร^๕เป็น^๕คน^๕โ^๕ย^๕า^๕ป^๕ เ^๕ว^๕ะ^๕ค^๕ณ^๕นั้น^๕
 ที่^๕เขา^๕ ค^๕อ^๕ง^๕ค^๕าย^๕ โดย^๕ท^๕ก^๕ข^๕ เว^๕ท^๕า^๕ส^๕า^๕ห^๕ี^๕ส^๕ัน^๕ ก^๕
 ค^๕ว^๕ร^๕แล้ว^๕.

หนึ่ง^๕ส^๕ื่อ^๕ส^๕ำ^๕ค^๕ัญ^๕ ค^๕ำ^๕ง^๕ ห^๕าก^๕ -- ข้าพ^๕เจ้า^๕จะ^๕
 ค^๕อ^๕ง^๕ค^๕ิ^๕ค^๕อย^๕ย^๕อน^๕ทำ^๕ไม^๕นอก^๕จาก^๕หนึ่ง^๕ส^๕ื่อ^๕ส^๕ำ^๕ค^๕ัญ^๕.
 ข้าพ^๕เจ้า^๕ปล^๕ก^๕กระ^๕ม^๕เ^๕ล^๕ือ^๕ค^๕ุ^๕ย^๕ออก^๕ ค^๕ัน^๕ ทั้ง^๕ซ^๕ัน^๕
 น^๕อก^๕ซ^๕ัน^๕ใน^๕ กระ^๕เป^๕้า^๕เ^๕ล^๕ือ^๕กระ^๕เป^๕้า^๕ก^๕ง^๕เท^๕ก^๕
 กระ^๕เป^๕้า^๕ ใน^๕ร^๕อง^๕เท^๕้า^๕ค^๕ัน^๕, ไ^๕ค^๕อ^๕น^๕ม^๕้า^๕ค^๕ัน^๕,
 ไม^๕มี^๕ที่^๕ไ^๕ค^๕ที่^๕ไม^๕ถูก^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕ค^๕ัน^๕. เ^๕ปล^๕่า^๕ --
 หนึ่ง^๕ส^๕ื่อ^๕ส^๕ำ^๕ค^๕ัญ^๕หา^๕ไ^๕ค^๕ย^๕ที่^๕ม^๕้อง^๕ลง^๕ไป^๕.

ข้าพ^๕เจ้า^๕ซ^๕น^๕ย^๕ญ^๕า^๕ แ^๕ทย^๕ กระ^๕แ^๕ก^๕ ก^๕ัน^๕ ลง^๕
 ร^๕อง^๕ให้^๕อยู่^๕ท^๕ร^๕ม^๕ณ^๕ ไ^๕ค^๕เ^๕ค^๕ย^๕น^๕ก^๕อ^๕ค^๕ย^๕ไวโอเล็ต^๕
 ทร^๕อง^๕การ^๕น^๕ง^๕อยู่^๕. ข้าพ^๕เจ้า^๕ท^๕รา^๕ย^๕แล้ว^๕ว^๕า^๕แ^๕ก^๕ก่อน^๕
 เข^๕ม^๕เป^๕อ^๕เร^๕อ^๕ร์^๕ไม^๕ไ^๕ค^๕ว^๕ ทร^๕ง^๕ น^๕ัย^๕ถ^๕ือ^๕ย^๕ญ^๕า^๕ค^๕ว^๕า^๕
 ก^๕ิ^๕ก^๕ของ^๕ข้าพ^๕เจ้า^๕ม^๕าก^๕น^๕ก^๕, ข้าพ^๕เจ้า^๕อ^๕ย^๕าก^๕แ^๕ส^๕ก^๕

ตัวให้พระองค์เห็นว่า เจ้าพระทัยผิดมานาน
แล้ว. เวียงอยู่, ทรงสือสำคัญไม่ได้อยู่ใน
ตัวมีองค์. แต่ทำไมมีองค์จริงยังอยู่สำหรับ
เพื่อนอีกสองคนเสียเพื่อเอาตัวออก. ย่อม
เป็นการเห็นได้ตระหนักว่า ถ้าแม่หนึ่งคือ
เหล่านั้นไม่ได้อยู่ที่มืองลูกจริงก็ต้องอยู่ที่
คนใดคนหนึ่งไปอีกสองคน. ในสองคนนั้น
คนหนึ่งก็วายปราณไปแล้ว เหลืออีกคน
กำลังต่อสู้กันตัวต่อตัวกับเขม. ถ้าหาก
ข้าพเจ้าหลงพันคัมภายของนักเลงเก่าเช่น
เขมไปไม่ได้ ก็ยังมีข้าพเจ้าอีกคนหนึ่ง
ซึ่งเขายังจำเป็นต้องผ่านมา เชื่อว่าคงพัน
ข้าพเจ้าไว้มิได้เป็นแน่.

อีกแล้วข้าพเจ้า ขรรค์ กระสุนชน เขาไว
อีก. เวลานั้นไวโอเลตทำอาการกระตือรือ
รัญๆ โผยๆ หน้า ประหนึ่งระบอให้ทราบ
ว่าทหารเก่าอย่างมีนั้น แผลหนึ่งสองแผล
ก็เท่ากับถูกใครขว่น, กระสุนหนึ่งจากส้าข้าง
พอหนึ่งกลอกเลื้อยออกซิบเหมือนตัวไปถูกกับ
กำแพง แผลทั้งสองอยู่ข้างฉกรรจ์กว่า ลูก
ชนทูลถามเนอทิออส แต่เลื้อยหนีไปแล้ว.
ถ้าไวโอเลตหมกกำลัง ม้าสีหมอกของ
มีองค์ก็ยังมีอีกตัวหนึ่ง เป็นม้างามมาก
วาทนาไม่ต่ำกว่าพันแตรก แลดูเหมือนไม่มี
มีใครมีกรรมสิทธิ์ในมันยิ่งกว่า ข้าพเจ้า คิว.

พอชนข้าพเจ้าไวโอเลตลงมือระคว: ยืน
กลับไปทางเดิม ข้าพเจ้าแลไปเห็นของ
สิ่งหนึ่งมีแสงเป็นมัน กลิ้ง อยู่บนนาข้าง ทาง
สังนั้น คือ ทอง เหลือง ตึกทิมวก ท หลก ราก
คิริยะมีองค์. ทำให้หัวไชพเจ้ากระโดด
อยู่บนฐานเพราะความว่าแรง พลังนักพิศวง
ว่าเหตุใดทิมวกจึงปลิวไปไกลนัก. น้ำหนัก
ก็มากควรระหล่นอยู่ใกล้ ๆ นกใกล้ข้างออก
ไปดังเสียงก้าว. คงเป็นคิริยะมีองค์ขวางไว้ใน
เมื่อเชื่อว่าระนั้นไม่พันข้าพเจ้าแน่แล้ว ถ้า
มีองค์ขวางขวางทิมวกจริง -- ข้าพเจ้าทักคิริ
ไปอีกไม่. โกลดลารากานโดยขมิ้น
อา! ในทิมวกนั้นคือหนังสือสำคัญทั้งหมึก
คิริยะและพวงสัเหลืองขรรค์อยู่ มีหนึ่งข้า
พเจ้าและทิมวก. อีกมีหนึ่งคงมีกระคาย
เค้นระบออยู่กลางแสง เคียนคน เคียวโดย
ความชื่นชมโสมนัสเป็นต้นเหลือ. ถูกแล้ว,
เฮมเปอเรอร์ทรง ดำเนินการ ถูกโดยกลัมัน
พระทัยมอบหมายให้ราชการสำคัญยิ่งแก่
เฮเคียนเซวรา.
ณที่ใกล้ หัวใจ ที่สุด แห่ง เลือด รุนแรง ของ
ข้าพเจ้า มีกระเขี้ยวคิริอยู่กระเขี้ยวหนึ่งซึ่ง
ข้าพเจ้าเก็บของรักเล็ก ๆ น้อย ๆ สอง สาม
อย่าง ในกระเป๋านข้าพเจ้าขรรค์มีอันกระคาย
อันมีค่าควรเมืองไว โดยมิมีชีวิต แล้วชนมา

ไวโอเล็ตควยกลยไ้ยุเครโม ซึงข้าพเจ้าทง
ให้ก่ออุกัยข้าศึกทางหลังว่าข้านั้นเป็นประการ
ไ้ยง. ทนไ้คนข้าพเจ้าเห็นคน ๆ หนึ่ง
ควยมาข้ามทงนาคักตรงมาแต่ไกล ไ้
ยินเสียงฝีเท้าซึกแลไกล ชนทกทไ้ ไม่ซึก
ปรากฏว่าผู้นั้นคือเอมเปอเรอร์ทงมาพระทง
ประยันทสชาว ผลองพระองค์สทหายว
แลพระมาลาสามมูม ทง ข้าพเจ้า เคย เห็นใน
ยุคภูมิข้อย ๆ.

ครันถึงทงครัสตามโดยพระอาการรอนรน
ว่า “อย่างไ้, ทนลือสำคัญอยู่ทไ้ใคร ?”
ข้าพเจ้าซีย มา เทียบ เชาไป เฝ้า ณทไกล
แล้วยันมกกระคายนั้นด้วยต่อ พระทักไ้โดย
มิไ้ทูลว่าประการไ้ พระองค์กระซึก
วียขอนคลออกทอกพระนครไป มา ณ คลอด
ทกคย. ในขณะนั้นข้าพเจ้าเทียบข้อยคิก
กัยมาพระองค์ เอมเปอเรอร์เอมพระพาหา
ซึงซึกมากอกแลซึกพระเคียร จคไ้ล้ ซึก
พเจ้า ! วึง, ข้าพเจ้าจะเป็นอย่างไ้ก็ตามท
เด็ก แ่สหายทงหลายควรวักไ้ว่าข้าพเจ้า
เคยถูกพระมหาราชายิ์กอก!

เอมเปอเรอร์ครัสทว พระส้านะย อนก
ว่า “เชว, เ้านคืออหริยบรรชอควิน.”

ข้าพเจ้าไม่ปราดนาระทูลค่าน แ่ความ
เชอนเ้านการทงพระองค์ทรงธรรมเทียงเทไ้ ใน

ทสคนัน ทำให้แกมข้าพเจ้าแกง

เอมเปอเรอร์ “ควจะไมข้อยไ้ไหน ?”

ข้าพเจ้า “เชาคยขันล้แล้พระเจ้าชา.”

“เจ้าเป็นผู้ฆ่าเชาฤา ?”

“เชาซึงถูกมาของข้าพเจ้า ถ้าข้าพระเจ้า
ไมยงย้างเชากทนพิน.”

“เจ้าทวไ้ฤา ?”

“เชาผู้นั้นคือม้องลูก เป็นนายพินเอก
ทหาม้าชาเชอ.”

เอมเปอเรอร์ “ไ้ควหละ, แ่คน
สำคัญใน เรอั้นเร ยังไม รูกทว.” ครัส
พลางกัมพระภักครันพระทงเรกขพระทวง
ทงวิวารณนอยู่ “เฮอ, ทาเลริงก, ทาเลริงก
ถ้าข้าเป็นทาเลริงกแล้ทาเลริงก มาเป็นทวข้า
แล้ เจ้าคงระตองกระตียงเทาทเลอยมาครง
ขันของเจ้าแล้ทกเลหว ซึกรู้มาลึงหัยแล้
ว่าเจ้าเป็น อย่างไ้ ซึกเลียง เจ้า มาทวคัยจน
คลอกรอกผ้ง ควรแล้ฤาทไ้เจ้าระคิกประทษ
ร้าย ผู้มคณ. ซ้างเด็ก” นะไปเลี่ยนผัน
พระ ภักคร มา ทง ข้าพเจ้า แล้ทวสิ์ ซึก ว่า
“แผ่นกินกลยหนาเลียบกัตามท ถ้าถึงไซค
ทกจะเก้ควไ้คอกแล้ มนระตองรู้ส้านก
ทว คอยคุไปเด็ก. ซัสัญญากัยเจ้าว่าซึก
ระไมลัม -- ใครเป็น สหายแล้ใคร เป็นสักร
ของซึก ๆ ระคองจ้ไ้ไ้ไ้จวนทนาย.”

ข้าพเจ้า “ขอเกาะพระขรรค์ไปก่อนเถย ถ้าหากว่า แผลบน ของ พระองค์ ใน เรื่อง หนึ่งสี่ เหล่านี้ทราบไปถึงราชสีห์ของพระองค์ ข้าพเจ้าหวังด้วยเกล้า ๆ ว่าคงจะไม่ทรงเอาโทษข้าพเจ้าฤๅสหายอีกสองคนเป็นแน่.”

เฮมเปอเรอร์ “คงไม่มีใครมีเหตุผลอันใด ซึ่งข้าจะคิดเช่นนั้น. เพราะการร้ายครั้งนี้มันทำกันอยู่ที่ย่ำแย่ แลเจ้าก็พึ่งได้รับคำสั่งเมื่อสองสามชั่วโมงนี้เอง ถ้าข้ายังไม่รู้ผลที่สุดแห่งการที่เจ้ากระทำใน คนนั้นข้าคง นอนตาไม่หลับเลย ถึงแม้ว่าเวลานี้ข้ามีทหารเก่าเหลืออยู่น้อยคน โสหุ่ที่ข้าเสียไปในคืนสองนาย ก็ยังนับว่าพอสม พอ ควรแก่ราคาของหนึ่งสี่สำคัญแล้ว”

เมื่อรับสั่ง ว่า “สอง” นั้นข้าพเจ้ารู้สึกท้าวขมมาทันที.

ข้าพเจ้า “นายพันเอกเคเคเยินถูกยิง.”

เฮมเปอเรอร์ “ถูกหุละ เคาโมก็ถูกคักกำลัง ถ้าข้ามาถึงเร็วกว่านอกนิกเคียวก็คงช่วยไว้ทัน อีกคนหนึ่งเห็นข้ามาต้องหนีไปไค.”

ข้าพเจ้านึกได้ว่า ก่อน เฮมเปอเรอร์เสด็จมาถึง ข้าพเจ้าได้เห็นคน ๆ หนึ่งเข้ามาคักกึ่งไปเพื่อหลีกเลี่ยง ถ้าข้าพเจ้าทราบแต่คนเล็กตัวโอเล็คไม่ยากจะถือข้าพเจ้าส่งเสียว่าข้ามันนั้นไม่ถูกข้าพเจ้าถามไปยังผลาญ.

นายโอเล็ค “ถูกหุละ, เวลานี้เหลือเจ้าคนเคียวที่รู้ รื้อถอนหนึ่งสี่.”

พอ รับสั่ง ข้าพเจ้า กระแส ก็ มาถึงที่ ซึ่ง เคาโมกับข้าคักคักสู้กัน นายพันเอกเคเคเยินนอนอยู่ใกล้คนที่เรายิงตาย ก็ขึ้นที่ เคาโมนอนทรงายอยู่เช่นแลจากาง. กระบี่ที่คักสู้กันอยู่ในมือ ที่หน้าอกมีโลหิตไหลซึมเมือนเลือดแลคูล้าย กับ ผ้าเช็ดหน้าสีแดงแลย ออกมา ศพนั้นยังพันขาวข่ม กับ สีทวนควน วิมลปาก.

เฮมเปอเรอร์ สงจาก หลั่งน้ำ ตรวง เข้าไปก็มีตรัสว่า “เคาโมเคยอยู่กับข้าตั้งแต่ครั้งสงครามวิโรดิ.”

พระสุรเสียงที่รับสั่งทำให้เคาโม พ้น จากความตายอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าแลเห็นตาของเขาขยับ ยกแขนขึ้นนิด ๆ ค้ำมือกระชยับไคสองสามนิ้วพยายามจะกระทำอิริททาวอ แต่ไม่สำเร็จ. เขาค่อย ๆ อ้าปากค้ำมือกระชยับตกลงยังพื้นดิน.

เฮมเปอเรอร์ “ขอให้เขา ไค ตาย เป็นเกียรติยศทั้งหมเด็ค.”

ข้าพเจ้ากล่าวในใจว่า “ขอวิญญาณของเคาโมจงไปอยู่ในฟักฟ้าเกิด—เยเมน.”

ห่าง จาก ที่ เรา อยู่ ประมาณ ห้าสิบล้านไมล์ โรงนาอยู่แห่งหนึ่ง คาเจ้าของนาไค บินเสียงเข้ามาลัดถึงเกดจึงคนขึ้นงออกมาดู. คน

ฉีกข้อ ก. เอ็มเปอเรอร์ด้วย อาการ กระทบ
ตกใจ เอ็มเปอเรอร์เลยทรงมอบให้ท่าน
เป็นพระกษัตริย์คนแรกแล้วมาไว้ก่อน ส่วน
ข้าพเจ้าเลยฝากไว้ไว้เสียไว้ด้วย เอามา
สี ทาสของมีอะไรไปแทน เพราะจะต้อง
จัดการรักษาบุคคลเสียโดยเร็ว ครั้นแล้ว
เอ็มเปอเรอร์กับข้าพเจ้าก็ขึ้นมาคุยต่อไป

ตาม ทาง ข. กลับ เอ็มเปอเรอร์ ไม่ ไร
รับว่ากระไรนัก เห็นเพราะกำลังทรง
โศกเศร้า อาลัย เสียหาย เตะเข่น กับ เทร โม
นั่นเอง.

นะไปเล่นกับ ข้าพเจ้า ชิมมา เจ้า ยัง ข่า
พลวแทน โยโลนดังกลอดมียิเออร์ มีเลียม
สามเล่มพิอยู่ข้างชาวของประศ เอ็มเปอเรอร์
ทรงหยิบนั่นเล่มหนึ่ง ข้าพเจ้าหยิบนั่นเล่มหนึ่ง
เอ็มเปอเรอร์ “เร็วเด็ก ประเคี้ยวระ
สว่านเสียก่อนเราไปกินเข้าไปถึงวัง.”

เราช่วยกันซุกหลุม - - เอ็มเปอเรอร์ กับ
ข้าพเจ้า - - โอ หันมือ สำคัญใส่ใน กระเช้า
สำหรับเก็บเงิน เพื่อกันไม่ให้เงิน เวลา ผง ไร่
นาน ๆ ครั้นเอวาระลงยักกันหลุมกลบเรียบ
เรียบร้อยแล้วช่วยกันกลิ้งหินก้อนใหญ่ทับไว้.

เวลาออกจากเรือนนกพิลาบ นั้นแสงทอง
ขึ้นสว่าง ๆ ข้าพเจ้ายืนคอยพบเอ็มเปอเรอร์
ขึ้นมาพระที่นั่ง พระองค์ทรงยกมือให้ข้าพเจ้า

เขา ๆ แล้วทูลว่า :

“เราทั้งหน้สำคัญไว้ ในนั้นแล้ว ข้า
ต้องการให้เจ้าทั้งความจงรักไว้เสียทั้งนั้น ด้วย
อย่าถอยห่างฉันฉันนั้นอีกต่อไปเลย. จงลืม
เสียให้สนิท, ให้ฉันถึงข้อเมื่อได้รับคำสั่ง
จากลายมือแลัญกรของข้าโดยตรง เจ้า
ต้องลืมเรื่องหลัง ๆ เสียตั้งแต่บัดนี้ไป.”

“ข้าพเจ้า ลืมหมดแล้วพระเจ้าข้า” ข้า
พเจ้าทูลตอบ.

ข้าพเจ้าตามเสด็จต่อไปจนถึงเขต เมือง
เอ็มเปอเรอร์ จึงทรง อนุญาตให้ข้าพเจ้า แยก
ทางกลับ พอข้าพเจ้าด้วยคำนั้นอีกมีจะ
เลี้ยว พระองค์ก็ทรงสั่งเรียกข้าพเจ้าไว้ อีก
“ในเวลานี้คนมักลืมทุกสิ่งง่ายนัก เจ้าทำได้
ไม่ใช่ดีกว่าที่ เรา สั่ง อยู่ ที่ศวันออก เดือน
เหนือ ?”

ข้าพเจ้า “สิ่งอะไรพระเจ้าข้า ?”

เอ็มเปอเรอร์ “สิ่งหนึ่งสี่อย่าง.”

ข้าพเจ้า “หนึ่งสี่ อะไร ข้าพระเจ้า ไม่
ทราบเกล้า ๆ”

เอ็มเปอเรอร์ “ดี. หนึ่งสี่สำคัญ ที่มึง
ไปเอามาให้กูนั้นช่วยข้า!”

ข้าพเจ้า “เอ พระองค์ครับสิ่งใดพระเจ้า
เจ้าไม่ทราบเกล้า ๆ ข้าพระเจ้าลืมหมดแล้ว.”

เอ็มเปอเรอร์ทรงใช้ พระภักตร์ อันคงเก่า

จึงคุกหน้าข้าพเจ้าอยู่ครู่ แล้วก็ทรงสำรวญ
กัณฐ์ “ก็มาก, เซรา, เจ้าเป็นราชทูตก็
เท่ากัณฐ์เป็นทหาร, ข้าไม่รู้ว่าพระคุณให้มาก
กว่านี้ยิ่งไฉนแล้ว.”

นั่นคือการ แผลงพระหฤทัยสำคัญที่
สุดที่ข้าพเจ้าเคยกระทำให้เอมเปอเรอร์ เมื่อ
พระองค์เสด็จกลับจากเกาะเฮลยาห์ก็ยิ่ง หาได้
ชุกตึงสัสดสำคัญเหล่านั้นขึ้นมาไม่ พระอโศก
ได้ ชน ครองราชสมบัติ ครั้ง เติม ให้ เป็นการ
เรียบร้อยเสียก่อน คงฝังอยู่ตลอดมาจนถึง
คราวที่พระองค์ ต้อง ถก บัพพาชนีย กรรมไป
อยู่ระเกาะเซนต์ เฮลันนั้นเอง เอม จึงมี พระ
ประสงค์ที่จะมอบให้อยู่ในความปกครอง ของ
ผู้ ที่เคยอุปถัมภ์พระองค์ เพื่อเทคนพระองค์
จึง ทรง ตั้ง ปณิธาน ตั้ง ลาย พระ หักด์ มา ยัง
ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าทราบบนหลังว่ามีจำนวน
ถึงสามลยัย แต่ผู้ควบคุมพระองค์ก็รักก็ไว้
เสียทุกคราว ในที่สุดถึงแก่ให้สัญญาว่า
พระองค์จะออกค่าใช้จ่ายเป็นเงินส่วนพระองค์
เองทุกสิ่งทุกอย่าง ขอแต่เพียงอนุญาตให้
ส่งลายพระหัตถ์ออกจากเกาะนั้นโดยไม่มีใคร
เย้ยถากเย้ยก่อน. แต่เขาก็ไม่ยอมให้ตาม

พระประสงค์ก็กล่าวมาแล้วแต่แรก. แม้
เมื่อเวลาสิ้นพระชนม์ในปีพุทธศักราช ๒๔๒๓
สวรรคตเสวยสัสดสำคัญต่างๆ ที่เวลานั้นก็ยังฝังดิน
อยู่ทั้งเดิม ถ้าเวลานั้นไม่ใช่คราวถึงที่สุดเสีย
แล้ว ข้าพเจ้าก็คงจะเล่าเรื่องซึ่งเคยแนบแนบตรึง
กับข้าพเจ้าพากันไปชุกตึงให้ท่านทั้งหลายฟัง
ได้อีก.

บางที ถาพนำท่าน อาจได้ ยิน เรื่องราว ที่
เกี่ยว กับ หนังสือ สำคัญ เหล่านั้น อีก ครึ่งหนึ่ง
ท่านจะเห็นว่าจะมี เอมเปอเรอร์ถูกฝัง อยู่ใน
หลุมชันนานแล้วก็ ก็ ท้าวเธอยังอาจกระทำ
ให้ทวีปยุโรปสิ้นสัเทือนได้อีก เมื่อถึงคราว
เช่นนั้นท่านจะต้องลาลึกถึงเซรา ท่านอาจ
ได้เล่าให้ลูกหลานของท่านฟังได้ว่าท่านทราบบ
ความมาจาก โอรส ของเฮเดียนเซรา คือผู้ มี
ส่วนเกี่ยวข้องอยู่มากในพงศาวดารตอนสำคัญ
— ผู้หลงกลของจอมพลเชอริเออร์ — ผู้ควบคุม
ม้าตามไปฆ่า คนร้าย ค่าย กลาง ถนนที่จะไป
ปารีสมหานคร — ผู้มี เกียรติยศ ที่ใหญ่ ยิ่ง
โดยถูกพระมหाराชาธิราชทอด และผู้ซึ่งมา
ตามเสด็จเข้าไปในป่าฟองแคนะโยล์ในเยอรมัน
ยามแห่งวันสำคัญครั้งโน้น. ฯ

เมนูอาหาร

ประจำเดือน ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๔

โดย

หลานแม่ครัวหัวป่าก์

คำ

หวาน

๑ แกงไก่ "ปลาหมึกสอสุกได้"

๑ น้ำ "เม็ดบัวอ่อน"

๒ แกงเผือก "ข้าวกล้องหอมไทย"

๒ แห้ง "ขนมชั้นไทรย้งค์"

๓ เครื่องเคียง "อันตะกรอกเลือกสุก"

ของว่าง

๔ ผัก "พราทิกย์"

๓ น้ำ "หมี่บ้านราชทูต"

๕ เครื่องดื่ม "ไข่มุก"

๒ แห้ง "ไข่กรวยแก้วได้กึ่ง"

การ

๑. แกงจืด “ปลาหมึกสดทอดใส่”

เครื่องปรุง ปลาหมึกสด, เนื้อหมู, น้ำมัน
หมู, กุ้ง, ผักชี, กระเทียม, มะนาว,
น้ำเค็ม, น้ำเชือด, พริกขี้หนู,

วิธีปรุง เลือกปลาหมึกขนาดเล็กละ ๑ ลูก
เยือก ๆ ออกแล้วล้างให้สะอาดล้าง
ทั้งตัว ล้างเนื้อหมูปอกกุ้งหั่นแล้วลวก
ไปด้วยกัน ล้างรากผักชีหั่นนำไปกับ
กระเทียมให้ละเอียด เกล้าน้ำกับเนื้อ
ที่สับไว้ ขยี้รวมลงในถ้วยปลาให้เต็ม
แล้วเอาหัวปลาคิดเข้าอย่างเค็มกกให้
จมลงในเนื้อหม เวลาต้ม จะได้ ไม่เยือก
ออก จึง ปรุงน้ำเชือดให้เค็ม ทอดปลา
หมึกหอยลงใน หม้อต้ม หมก, หั่น
กระเทียมเขียวให้เหลือง, เก็บผักชี,
ผ่านมะนาว, ขยี้พริกขี้หนูเคี้ยวบดไว้,
เมื่อสุกแล้วปลงลง ขยี้มะนาว, น้ำ
เค็ม, โรยกระเทียมเขียว, ผักชี,
พริกขี้หนู, ชิมความชอบ.

๒. แกงเผ็ด “ข้าวกุ้งสมอไทย”

เครื่องปรุง พริกแห้ง, ข่า, ตะไคร้, ราก
ผักชี, พริกไทย, หัวหอม, กระเทียม,
ปลาสดเล็ก หรือ ปลากระรอกย่าง, เกล็ด,

(เนื้อเค็มจะใช้หรือไม่ใช้ก็ได้) น้ำ
กระเทียม, กุ้งสด, สมอไทย, น้ำเค็ม,
น้ำตาล,

วิธีปรุง ตำเครื่องพริกขี้ให้ละเอียดกับ
กระเทียมหมักคั่วไฟให้เค็มเคียวไปจน
แตกมัน, ปอกกุ้งซีกใส่ผาหลังทั้งตัว
ล้างน้ำให้สะอาด ควักพริกขี้สดหมัก
แฉกคนให้ทั่วกันจึงเทกุ้งลงหม้อแฉก
คนให้ทั่วพอสุก ผ่านสมอไทยย่าง ๆ
เคล้าเกล็ดเล็กน้อยช้อนพริก หมก ขม
จึงเทลงหม้อเคียวไปจนเค็ม, เหยาะ
น้ำตาล, น้ำปลา, ชิมความชอบ.

๓. เครื่องเคียง “อันตะกรอกเลือดสุกร”

เครื่องปรุง ไส้หมู, เนื้อหมู, หมู, เลือด
หมู, ไข่, พริกไทย, ดอกขี้หนู,
เกลือ, ขมิ้น, ต้นคื่นช่าย, ขมิ้น, ขิง,
พริกขี้หนู,

วิธีปรุง กลัยใส่ หมูล้างน้ำ แล้วซีกใส่ให้
บางและให้สะอาด, เกล้าน้ำกลัยลงล้างน้ำ
ให้หลาย ๆ ครั้งแล้วกลัยใส่เสียบอย่าง
เดิม ล้างเนื้อหมู, เลือดหมู, หัวหมู,
ซุกซน ล้าง น้ำให้สะอาด ทำไข่เค็ม
กระดกออกล้างให้สะอาด หั่นเนื้อ, และ
คั่ว, หัวใจ, แล้วนำไปพร้อมกันเนื้อหมู
เลือดหมู ส่วนหมูนั่นหั่นให้ละเอียด

ที่สก ย่นพริกไทย, กอจันทน์, นึก
หนอบ หัน คนคน ช่วย ให้ละเอียด,
เคล้าเข้ากับเนยทอดไว้ กับขมนมขมสด
และพองเป็ด คะเนยพองบรรจุใส่ ไก่อย่า
ให้ไหลวนก็ โรยเกลือย่นลงเคล้าให้
ทั่วห่อใบตองขึงไฟชิมดู เมื่อรค ก็แล้ว
จึงบรรจุลงในใส่พอเต็มลูกเป็นเปาะๆ
กะเนยพองาม ผักใบตองตึกๆ กันวาง
ลงในวังดังเพื่อจะไ้รอกใส่กรอก จึง
หยิบยี่ใส่กรอก วางเรียงลงในวังดังใช้
เข็มสักให้ทั่ว ยกรึงถึงคั้งลงในกระ
ระนาซึ่งกำลังเคือกหนึ่งไปจนสุก ปล่อย
ลงจากเตา แล้วตักตามเปาะๆตักไว้
เมื่อจวนระยัระยาน จึงทอดเสียบอีกที่
หนึ่ง รับประทานกับน้ำซอส.

๔ ผัก “พระอาทิตย์”

เครื่องปรุง พริกแกง, หัวผักกาดแกง,
(ขี้ทรท) ซอส มะเขือเทศ, กุ้งสด,
เกลือย่น, พริกไทย, กระเทียม, น้ำ
มันหมู,

วิธีปรุง ผ่าพริกหยวกอย่างแฉกแฉกและเมล็ด
ออกแล้วหันตามยาวเล็ก ๆ ปอกหัว
ผักกาดแกงผ่านเป็นพ้องๆ ให้รอยหัว
แย่งออกเป็นสี่ส่วน หรือห้าส่วน พองาม
แล้วผ่านขวางหยาบๆจนหมด ปอก

กุ้งผ่าหลังดักสองท่อนเตรียมไว้. ทบ
กระเทียม แฉกแฉกเนื้อ ตักน้ำมัน
หมูใส่กระทะพอร้อนเจียวกระเทียมพอ
หอม, ผักพริกแกงกับหัวผักกาดแกง
พร้อมกันพอสุก จึงเทกุ้งที่ทำไว้ผสม
ลงคนให้ทั่วราดซอสมะเขือเทศ โรย
เกลือย่นลงชิมดูเมื่อรคก็แล้ว ก็ลง
จานจึงโรยพริกไทย.

๕ เครื่องจิ้ม “ไข่มุก”

เครื่องปรุง ไข่มุก, น้ำมะกรูด, น้ำส้ม
มะขาม, น้ำตาลหม้อ, ผักชี, พริกสด,
หัวหอม, ชিং,

วิธีปรุง ควักไข่มุกที่ทอดไว้แล้ว, ลงชาม
เลือกผงออกให้หมด คนส้มมะขาม
แยกให้ขึ้น, ผ่า มะกรูด แฉกเมล็ด
แล้วบีบลงพอมักล้นมะกรูด ปอกหัว
หอม, และชิง, ซอยให้ละเอียดเคล้า
ลงในไข่มุกให้เข้ากัน เทเยาะน้ำตาล
หม้อนิดหน่อยชิมดู เมื่อรคก็แล้วตัก
ลงถ้วย, ผ่าพริกสดแฉกๆ เขียว ๆ
เหลือง ๆ แฉกเมล็ดออกล้างน้ำแล้ว
หันให้เป็นฝอยตามยาวโรยหน้ากับผักชี
รับประทานกับผักคื่นหัดต่างๆ.

หวาน

๑ น้ำ "เมล็ดบัวอ่อน"

เครื่องปรุง เมล็ดบัวอ่อน, น้ำดอกไม้สด,
ใบเตยหอม, น้ำตาลเชื่อม,

วิธีปรุง ปอกเมล็ดบัวอ่อนตัดหัวท้าย แล
เอาหัวออก, ล้างใบเตยหอมตัดเป็น
ท่อนๆ ต้มไปกับน้ำดอกไม้ ในสีใบเตย
ออกเป็นสีเขียวอ่อนๆ กรองด้วยผ้า
ขาวบาง แล้ว เทลง กระทะทอง ตั้งไฟ
พอน้ำเดือดจึงเท เมล็ดบัว ที่แกะไว้ลง
ไปเคี่ยวไปจนเมล็ดบัวสุก แล้วกรอง
น้ำตาลเชื่อมลงไปพอออกรสหวาน ตั้ง
เคี่ยวพอสุกได้ ที่เหลือปลงลง รับประทาน
ร้อนๆ หรือจะแช่เย็นแข็งก็ได้.

๒ แห่ง "ขนมขี้ไคร้บร้งค์"

เครื่องปรุง แป้งถั่วเขียวอย่างหนึ่ง,
แป้งมันสำปะหลัง หรือแป้งข้าว ยาย
ม่อม, น้ำตาลทราย, น้ำกะทิ, น้ำ
ครั่งหรือน้ำแกลง โกลีเนยล, น้ำดอกไม้
สดคั้นเคี่ยว, คอกอัญชัน,

วิธีปรุง ตวง แป้งข้าวเจ้า ๒ ส่วน, แป้ง
มันสำปะหลัง หรือ แป้งข้าว ยาย ม่อม
๑ ส่วน, นวดด้วยนํ้ากับน้ำดอกไม้สด
กำลังร้อน แล้วคอกอัญชันด้วยน้ำดอกไม้

ไม่สุก กำลังเดือด จนเป็นสีน้ำเงิน แก่
เคี่ยวมไว้ กระทะมะพร้าวขูดผิวคำ
ออกซุกด้วย กระทายเงิน กรอง ด้วยผ้า

ขาวบาง ปักเอาหัวกระเทียมลงไปก
ย่าง เชื้อมน้ำตาลด้วยน้ำดอกไม้สด

ให้ขึ้นๆ กรองให้สะอาด จึงแบ่งแย่ง
กันนวดไว้ ออกเป็น ๓ ส่วนให้เท่าๆ กัน

ส่วนหนึ่งนั้น นวดกับน้ำคอกอัญชันให้
เป็นสีน้ำเงินแก่ ส่วนหนึ่งนวดไปกับ

น้ำแกลง โกลีเนยล หรือน้ำครั่ง อีก
ส่วนหนึ่งนั้นไม่คอกผสมสี จึงตวงน้ำ

ตาลเชื่อมละลายแย่งส่วนละเท่าๆ กัน
ผสมกะเพื่อหวานอย่าให้จืดนักให้มี

รสนมมากกว่าหวาน ถ้าขึ้นมากก็
เติมน้ำกระเทียมอีก เอามือขึ้นพอ

แป้งจับหลวมมือเป็นใช้ได้ เมื่อผสม
ทุกๆ ส่วนได้ที่แล้ว ก็ชั่งกะด้วย

ผ้าขาวอย่างยักอีกหนึ่ง ใช้กระทะ
เหล็กใส่นํ้า ตั้งไฟ เอาดกทองเหลือง

หรือดาสังกะสีที่ขัดสะอาดแล้ว วางลง
ในวังดังยักผ้าพอร้อน ตักแป้งสีแดง

หยอดลงให้ขึ้นบางพองาม หยอดสี
แดง ลง สี ๓ ชั้น แต่ต้องให้สีทุก

ชั้นจางหยอก เมื่อสีแดงครบ ๓ ชั้น
แล้ว จึงหยอดสีขาวออกที่ละชั้นจนครบ

๓ ชั้น แล้วหยอกคลื่นน้ำเงินทีละชั้นให้
ครบ ๖ ชั้น จึงกลับหยอกสีขาวและ
สีแสดตามที่บอกไว้แล้วข้างต้น เวลา
หยอกต้องปักฝ่ามือถึงทุก ๆ ชั้นจนกว่า
จะสุด เมื่อใดที่กล้วยกลิ้ง พอเย็น
แล้วจึงเป็นรูปต่าง ๆ เวลาประคบบัง
จางจางให้ทาง ด้านข้าง ซึ่งเป็น สี
ไครย์รงค์ทวยาขมระทุม

ของว่าง

๑ น้ำ "หม่นบ้านราชทูต"
เครื่องปรุง เส้นหมี่อย่างเล็ก, หรือเส้น
เวอร์เมอร์สีเล็ก กุ้ง, ไก่, หมู, ไข่
ทะเล, น้ำมันหมู, น้ำปลาเย็น, เค้า
ไชย, มะนาว, ส้มซ่า, น้ำซิม, พริก
ขี้หนู, น้ำตาลทราย, ผักชี, ใบกุยช่าย,
พริกสด, พริกไทย, กระเทียม, หัว
หอม, น้ำเชือก,

วิธีปรุง ตั้ง น้ำร้อน ให้เดือด ลวกเส้น หมี่
หรือเวอร์เมอร์สีให้นุ่ม แล้ว ตัก ขึ้น
ล้างด้วยน้ำเย็นให้ สบายตัว ใส่ ตะแกรง
ล้างไว้ ปอกกุ้งผ่าหลังซีกใส่ออก ตัก
เป็นท่อน ๆ ล้างน้ำส้มขุ่นไว้ ให้สบายตัว
ทำไก่หั่นเป็นชิ้นเล็ก ส่วนน่องนั้น

ต้มไปยกกระดูกไก่กระดูกหมู พอ
สุก ตัก ขึ้น ล้าง ให้ เป็น ผอย ไข่ ไชย นำ
กระดูกนั้นเคี้ยวไปเป็นน้ำเชือก หั่นหมู
เป็นชิ้นเล็ก ๆ ต้มไข่ทะเล แคะเอาแต่
เนื้อ ตำ เค้าไชยให้ละเอียด ละลาย
ด้วย น้ำปลาเย็น ผ่าน มะนาว, หั่น
ส้มซ่าให้ละเอียด เทผักชี, ตักคั้น
กุยช่าย เป็นท่อน ๆ ล้าง น้ำ ให้ สะอาด,
ผาพริกแกง, เหลือง, เขียวข่าง หั่นตาม
ยาวให้เป็นผอย, ขึ้นพริกไทย, กุย
กระเทียม, หัวหอม, เค้าขมิ้นไว้ เวลา
รวมรับประทานจึงตักน้ำมันหมูใส่กระดูก
ไข่ขาวกระดูกหมูพอเหลืองจึงใส่หัวหอม
กุ้ง, ไก่, หมู, น้ำปลาเย็น, ที่ผสม
ไว้ พริกขี้หนูคั้นหยาบใส่ให้เข้ากัน
จึงหยิบเส้นเวอร์เมอร์สี หรือเส้นหมี่
โรยลงผัดไปพร้อมกิมมิง น้ำซิม,
น้ำมันมะนาว, น้ำตาล, ใบกุยช่าย, เมื่อ
ทั่วกันแล้ว จึงตักน้ำเชือกวางลง พอ
เดือดคนให้ทั่วกัน ชิมดู เมื่อดูเหมาะ
แล้วตักลงชาม โรยน่องไก่, ส้มซ่า,
ผักชี, พริกที่หั่นไว้, พริกไทย, รวม
ประทานร้อน ๆ จึงจะดี

๒ แห่ง “เข้ากรียบแก้วไต้กึ่ง”
เครื่องปรุง แข้ง ญวน ข้าวจ้าว อย่าง ที่ ๑
แอ้งท้าวขามม่อม, มะพร้าว, กุ้งสด,
ผักชี, ใบมะกรูด, พริกไทย, น้ำมัน
หมู, น้ำตาลทราย, น้ำเคยกี้,

วิธีปรุง คั้นกระเทียมขึ้นเอาแต่หัวกระเทียม
แอ้งญวนกับแอ้งท้าวขามม่อมเข้าด้วยกัน
กัน แอ้งท้าวขามม่อมนั้นใช้ ผสมแต่
นิก หน่อย เพื่อให้เหนียว และ เป็น มัน
แล้วละลายด้วยกระเทียมขึ้น คั้นหลัง
มือเป็นไขไก่ เอาหม้อได้นำ เอาผ้า
ขาวเนื้อดีผูกปากหม้อให้ ตึงไว้ให้แน่น
เจาะ ริม เล็ก หน่อย หนึ่ง พอ ไอน้ำ ได้
ทิ้งไฟอีกฝาละมี ปอกกุ้งดิบให้ละเอียด
ล้างรากผักชี หั่นนำไปกับ พริกไทย ให้

ละเอียด ตักน้ำมันหมูลงกระทะนิก
หน่อยเจียวรากผักชีให้หอม ผักกึ่งให้
สุก โรยน้ำตาล, เหยาะ น้ำปลา นิก
หน่อยชิมดู พอ รส กลม กล่อม, หั่น
ผักชี, หั่นใบมะกรูด, ให้ละเอียดเป็น
ฝอย โรยลงพร้อมกัยพริกไทยเคล้าให้
เข้ากันชิมดู เมื่อรสดีแล้ว ตัก ลงชาม
พอน้ำเดือดแล้วจึงตักแอ้งละเลงลงบน
ผ้าขาวปากหม้อให้บาง ๆ ปักฝาละมี
พอแอ้งสุกตักได้ หยอกกลงกลาง ใช้
ไม้ ปากเหล็ก แะ พีบ เข้า เป็น ลิ้นเหล็ก
แะลงวางลากับลงในจาน หรือชาม คุ
ให้งาม ใช้หัวกระเทียมให้พอร้อนโรย
เกลือลงในนิก หน่อย พรมให้เข้ากัน
นำรับประทาน

วิชาความรู้

“ จ. จันทอรุทัย ”

รวบรวม

วิธีลอกกระดาษติดตามฝา

เอาแป้งสาลี ๑ ช้อนโต๊ะ ผสม
กับปูนฝรั่งเศษ (Plaster of Paris)
ขึ้นให้เหนือก้นกลม พอเหลวเหนียวติด
มือได้ เอาถุงลงมาจากฝาที่มกระดาก
ติด จะลอกออกหมด

ตัดไม้ตะเกียบ

วิธีตัด แล ตยแต่งไม้ตะเกียบตาม
ชั้นแรกจงเอากระดาษย่นใช้ตะเข้มา ฉาก
สิ่งสกปรกเขื่อนให้ออกเสียก่อน แลควรว
หาเศษกระดาษ ฉาก เศษผ้า พันว เพอ
กันเขื่อน จับเส้นนูนกดขึ้นให้สูงเล็กน้อย
จงเอาตะเกียบ ตัดมุมข้างที่แหลม ฉาก ที่
ทำให้แสงแลบไม่เสมอออกเสีย ถ้า
เราทำดังนี้สัก ๒-๓ ครั้ง แสงไฟ จะ

เสมอกันแลไม่มีควัน

เนื้อสดอย่าง

เนื้อสดควรเอาใหม่แซ่ไว้ในน้ำร้อน
ที่สุก ลักครู่ ก่อนที่จะเอาขึ้น ฉาก
เพราะจะชุ่มไปด้วยน้ำ แลจะทำให้
อ่อนนุ่ม

ดับพิษไฟ

สำคัญขนานมันสลักให้ชุ่มพื้หน่อ
ซึ่งถูกไฟไหม้ จะป้องกันไม่ให้พื้
แลปวดแสบปวดคัน

วิธีเช็ดน้ำหมกเบอน

ถ้าหมกถูก หยกเบอนกระดาน,
โต๊ะ ฉาก ภาชนะใด ๆ จงเอาผ้าชุบ
น้ำส้มผสมกับเหล้าเมททีเลท แต่เล็ก

น้อย ใช้ดูในทันใดนั้นจะออกหมด

๒๕ เอน ตามยานกระแวก ๆ ขากหน้าต่าง

จะออกหายหมด

วิธีซักผ้าสักหลาด

ผ้าสักหลาดถูผ้าที่ทาก้วยขนแกะ
ควรวซัก ก้วย น้ำที่ ๕ ลือ แอมมุนี
ผสมสัก ๒-๓ หยด เพราะจะทำให้
ผ่านเขา แลเพื่อยงกักรักษาให้
สีสดขุ่นอยู่เสมอ

ผ้าคลุมเก้าอี้

ผ้าถูถูสำหรับคลุมเก้าอี้สักปรก
จงเช็ดก้วยกากขาว ที่อื่น

น้ำมันเบอนพอนหินอ่อน

วิธีใช้คัลงน้ำมันถูให้ซึงคิกตาม
พ่นแลบรวโคซ่งป้วยหินอ่อน จงเอา
โคลไรค์ออฟโลม (Chloride of lime)
ซ่งเป็นยาซักหินคิกหนึ่ง ถูตรงรอย
๒๕ เอนนให้ทั่วตลอด จนกว่าจะทุกเอา
หยด น้ำมัน ซ่ง คิก อยู่ ซิม ออก หมด
แล้วจึงค้อยเอาน้ำอุ่นมาล้างที่หลัง

น้ำมันเบอนพรม

น้ำมันคิกเบอนพรม ๆ ตามผ้า
ต่าง ๆ ต้องซักเช็ดก้วย แอมมุนี
เหลวชนิดแรง ถ้าเช็ดครั้งหนึ่ง ยัง
ไม่ออกหาย จงพยายามเช็ดก้วยซ้ำ ๆ
ไปจนให้ออกหมด

เช็ดกระจกแลหน้าต่าง

เอาผ้าสักหลาดซบเหล้าการยให้
ชุ่ม ใช้สำหรับเช็ดก้วยซึงคิกประอะ

แบ่งทำขนม

ถ้า แบ่งสำหรับทำขนมคิกรวมกัน
แน่นเอนกอื่น ๆ เอนยัก ควรวัย
เอามาเก็บไว้ในที่ ๆ ซน เมือเว
ค้องการใช้เวลาใด จงเอาซนคัง ผิงไฟ
ซัวให้แห้ง แล้วจึงร่อนก้วยตะแกรง

ป ร โ ล ก

๒๑

ร. ว ร ร ช ก ต ย

คำนำ

เรื่อง 'ป ร โ ล ก' นี้ เป็นนิยายเรื่องยาว (Serial) อันเกี่ยวพิเคราะห์ศาสตร์ ฯลฯ ท่านเซอร์อาเธอร์ โคนัน ดอยล์ นักประพันธ์วรรณิณาม (เจ้าของเรื่อง เซอร์ลอร์ดโฮมส์ ฯลฯ) ได้เรียบเรียงลงในหนังสือชื่อ "สแควนต แม็กกาซีน" ละครบียะจำเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๖๘ ให้นามในพากย์อังกฤษ ว่า The Land of mist or the Quest of Edward Malone

การแปลของข้าพเจ้านั้น ได้ถือเอาแต่เฉพาะเค้าความในต้นละครบียะ จำเป็นบันทึกถาน แล้วและเรียบเรียงคักแปลงตามความเข้าใจของข้าพเจ้า และอย่างนักแปล บางท่านได้เคยปฏิบัติกันมาแล้ว แต่มีอยู่สิ่ง ๑ ที่สทิกใจให้ข้าพเจ้าเขียนคำนำนาคคือ ข้าพเจ้า

มิได้อ่านเรื่องนโคยตลอด เหมือนอย่างบางเรื่องทีข้าพเจ้าเคยกระทำมาแล้ว ทั้งนควัยเหตุ ๒ ประการ คือ (๑) เรื่องในต้นละครบียะ เคิมยังไม่จบ (๒) มีเวลาเขียนเรื่องนกระชั้นมากเกินไป เป็นอาทิ

อนึ่ง ถ้าท่านจะได้ลองอ่านเรื่องรวรในละครบียะของท่านโคนัน ดอยล์แล้ว บางทีข้าพเจ้าจะได้รียะประทานรัย ในความผิดพลาดและบกพร่องในการแปล เรื่องนยังไม่มากถึนอัย ภายล่วงนเวลาของผู้ประพันธ์เรื่องในต้นละครบียะ เคิมนั้น ไม่กรวดนแก่ข้าพเจ้า ผู้อ่อนนุมี, อ่อนนวยและได้เล่าเรียนภาษาต่างประเทศในประเทศสยามเจ้านเองเลย ยิ่งกว่านั้นในบางตอน ยังมี ภาษา ละติน แฉกแซงอยู่

ตัวอีก ๑ กระนั้นข้าพเจ้าก็ได้พยายามแปล
เพื่อมิให้เค้าเรื่องในพากย์อังกฤษกับพากย์
ไทยเห็นต่างให้กัน และมีได้พยายามตัด
ทอนสำนวนสำคัญ ๆ ใน คัมภีร์ซึ่งทั้งเสียแต่
อย่างใด

มาคิดว่าจะมีผิดพลาดกับพวกร่าง เพราะ
เค้าเรื่องเดิมยากที่จะได้บรรยาย มาแล้วนั้น
ข้าพเจ้าต้องขอขวียุทธานธีย์จากท่านผู้
ผู้ฟังโดยทั่วไป สำหรับตัวข้าพเจ้า แะใน
นามของคณะหนังสือไทยเขมมด้วย

ร. วุฑฒิตย

๑

ผู้กระทำปฏิมานกิจ

ถาณะ และการดำเนินชีวิตของมหา
ศาสตราจารย์แชลเด็นเขอว์ ซึ่งเป็นไปใน
ตัวนักกลุ่กกลาวถึงนั้น แว ล้อม อยู่ ด้วย
อุปสรรคและความลึกลับโดยนานาประการ
เช่นชื่อเสียงอันเคยฟู เฟื่อง เลื่อง ลือ ก็ เสื่อม
ถอยตกต่ำลงจนเกือบจะไม่มีใครเอาใจใส่เลื
ละ เป็นอาทิ ทั้งนี้ เนื่องมาจากนักประพันธ์
ผู้ ขำเพื่อกันเป็นผู้อาทนายเกือบ ๆ ะย้าน
ได้ เขียนและเรียบเรียงเรื่องราวของท่านมหา
ศาสตราจารย์ ผู้ นี้ ออกโฆษณาจนคล้ายกับ
จะนำออกสแกเป็นเรื่องละครตอน และเรื่อง
ราวหนักประพันธ์ขึ้นในใจแต่งขึ้นก็ตกอยู่ในทำ
นอง ระเิกนาม อันขรรค ของ แชลเด็นเขอว์
ให้ เป็นที่กึ่งมอโลก และเพื่อให้เป็นที่เบี่ย
หยันแก่นักวรรณคดีอีกทั้ง ๑ แต่เรื่องนัก
หวัคหวัคที่รุนแรงมุกนักประพันธ์นั้น ชน ไปสู่

ศาลในฐานะหมิ่นประมาทอยู่ด้วยเหมือนกัน
นั่นก็เกี้ยว การที่แชลเด็นเขอว์ถูกนัก
ประพันธ์ผู้นั้นนำเอาเรื่องราวไปตกในหน้ากระ
ดาษหนังสือย่อมทำให้แก่ไรรีบความเสียหาย
เป็นอันมากประการ กล่าวคือได้ ถูกผู้พยายาม
นำหน้าที่ดินส โจนส์ครีฟถึง ๒ ครั้ง ยิ่งกว่า
นักคือแถมต้องขาดจากหน้าทำการสแกอย่างถูก
ถาณะว่าด้วยวิชาสัตว์ศาสตร์ ซึ่งเป็นหน้าที่
ประจำโดย ตรง ของแก ณ โรงเรียน ลอนดอน
แห่งลัทธิโรยัลโซซินด้วย นั่นแหละคือผล
ที่กระทำให้ถาณะของแชลเด็นเขอว์ ามถึงลง
สู่ก้นสมุทรแห่งความคัมภีร์ !

แม้ อุปนิสัยของแชลเด็นเขอว์จะเป็นคน
เคิบเขิกเข็นสุขุมมากจน ครั้นเมื่อโชค
ร้าย ไ้ ชน ศาลให้ แก ไ้ รัย ผล เสวร้าย ที่ ใน
คราวนี้ความประพฤติของแกก็เปลี่ยนไปเกือบ

เป็นคนละคน เป็นคนว่ากลายเป็นคนเจ้า
 โหมโตโทษะก่อนข้างร้ายกาจ ไหลอันเคยสิ่ง
 ผาย กว้าง งาม สมลักษณะ ก็ กลัย โคง ค่อม
 หนวกเคราซึ่งมีลักษณะ คล้ายกับเสียมแอส
 สิเวียน และกกทำ มา ก่อนก็ กลัย หงอก ประ
 ปราย ปรายจากการเอาใจใส่คอยแ่งเหมือน
 เช่นเคย พร้อมทั้ง หนำตา ซึ่งเคย ยม แยม
 แจ่มใส ส่อสันติการว่าเป็นคนใจเย็นปราศ
 เปรื่องกกลัยขบถของดมทั้ง หากจะมีอาการ
 ยมหัวข้างในอย่างคราวกักเหมือน จะเป็นการ
 ยมโดยสันอย่างเสียไม่ได้ ส่วนน้ำเสียงซึ่ง
 แต่กาลก่อนเคยมีกังวานไพเราะ ชัดถ้อย ชัด
 คำสแดงให้ เห็นว่าเป็นน้ำเสียงที่เคยมีอำนาจ
 ยังกัยผู้คนมาก่อนนั้น ดมยั้ง ถึงมาครว่า
 ะยังมิกังวานคือยั้งเช่นเดิมก็จริงอยู่ แต่ทว่า
 ไม่ สามารถจะกระทำให้ ผู้ ฟังถูกผู้ถูกยังกัย
 ควันคร้ามขามเกรงได้ เสียแล้ว
 สรุปรวมความก็คือ สภาพแห่งชีวิต
 ของแชลเลนเบอร์ ได้ เปลี่ยนแปลงไปอย่าง
 ผิดธรรมดา อันเทียบด้วย ภาเขาไฟ ซึ่ง สัน
 เสียงคำราม, หมด กำลังที่ระพันเกล้า แกลด,
 ไฟกำลัง ะกัย เพื่อให้ ได้ รัย ความ เบ้น และ
 สแดงให้ ประกัย โดยซัดจนว่า จะไม่ มีการ
 ะเบิดอีกต่อไป แต่หน้าใจของแกยังเบิกบาน
 มีโอภาสที่ระกัษณาวิทยาการอะไรต่ออะไรได้

อีกเป็นอย่างที่ กระนั้นก็ ไม่ทำให้ แกชวน
 ขววยหมกครัทธาและสันความวิริยะพยายาม
 เสียสันเชิงที่เคียว
 อนุสนธิ ที่ กระ ทำให้ แชลเลน เบอร์ ถูก
 เปลี่ยนชีวิตโดยเร็วพลันเช่น นั้น นอกจาก
 เเนองมาแต่แกถูกหยาหน้าหน้าและความเย้ย
 เยาะจากทวยราชกุมารแล้ว ยังมีอีกเหตุ ๑ ซึ่ง
 นัยว่าสำคัญที่สุด บัษ คัน คง จิตต์ ของแกให้
 ทรุทโทรมนัส เหตุนี้ก็คือความมรณะโดย
 ควันของภรรยา ผู้ น่ารัก ค้วย โรค ปอด พิการ
 และไข้หวัดใหญ่มาซ้ำเติมเอาในภายหลัง
 มีลชีสแซนเลนเบอร์ ผู้ เดินทางไปสู่ สัม
 ปราย ภพ โนน เป็น สตรี ทรง โคม ที่ นำ สนิธ
 เสนหา มีมรยาทมณเณรม่อนหน้าศาลสถก
 ษาอาภักิยิยาทุกอิริยาบถยังคงฝังอยู่ ในดวง
 จิตต์และความทรงจำของแชลเลนเบอร์ผู้เป็น
 สามีอยู่ มิได้ เลือนคลาย นาง รู้ จัก นาท
 ะปฏิบัติสามีและการบ้านจักได้ ว่า เป็นยอคนว่า
 ทุกสิ่งทุกอย่างทางคองประสงค์นั้น แชล
 เลนเบอร์ ไม่เคยขัดขืนแม้ แต่ถ้อยเคียว ต่าง
 ได้ รัย ความ ผาสุก ค้วย ถิ่นมาโดย ถาณะ อัน
 สมควรเยี่ยงคู่ สามี ภรรยา ที่ สุข สำราญ ทั้ง
 หลายในโลกนี้ เมื่อนางมาแจ้งแก่กรรมเสีย
 ในเวลาอันเร็วควัน คงได้ กล่าว มา แล้ว ก็
 ย่อม กระ ทำให้ แชลเลน เบอร์ ได้ รัย ความ

โทมนัสโลกาการปนกับสิ่ง

เพราะเหตุที่กล่าวนี้ แชลเลนเยอร์มีอาการ
ประหลาดปรากฏขึ้นอีกอย่าง ๑ กล่าวคือ มัก
มีอาการขี้มึนหม้ออย่างเด่น ให้ขี้มึนเสมอ ทำ
ทางกระปรี้กระเปร่าว่า คนที่ตกอยู่ใน
วิหิงสา แต่ก็ยังพยายาม ที่จะชนะเวทียะชฌณ
โยคต่างๆ ซึ่งเปรียบเทียบกับแข่งขันกันเป็น
เอตนะกิตะของโลก แม้จะไม่เหมือนเช่น
เคยก็ทำให้เห็นว่า พหุระมีโลกาสภาวะของชน
วัยชราเสียใจอีก ทั้งนี้เนื่องมาจากความ
ช่วยเหลือของ นางสาว อนิลาชลเลนเยอร์ ผู้
เป็นบุตรคนโตของแก มีฉันทแล้วไหน
เลยมหาศาสดาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ จะกลับ
พบตัวมีมาเรื่องราวในนิยายเรื่องนอกโลก

อนิลาชลเลนเยอร์ เป็นสตรีสาวผู้พร้อม
ด้วยความสามารถในวิชาสมมติและภาษาสมมติ
ความสวยงามของเจ้าหล่อน นัยว่า ตกอยู่ใน
คลองเดียวกับหญิงสาวที่สวย ที่ลักทั้งหลาย
ผมดำเป็นมันสลวย กว้างคาสีฟ้า สดใส นั้น
เล่าที่ ประหนึ่งว่าได้ รับ มรดก มาจาก มีสซิส
ชลเลนเยอร์ ผู้เป็นมารดาไม่แตกต่างกัน เจ้า
หล่อนเป็นคนมีจริยวัตรสง่างามเรียบร้อย
สมกับที่เป็นสตรีสาวผู้ทรงคุณวุฒิในประการ
ทั้งปวง เธอว่า อันเดียวแหลมกอดปรักด้วย
ความ แข็งแรง อุดหนุน มีวิริยะ ภาย ของ เจ้า

หล่อนให้และเป็นเครื่องช่วย ให้ चलเลนเยอร์
ยังความรักความสงสารใน เจ้าหล่อน ขึ้นเป็น
บุตรคน หล่อนดำรง คนให้อยู่ในสภาพ อัน
ปรกติด้วยรักไ้ เช่นนี้มาโดยตลอด

ความศรัทธาซึ่งตึกความ ตั้งแต่ ปฐมวัย
นั้น เจ้าหล่อนคิดแย่งเคียว เป็นสองทาง คือ
ทาง ๑ เกรียไปตามอิตกโนมัต มีพิภพของเขา
ใจใส่ต่อเสียงห้ามปรามกักท้วงของบิดา แต่
อีกทาง ๑ จะเดินไป ตาม ความ ปรารถนา ถึง
ยอม ลงความ เห็น สกปรก คล้อง ด้วยใน ความ
ประสงค์ของบิดา ประยอมตัวให้เป็นภรรยา
หนึ่งสำหรับให้บิดาเชิดตามความต้องการ

อนิลา เป็นสตรีที่เพื่องาน ด้วยอุปเท่ห์
มารยา มีเส้นที่เป็นเครื่องช่วยชวน สามารถ
ใช้ นัย อันขาว เรียว เป็นลำ เทียน ขง การอา
แนะ นำให้ ผู้อื่นว่ากันว่าไม่ ตามไป ด้วยได้
อาศัยเหตุนี้มาคร่ำว่า เจ้าหล่อนได้ เลือกร
ในทางที่ ๑ ก็ไม่กระทำให้ชลเลนเยอร์รู้สึก
ได้ ฉันทันที โดยเฉพาะเจ้าหล่อนสแวงความ
อุดมอล่วยผ่อนหนักผ่อนเบาได้ คือกาลเทศะ
เป็นอย่างดีกับแล้วหัวใจ ของเจ้าหล่อน นั้นเอง
เพราะ กรณีน ชลเลนเยอร์ จึงได้ สุกโอกาส
ที่จะขยับ ขยาย ตัว ขึ้น รับความ ขวคลื่อนใน ข้อ
เสียงและเกียรติยศอีกคำรบ ๑

ด้วยความรักของ ชลเลนเยอร์ ในอนิลา

มาก ที่สัปดาห์จะประมาณนี้ เจ้าหล่อนจึงรู้สึก
 สำนึกที่ว่าตนมีความอิสระเต็มภาคภูมิ มีอยู่
 อย่างเกษมสุขแก่ใจกระตือรือร้น กึกกั่น กึกอึก
 ห้ามการสมาคม กับ พวก คณะ หนังสือพิมพ์
 ซึ่งเจ้าหล่อนรู้สึกว่าการคบกับคนอยู่เนื่อง ๆ แต่
 ก็ได้ปลดปล่อยให้มันเหวี่ยงไต่ ด้วยความ
 ฉลาดไหวพริบของเจ้าหล่อน คราวนี้กระทั้ง
 มีโอกาสได้ทำงานให้แก่ โรงพิมพ์ ลอนดอน
 เปรี๊สในบางครึ่งบางคราว ในมีช้านานนัก
 ชื่อเสียงของเจ้าหล่อนก็แพร่ขยายไปตลอดทั้ง
 แต่หัวคอลกลีบ ถนนฟลิค อัน การ ที่เจ้า
 หล่อนจะได้ รับชื่อเสียงขึ้นในครั้งนั้น ก็โดย
 ความอนุเคราะห์ช่วยเหลือจากสหายเก่า ของ
 ยี่กาเจ้าหล่อนผู้๑ สหายเก่าของแซลเลินแบอร์
 ผู้นั้นมิใช่ใครอื่นไกล ที่แท้ ก็คือ มิสเคอร์
 เอ็คเคิลมาโลน แห่งคณะหนังสือพิมพ์เกิล
 กันแซ็คนั้นเอง

มาโลนผู้นี้ ศึกษากฎทาง ยัง คง กระปรี้
 กระเปร่าสมลักษณะของนักกีฬาชาวไอริช อยู่
 เช่นเดิมไม่แปรผัน และครั้ง ๑ เคยได้ รับ
 หมวกสามารถ ของสโมสรสากลโลกในการ
 เล่นรักบี้ มายักยืนอายุอาณามของมาโลน
 ได้ กระเถิบ เร่งลง มัชฌิมวัย อยู่ แล้ว กำลัง
 วิ่งข้างเลือกมดของไปตามวัย ในไม่ช้า
 การกีฬาทุกประเภท ก็หันไปหาความเอาใจ

ใส่แทบสิ้นเชิง กลายเป็นคนชอบใคร่ครอง
 โภชใช้ความกวีวิจารณ์อย่างสุขุม พยาน
 เอกที่ประวัติดำ เหวว่า มาโลน จะละทิ้ง การ
 กีฬานักคือ เขาได้ เกียรยงเท้าฟุตบอลคู่
 สุกท้ายลงชั้นที่สิบไว้อย่างแน่นหนา เป็นที่
 สดกให้ เห็นว่ามันจะไม่มีโอกาสได้ กลั้มมา
 สวมเท้าใดๆ ๆ ฤกษ์กลับออกมาเห็นแสงสว่าง
 ภายนอกได้ก็อีกเลย

ต่อมา เมื่อมาโลนได้ สิ้นอาลัยการกีฬา
 แล้ว กลั้มเน้ออันเคยเค่งคั่งก็พินทุ์ช้อน
 นุ่ม คอลก วนซัดค่อท แชน และเท้า ซึ่ง เคย
 เคลื่อนไหว คล่องแคล่วก็ ผิดไป แต่ กลั้ม
 ปรากฏว่ามาโลนเป็นเจ้าบุญญา ความมิก
 ความอ่านปราณีเปรื่องขึ้นอย่างน่ามหัศจรรย์
 ังจะให้ เห็นได้ จาก เส้น ที่ปรากฏขึ้น ตาม
 หน้าผาก และ ขอบคิ้ว เป็นอาทิ สดกให้
 ประจักษ์แก่คนทั่วไปว่า เขาได้ เป็นผู้ ใหญ่
 ทุจริบูรณ ด้วยความมิกครอบครองขึ้นแล้ว ทั้ง
 นี้จะให้ พยานอีก ๑ อย่างคือหมวกย่นวิมผิปาก
 ตกต่ำมากขึ้น และหลัง ก็ เกือบ จะโค้ง ค่อม
 แต่แต่มาโลนยังเป็นชายโสดวิสุทธ์ ปรา
 ฤตามที่กล่าวกันว่าที่มาโลนดำรงคน อยู่ใน
 ฉานะโสดเช่นนั้น ก็เพื่อยุติให้ เป็นที่ตึง
 ใจของบุคคลผู้นั้น แต่มีบุคคลอีกผู้ ๑ ที่
 สามารถจะทำลายความตึงใจ ของมาโลน ฤ

กลายเป็นปรัชญาคือความเป็นโลกของมาโลน ซึ่งอาบีนาคาลให้มาโลนต้องกลายเป็นบุคคล หัวหน้า หัวหลัง ขึ้นนี้ ก็คือ นางสาวอนิค แชลเลนเยอร์ ผู้ ขำเพี้ยนคนเป็นมิตร สนิทซิก เชื้อกันนี้เอง นี้ออนิงงามยาวเรียวของ เจ้าหล่อนนั้นแหละอาชีให้มาโลนทำอะไรๆ เติบโตไปใน หนทางใด ๆ ได้ ทั้ง สันโดษ ปราศ จากความซัดซัง

หลังจากมหาสงคราม ซึ่งทำให้กระ เทือนทั่วหัวเป็นทั้งหาวกลืนแค้นทั่วพิภพ ในครั้งนั้นแล้ว และ ความคิดใน เรื่องสภาพ ใหม่ของโลกก็เปลี่ยนผ่านไปจากความเอาใจ ไล่กฆ่า ของมาโลนด้วยใน ทำนอง เคี้ยวกัน ฅนเวลานั้นมาโลนกระทำคน เป็น นักเขียน ขำว หนึ่งสี่พิมพ์ฉลุแผ่นแต่การเขียนเล็กๆน้อยๆ ร้อยแปดพันเก้า ก็นับว่าเป็นกีฬา ชนิดใหม่ ที่ มาโลนเห็นว่า มีค่ายิ่งกว่า มีรสยิ่งกว่า และ สมควรกว่าวิธีอื่น พุดซอล ญาเบซซอล ตั้งร้อย เท่าโดยประมาณเสียแล้ว ฯลฯ

วันที่จะ เริ่ม อนุสนธิ แห่ง นิยาย เรื่อง นี้ ปรากฏว่าเป็นเวลาเย็น ใน วันอาทิตย์หนึ่ง แห่งเดือนตุลาคม พระมหานคร ลอนดอน ซึ่งถูกรอรับปากกลุ่มด้วยหมอก กระทำ ให้บังเกิดความมืดม่นมาตั้งแต่เช้านั้น วาระ น้อยมีแสงสว่างของดวงอาทิตย์สลัว ๆ ขึ้น

ข้างแล้วภายใน นอก ห้อง ชั้นที่ ๔ ณ ตำบล วิก ตอร์เวสต์การ์เคนส์ อันเป็นที่สำนักของ ทำนมหาศตวรรษารายแชนเลินเยอร์นั้น คง ยังหนาที่ด้วยหมู่หมอก เกาะเป็น ก้อนกลุ่ม หนาจับอยู่ที่หน้าต่าง แม้จะมีมองลงมาด้วยว ายานพาหนะที่วิ่งแล่นขึ้นลงอยู่ ขวักไขว่ ตาม ถนนก็เห็นได้ เพียงเป็นเงาๆ เท่านั้น

ท่าน มหาศตวรรษาราย นั้นอยู่นำเตาผิง ไฟ มือทั้งสอง ซุกอยู่ใน กระเป๋า กางเกง เขี่ยเท้าอิงไฟ เครื่องแต่งกายในเวลา นั้นคุมอชเค็มทอน กล่าวคือ สวมเสื้อเชิ้ต โดยไม่มีปลอกคอ แต่ผูกเน็คไทไหมสีแดง แห้ง ๆ ขี้แฉม สวม เสื้อ กักสไมก์ กึ่ง กามะหยี่สีดำ ปลดปล่อยให้ หนวดเครากระจุยลง มาไว้กับข้อมเน็คไท ซึ่งผูกไว้อย่างเสียไม่ได้ จนเป็นข้อมเอวร้อนนี้ ลักษณะของแชนเลิน เยอร์จึงไล่ไปทาง ข่าง เขียน ชาวโยซิเมียน ในสมัยก่อนๆจะเปรียบกับ ตัวตลก ละคอนก็ ไม่มีผู้ ที่ได้ เห็นคนใดปฏิเสธ

ข้าง ๆ ตัวแก มีอีกคนซึ่งเตรียมตัวพร้อม แล้ว ที่จะออกไปเที่ยวเล่น เจ้าหล่อนสวม หมวกปีกหลย ๆ และสวมกระโปรงสั้น สีดำ เรียบ ๆ เครื่องแต่งกายของเจ้าหล่อนชุดนี้ กระทำให้ เห็นว่า เจ้าหล่อนได้ ตัว แห้ง งามพญา แห่ง ความ งาม งามไว้ใน เรือน มี

อย่างรายกายแล้ว และในเวลาเดียวกันนั้น เอ็กเว็กมาโลน ก็คือหมวดคนคอย เจ้าหล่อน อยู่ก็วิ่งมาต่างก๊วย

“นี่เกือบ ๗ นาฬิกาแล้วนะฮันนี่ คุณคิด ว่าเราควรจะไปกันเสียเดี๋ยวนี้เลย” มาโลน พุกขึ้น

“ยังไม่ถึง ๗ นาฬิกาหรอกแท้ๆ เรายังมี เวลาอยู่ อีกมาก” เจ้าหล่อนตอบ

แต่จริง ขยดทั้ง สอง นี้ ถ้าจะ เริ่ม เขียนเรื่องอันเกี่ยวกับการศาสนา เพื่อไป ลง ในหนังสือพิมพ์ กาแซต รายสัปดาห์

“นี่ก่อนเธอ! นักร้องก่อน!” แชลเดิน เฮอร์ พกด้วยเสียงอันดังซึ่งเป็นอุปนิสัยเคย

“เธอรู้อีกว่า ไม่มีสิ่งใดที่จะกระทำให้ ฉันได้รับความหวาดกลัว ซึ่งอาจทำอันตราย ฉันได้ เท่ากับผู้เป็นอยู่ของเหล่าฉัน วางหมวก ลงเสียก่อนเถอะ จะรีบด่วนไปไหนกัน?” ไม่ควรทำไรอันเรนเลย “นี่พวกจากันเสีย ก่อนซี ถ้าเธอจะไปรถไฟก็มีเวลาอีกถมไป”

“ท่านทราบดีชีวิต ของ นักประพันธ์ ชาว หนังสือพิมพ์ ก็แล้วมิใช่ฤกษัย?” มาโลน พุก “พวกนักเขียนชาวหนังสือพิมพ์ มีเวลา น้อยในการหยุดอยู่เฉย ๆ เสมอ ถ้ามีเวลา มากอย่างท่านว่า-แต่-แต่อย่างทีไรจะไม่รอ ให้เราไปโดยสารถัน”

“จะไปถึงไหนกันนะ?” แชลเดินเฮอร์ ดาม

อันคพลิกคัสมุกยรรที่กเหตุการณ์ แล้ว คอยว่า “ได้ ถ้าหนักไว้ ๖ แห่ง ด้วย กัน คือไปที่เวสต์ มินส์เตอร์ เพื่อกล่าวพิพาท, ไป ที่มหาวิทยาลัย เซนต์อาคาจารย์, ไป ที่สถาน ที่วัด, ไปที่สถานสอนศาสนาคาโรลิก ที่ เวสต์มินส์เตอร์คาเธอลิคสถานอื่นอีก และ จะไปที่ซุทท์กิลล์เชสเตอร์ แต่คืนวันนั้น เรา ตั้งใจว่าจะพยายามแนะนำกิจกรรมอันเกี่ยวแก่ ศาสนาให้ พวก ที่ ตั้งใจ ประพฤติ ตาม ด้วย เวลานี้เรากำลังจะเริ่มกระทำกิจ อัน เกี่ยว กับ การมั่น แห่ง ความจิต ของ บุคคล ผู้ ตั้งใจ ใน พระศาสนาอยู่ที่เดียว”

แชลเดินเฮอร์สแกงกิริยาขี้ขลาดอย่าง ไม่ พอใจ ท่าเสียงคำรามคล้ายกับเสียงกระซิบ ข่าที่กล่าวถึงโกรธจิกว่า “ชะ! ในอาทิตย์นี้ฉัน โรงพยาบาลรักษาโรคภัยเห็นจะมีคนเบียดกัน แะเกือบพอเขยี้ นี่แน่ะมาโลน, เธอยังไม่ได้ อธิบายให้ฉันฟังโดยแจ่มแจ้ง เลย ว่า เจ้า พวกผีเหล่านั้นมันไปโบสถ์โดยน้ำใจอันบริสุทธิ์ เพื่อประพฤติศาสนา ก็ อย่าง แน่ว แน่กระ นั้น ฤ?”

“ในเรื่องนี้ ผมกำลัง คังทากุ ด้วย ความ เขาใจใส่ที่เกี่ยว มาโลนว่า “กิจการอันใด

ที่ ผม กระทำ และ มีเจตนา ที่จะให้บรรลุ เป็น
มรรคผลนั้น ผม ต้องพยายาม ขู ลาก เล้า
ท่วงทีถ้อน เสมอ และ เวลานั้นก็ ได้ ทราบ ว่า
ในวราชาณาจักร อังคฤข มี โยสดี ที่ ได้ ขึ้น
ทะเบียน โดยถูกต้อง แล้วกว่า สี่ร้อย แห่ง ”

ท่าน มหา ศาสตราจารย์ ถอนใจ ใหญ่ ทั้ง
นี้ อยู่ อยู่ ๑ แล้ว กล่าว ด้วย น้ำเสียง สด แกร
อาการ เขยยหน้า “มัน น่า เอาใจ ใส่ ที่ เกือบ
พ่อหนุ่ม เพราะ ธรรมชาติ ขี้ กล ย่อม ไม่มี
จำกัด ว่า เขา จะเป็น คน คลาย ที่ มีความ รู้ กว้าง
ขวาง ฤา ใจ เขา จะ อย่างไร • มหา ยศ ชาติ ยศ ญา
มหา ยศ ชัย ๑ ซึ่ง จะ ไป กระทำ การ สวด มนต์
อัน นวน พระ เจ้า ก็ ย่อม รู้ สึก ผิด ซอย ต่าง กัน
แต่ เจ้า พวก เหล่า นั้น นะ ดิน อยากรู ว่า อ้าย
พวก ยศ ชาติ ทั้ง นั้น ใช้ ไหม ละ ? ”

“ผม ประสงค์ เห็น พ้อง กับ ท่าน ยัง ไม่ ได้ ”
มาโลน ว่า “แต่ เรา มี โอกาส จะ ได้ พบ เห็น ใน
ภายหลัง ถ้า เรา จะ พยายาม เอาใจ ใส่ ทั่ว ทั่ว ทั่ว
คุณ โยสดี ของ บุคคล จำ พวก นั้น นั้น แน่ ครึบ ,
ท่าน เคย ได้ ยิน นาม มี สเตอร์ แอ็ค กิ น สัน นาย
แพทย์ วรรณ กรรม แห่ง โรง พยาบาล เซน แมว
ซึ่ง กำลัง ขว ลือ นาม ขึ้น เมื่อ เร็ว ๆ นี้ ไหม
ครึบ ? ”

“เคย ได้ ยิน และ เขา คือ ผู้ สำมา รด ใน

ทาง วิชา ไร ที่ เกือบ ทั่ว สมอง และ กระ คุก
สัน หลัง ทั่ว ใช้ ไหม ละ ? ”

“ถูก แล้ว ” มาโลน คอย “นั่นแหละ
เขา เป็น บุคคล คน ๑ ที่ มีความ คิ ร ครอบ ครอบ คิ
และ กำลัง ทั่ว ทั่ว ทั่ว คั่น ทั่ว ทา เหตุ ผล ใน
วิชา แห่ง ทั่ว ทั่ว ทั่ว และ เพื่อ เขียน ออก จำ
หน่าย นิย ว่า เป็น วิชา ศาสตร์ อย่าง ใหม่
ทั้ง นี้ เพื่ ”

ยังมี ที่ น ชำ ทั่ว ทั่ว เสี่ยง แสลง เล่น เบอ
ก็ ซึ่ง คิ ย ทช ทั่ว ทั่ว “วิชา ศาสตร์ ไร ! ”

เขา ว่า เช่น นั้นแหละ ” มาโลน คอย “ทั้ง
นี้ เหมือน จะ กระทำ เพื่อ แนน ทั่ว บุคคล เหล่า นั้น
ให้ เลื่อมใส ใน ความ เชื่อม นัน ทั่ว ทั่ว ทั่ว ทั่ว โดย
จริง เมื่อ ผม มีความ ชัด ช้อง ใน การ ทั่ว
เกี่ยวกับ งาน เขียน เรือง เล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ เคย
ได้ ไป ทั่ว ทั่ว ทั่ว ทั่ว และ ได้ ทั่ว ทั่ว ทั่ว ทั่ว
เสมอ จน ผม ทั่ว ทั่ว ๆ ก็ ได้ ชำ นาม เขา
ว่า “ผู้ นำ ทาง ของ บุรุษ ชาติ ”

“นำ ไป ใส่ ที่ สำห ทั่ว บุคคล บ้าง นั้น ชี ” แล
เล่น เบอ ทั่ว เสี่ยง ทั่ว มี อา การ เบา เบา อยู่
ใน ที่ “เขียน หนังสือ สัก สัก คน ! บุคคล
เหล่านั้น ได้ ทั่ว ทั่ว ทั่ว ทั่ว ไหม ? ”

“นั่น เป็น อีก เรื่อง ๑ ทาง ทาก ” มาโลน
พูด เรียบ ๆ “แอ็ค กิ น สัน มี หนังสือ เช่น นั้น

ทั้งห้าร้อยเล่ม กระนั้นก็เขายังกล่าวว่ามี
ห้องสมุดสำหรับบรรพชนทั้งสี่จิตตะศาสตร์
ของเขา ยังบอกพร้อมจากหนังสืออีกมาก
ท่านคงจะได้เห็นแล้ว มีทั้งภาษาฝรั่งเศส
เยอรมันและอิตาลี ซึ่งเกือบจะคล้ายๆ
ของเราเหมือนกัน

“ขอบพระคุณพระเจ้า!” แชลเลนเบอร์
ร้องขึ้น “ความโง่ทั้งหลาย คงปราศจาก
ประเทศอังกฤษอันน่าสงสารไปแล้ว ตั้งแต่
นี้ต่อไป ประเทศอังกฤษ คงไม่สับสน ต่อพิช
แห่งความเขลาของมนุษย์ของตนอีกแล้ว!”

“คุณพ่ออ่านเรื่องของเขา ตลอดจนจบ
แล้วๆคะ?” อินทิยามแซงขึ้น

“อ่านหมด!” แชลเลนเบอร์ ทวนคำ
ทั้งที่พอลังไฉไลอยู่เช่นนั้น ยังหาเวลาอ่าน
ได้เพียงครึ่งของจำนวนไม่ถึง อินทิ
ยาม คิดของเธอ ลูกทำให้พ่อจู้จี้กระไร เห็น ต้อง
เพิ่มทีละตัว

“คุณเสียใจที่คุณพ่อ” เจ้าหล่อนพูด
ด้วยน้ำเสียงต่ำๆ “คุณพ่อพรุนแรงเกินไป
ก็ฉันคิดว่าคุณพ่อคงจะทรมานเหตุผลในเรื่อง
นี้บ้างแล้ว”

แชลเลนเบอร์สันคิระ กวง จักร อินทิ
ปรายหน้ากลัว เกือบด้วยดวงตาสีฟ้าที่ไถ่ร้อง
ถ่มถ่มไปบนบุตร แล้วกล่าวขึ้นด้วยน้ำเสียง

หนักแน่นชัดเจนชัดคำว่า “ลูกคิดว่าเจ้าคน
มีสมองเพียงแค่นี้รู้สึก เห็นความเป็นไปของ
ธรรมชาติเช่นนั้นแล้วเขียนด้วยคำเช่นนั้น มา
เปิดเผยให้ประจักษ์แก่ตาโลกว่า เป็นผู้
ทรงไว้ซึ่งคุณวุฒิ เบี่ยงสามัญชนทั้งหลาย
กล่าวคือมีความคิดเป็นปรกติแล้ว พ่อจะพึงไ
อ่านกระนั้นๆ?” คำพูดเช่นนั้น มันไ้พูด

สำหรับลงคนโง่ คอกลูกเอ๋ย ในทำนอง
เคียดแค้นนั้นแหละ ถ้าใครจะบอกว่า ๒ กับ ๒

บวกกันเป็น ๕ แล้ว พ่อซึ่งเป็นผู้เคยเรียน
วิชาคำนวณมาแล้ว พ่อก็เห็นว่ามันผิดแล้ว
นั่นคืออ้ายบ้า จิ้งจอกไหม? และอีกอย่าง ๑ คือ
พ่อได้เคยศึกษา วิชา เกี่ยวกับวิชาศุภวิทยา

มาแล้ว หากถ้ามีคนมาอธิบายให้พ่อฟังว่า
โคโรวันนั้นอาละสลวย เสียอีก ซึ่งเท่ากันกับ
กฎธรรมดาส่งการทั้งทุกของโลก แล้วไ้ว่า
พ่อก็จะชำนานนามคนที่แบกหน้า มาอธิบายว่า

“โง่บ้า” บ้าง ลูกจะเห็นยังไ้? ฤๅว่า
หนังสือห้าร้อยเล่มนั้น เป็นหนังสือที่กรม
ตำรวจได้ เจด คำให้การ ของ อ้าย มนุษย์ลง
โลกในระหว่างกักขังกระมัง อินทิกลุกรัก พ่อ
รู้สึกตะอาบใจแก่ลูกมาก”

อินทิทวี่เราอย่างว่าเงิแล้ววว่า “ดิแล้ว
คะคุณพ่อ ทั้งแต่คำไปลูกคงจะไม่ไ้ยิน
เสียงคุณพ่อแหวลูกอีกนะ ความจริงลูก

ก็มีความรู้สึกเช่นเดียวกับคุณพ่อเหมือนกันแหละคะ”

“เป็นไปได้” มาโลนหันขึ้นมายืนหลังเตียงของอินทพัสถ์นางวาน “จะต้องมีคน ๆ อีกบางคนช่วยอุปถัมภ์การันทุบทกลผู้มันใจในพระศาสนา มีอาทิเช่น แอ็ดกินสัน ที่ฉันกล่าวมาแล้วผู้ ๑ ฉะนั้น การที่หล่อนหัวเราะนั้นก็หมายความว่า หล่อนไม่มีความระแวงใจซึ่งมีแต่จะเบาะเบียดผู้อื่น”

“เธออย่าฟังดิ เตียน ก่อนซี มาโลน” แชลเลนเยอร์เอ่ยขึ้น “เธอคงคิดว่ายังมีผู้ที่มีความกึกกาศกุ่ม กว้างขวาง อีกมากนัก ผู้ฟัง ปากสัน กลั่น นาม เมื่อนานขึ้น แล้วข้าพเจ้านขอถามมิก็ผู้ใหญ่มั่น จะเป็นไปได้และสมควรอย่างไร และเธอเองก็จะพลอยติดข้องไม่ไปด้วย เมื่อมีคนไปช่วยทั้งยังเข้าไปสอนวิทยาการเช่นนั้นแล้ว ผลที่บุคคลเหล่านั้นจะได้มาจากการสั่งสอน คืออะไรเล่า มาโลน มีพวกมันเป็นพาไปตามกันฤ?”

ท่านมหาศตวาทจารย์นั่งอยู่ครู่ ๑ แล้วก็หันไปทางอินทพัสถ์นางวานไปว่า “อินทลฤวิก พ่อยังไม่ได้อ่านข้อความที่มาโลนเอามาให้เลย แต่ที่พ่อมิได้อ่านนั้นมิใช่เป็นเพราะพ่อไม่มั่นใจว่า เรื่องราวเหล่านั้นมันจะไกลจากความจริงอย่างใดมิได้ หากถ้า

เราจะลองมีปัญหามาขึ้นว่า เพราะเหตุใดเราจึงต้องรู้เหตุการณ์ใหม่ ๆ เสมอ? ข้อนี้จะตอบได้ด้วยความกึกก้องรุมราโดยปัญญาที่แห่งประเทศอังกฤษ และโดยผู้ที่ได้รับการศึกษาร่ำจากความรู้จากวิชาญาณของชาวยุโรปโดยทั่วไป”

“ถูกที่เกี่ยวกับคุณพ่อ” อินทเสริมความเห็นของบิดา “ที่ฉันเห็นพ้องด้วย”

“แต่อย่างไรก็ตามฉันไม่คิดนั้นครั้งใดในความเข้าใจโลกในเหตุผลที่ผู้กล่าว ๆ ไปโดยปราศจากความรู้อย่างไรเลยโดยมากโดยอันนี้ให้ ได้ ในบางคราว” แชลเลนเยอร์พักอยู่ ในลำคอ คงท้ออันใดกลมเป็นสี่เหลี่ยมแห่งความทุกข์ เธออยู่นอนอยู่ด้วยนั้น กว้างไปถูรอบ ๆ บริเวณที่นั้นอยู่ “ฉันทราบดีที่เกี่ยวกับสติปัญญาของฉันทัดนี้เคยมีมาแต่สมัยที่ฉันยังไม่ใคร่จะปรกติ แต่กระนั้นก็สามารถจะแก้เหตุการณ์ได้บ้าง”

“ด้วย ผมก็เข้าใจเช่นนั้น แต่มีสิ่งสักใจทำให้ท่านถึงเหตุการณ์อะไรฤาด้วย?” มาโลนพูดขึ้น เมื่อใด ที่นั่งตรึงตรึงอะไรอยู่ ขณะ ๑

ท่านมหาศตวาทจารย์นั่งอยู่ สักครู่ ก็สแตงกิริยาจะสลับกระต่ายประหนึ่งจะต่อสู้กับความรู้อย่างไรสักอย่างหนึ่ง ที่เกิดขึ้นใน

ควงใจริมฝาปากหมุยหมิบ มีซ้ากัพุกออกมา
ด้วยเสียงเคือ ๆ ว่า

“อันคูลกรัก ของพ่อ-พ่อยังไม่ เคย บอก
เรื่องที่เก็บของกับครอบครัวของเราให้ลูก
จำสิ, พ่อรู้ ลึก ละอาย มาก พ่อใจ เกินไป
แต่แค่เอาเดอะพ่อทะเล่าให้ ลูกฟัง ลูกกับ
พ่อจะได้ มีความรู้ ใน เรื่อง ที่ไม่ควร ปกปิด กัน
เท่า ๆ กัน อ้อ, มาโลนด้วย เชื่อว่า จะเป็น
ประโยชน์แก่เธอมากอยู่”

“ถ้าไม่เป็นการขัดข้องแล้ว ผมคงจะ
ได้ วย ความ กรุณา ฟัง เรื่อง ของ ท่าน ย่าง”
มาโลนว่า “ท่านไปรักเล่าเดอะครัย”

“มาโลน, เธอรู้จักภรรยาของฉันทันแล้ว
นะ—ภายหลังที่เจ้าหล่อน ถึง แก่ กรรม แล้ว
ฮา! เธอคงรู้จักละชั่วทำให้ฉันรู้ลึกอย่างไร
โอ! น่ากลัว เหลือเกิน มาโลน ฉันรู้ ลึก
จนพองสยของเกล้ามาจนขี้กัน อะไรไร? คุอย
ฟัง ในคืนวันนั้น ภายหลังที่ เราได้ เสด็จ
เจ้าหล่อนเป็นด่านเด้าไปแล้ว ฉันทัน ได้ เห็น
ร่างกายอันแน่นอขบขระของเจ้าหล่อน เลื่อน
คำ ๆ ลงไปเข้ามาปรากฏแนวฉันทัน ในที่
สกักเห็นเปลวเพลิงลุกโชนอยู่ครู่ ๑ แล้วก็
มีเสียงกึ่งวานดังเกิดขึ้นที่ประตู ซึ่งฉันบอก
ไม่ถูกว่าเป็นเสียงอะไร?” แชลเด็นเยอร์
พูดด้วยอาการสแดง ความหวาดเสียว จนตัว

สั่น พลังยกมือขึ้นยึดตา อีก ๑ ผ่านไป
แกจึงหันไปพุกกับฉันทันต่อไปว่า “พ่อพูกไม่
ถูกว่าเพราะเหตุใด พ่อจึงบอกเรื่องนี้แก่ลูก
แต่ดูเหมือนจะเป็น เครื่อง ช่วย ตัก เคือน สติ
และความรู้สึกของลูก ฟังต่อไปเถเธอลูก”

พลังหันไปทางมาโลนแล้วว่า “เธอ
เคยเห็นบ้านที่ค้ายลโรเธอร์ฟัสต์ แล้วมิใช่ฤา
มาโลน? ค่ะแล้ว ในคืนวันนั้นแหละฉันทัน
อยู่ในห้อง โถง นำเคาฝั่งไฟ และฉันทันนอน
หลับหย่อนเก้าอี้ไม่ห่างนัก

ภายในห้องนั้น ก่อน ข้างมัต ชมุก ชมัว
และเป็นเพราะกำลังทุกซ โศก สมองของ
ฉันทันมีฮาการ คล้าย ความเป็นอยู่ของห้องใน
ขณะนั้นด้วย ครั้งแรกตึงใจระพาอินคินไป
นอนข้างบน แต่เมื่อเห็นหล่อนนอนหลับสนิท
อยู่ ฉันทันเลยไม่ยลุด ทั้ง เป็น เวลา ที่ จวนรุ่ง
สว่างอยู่แล้วด้วย ฉันทันนั่งเฝ้าอยู่ที่นั่นตามอง
คุแสงจันทร์ที่ฉายผ่าน กระชก หน้าต่าง เข้า มา
พลัง คงจิตต์ กึกกืออะไรคือมิอะไรร้อยแปด
แต่ในไม่ช้านัก ก็มี เสียง ๆ ๑ พลัน ยังเกิด
ขึ้น—”

“เสียงอะไรครัย?” มาโลนคึกคก
“เฝ้ายาก่อนสิ ครั้งแรกก็เป็นเสียงเบา ๆ
สักครู่ ก็ดังหนักขึ้นเป็นลำดับ จนฟังได้ ชัด
เจนว่าเป็นเสียงเคาะประตู

“เรื่อนั้นแหละฉันเห็นว่า เป็นเรื่องที่น่า
อัศจรรย์เรื่อง ๑ ถ้าเขียนเป็นนิยายอ่านเล่นขึ้น
แล้ว ผู้ที่ใดอ่านก็ต้องเชื่อว่าเป็นความจริง
ทีเดียว แต่มาโดน, เธอ ต้องเข้าใจว่านั่น
แหละ เป็นเสียงเคาะ ที่ภรรยา ของฉัน เป็น ผู้
กระทำ เธออย่าหัวเราะ ฉันจำได้ แน่ชอน
เป็น เสียง ที่ เจ้าหล่อน เคาะ ด้วย นิ้ว ของ เจ้า
หล่อนเองแน่ที่เคียว เจ้าหล่อน เคาะเป็น
จังหวะ ฉันได้ยินได้ ว่า เจ้าหล่อนภรรยา
ของฉันเป็นผู้เคาะ เมื่อฉันมัน โง่จนแล้วเธอ
ลอง คิดดูว่า เสียง นั้นทำให้ ฉัน กระวน
กระวาย สัก เพียง โหนด ฉัน หาวนุญ พกไว้ ว่า
เสียงนั้นคงกังวานอยู่ ถึง ๑๒ ครั้ง”

“คุณพ่อชา เรื่อนของคุณพ่อยังไม่ได้ เล่า
ให้ฉันฟังเลย” อินทิพทักด้วยอาการตื่นเต้น
“ถูกละ พ่อไม่ได้ เล่าให้ลูกฟัง” แชล
เล่นเยอรวุท สดแคงอาทปิกิริยาตึงคนสติ
วิปลาคัน “แต่เวลานั้นพ่อได้ปลุกให้เจ้า
ลูกขึ้นและกำขีบให้หนึ่งสับอธิษฐานดเป็นปรกติ
อยู่ครู ๑”

“ค่ะ, นั่นฉันจำได้แน่นอน” อินทิ
ปรีชอง

“ต่อจากนั้นมา ก็ไม่มีเสียงกังวานอะไร
เกิดขึ้นอีก เพราะว่าเสียงปลวกแมลงไต่ไม้ก็กิน
ไม้ข้างนอกก็พุกไม้ไต่ ถ้าเป็นแมลงไต่ไม้

ถึงแม้ จะสงสัยก็ยิ่ง กว้านขึ้น ก็คงไม่ ถึง จน คิด
เยี่ยงเช่นนั้น มันชวนให้สงสัยไปต่าง ๆ นานา ๆ
สมองของฉันเวลานั้น ขอบอกไม่ดีกว่ามันยุ่ง
เหยิงสับสนเพียงใด เป็นปัญหาสำคัญที่น่าใคร่
คิด คงมีคนเข้าใจว่าฉันเป็นบ้า โดยถ้าฉัน
นำไปเล่าให้ใคร ๆ ฟัง และเหมือนกับจะล่อ
หลอกเด็ก ๆ ของเราให้พลอยโง่ตามไปด้วย
ใครเขาจะเชื่อถือ แต่ธรรมดาคนก็มีเขววน
ไหวพริบเฉียบแหลม คงไม่ ลวงตนเองให้ โง่
รัยทุกข์ โทมนัสหวนอก ครั้นเมื่อคิดก็คิดก็ จะ
ว่าภรรยาของฉันเคาะ มันก็ยิ่งล่อให้ เห็นว่า
ความบ้ามีสง่า มาก ขึ้นไป อีก ยาก จึง
มาโดน!”

“แต่ท่านทราบดี อย่างไรว่าผู้ที่ กระทำ
การเคาะประตุนั้นไม่ใช่ภรรยาของท่าน?”

“น่าขันจริงมาโดน!— ผัวฉันรู้สึก ขำใจ
พิลึก! ก็ฉันบอกเธอแล้วว่า ฉันได้ เห็น
ร่างกายของเจ้าหล่อน กลาย เป็น เจ้าถ่านไป
ในกองเพลิง จะมีอะไรเหลืออยู่ อีกละ?”

“วิญญาณดวงจิตต์ ของเจ้าหล่อน ก็
อาจเป็นได้”

แชลเดินเยอวสันต์ศีรษะ ขำ ขบขันวิเวกนา
การให้ ประจักษ์โดยชัดเจน ครั้น แล้ว จึง
กล่าวว่า “เธอควรที่จะเข้าใจว่าเมื่อร่างกาย
ฉันนำรักได้ ละลาย สูญหายไป กับ เชื้อเพลิง

แล้ว ส่วนต่าง ๆ ที่ไม่เป็นจีนเป็นฮั่นก็กลายเป็นอากาศธาตุไป ส่วนโค ที่แข็ง ๆ เช่น กระดุก ก็แข็ง ร่มหมวก อยู่ใน กองจีนได้ นั้นแหละเป็นอันที่ลึกลับ จะกลายเกิดเป็นตัวคนอีกไม่ได้ ความตายของบุคคลคนใดก็ย่อมถึงผลที่สุดของบุคคลคนนั้นทั้งสิ้น ในทางไสยศาสตร์และลึกลับศาสตร์ไม่เคยปรากฏว่ามนุษย์ภคย์ชีพไปสู่ปรภพแล้วจะกลายเกิด มาได้ อีก ถ้าฉันมีอำนาจแห่งดวงจิตถึงกับจะบังคับ บัญชา กิจการให้เป็นไปได้ต่าง ๆ อย่างที่มนุษย์สามัญจะฝันไม่ถึงแล้ว บุคคลที่ตายไป ฉันก็อาจจะ กระทำให้ เขาฟื้น ขึ้น มาได้ อีก

“เมื่อพูดถึงเรื่องอำนาจพรหมคนแล้ว มันชวนให้ฉัน ชื่น เลี้ยว เหลือเกิน ที่เกี่ยว มา โลกนี้ เธอควร จะทราบดีกว่า แอลกอฮอล์ และยาต่าง ๆ เท่านั้นที่ช่วย เหลือชีวิตมนุษย์อยู่ในทุกวันนี้ ถ้าว่าคนตายอาจกลายเกิดเป็นจีนมาได้ อีกแล้วและเป็นความจริงสภาพของโลกก็จะเปลี่ยนแปลงไปผิดปรกติ จะไม่มีฝรั่งนี้เข้าๆ มีกลางคืนอีกต่อไป และพวกกรรมกรก็จะระหุกพักเพน่อยกันไปได้นานๆ”

“บางทีจะจริงหรือ” มาโลนว่า “เพราะพวกที่คิดเช่นนั้น มัน ก็ คือ โธ่ ยรมฆ่า เท่านั้น

ผมเห็นพ้องด้วยท่านโดยไม่พยายาม คักคั่น ไต่แย้งอย่างไรเลย”

“แต่คนที่บัญญัติทฤษฎี ๆ เกี่ยวกับจิต ต้องขอคักคั่น!” อันนี้เปล่งเสียงทั้ง “จิตฉันไม่เชื่อถือนั่น”

นี่, ไม่มีเสียงตอบ เจ้าหล่อนจึง โอบคอ บิดาไว้พลางกล่าวว่า “คุณพ่อไปขอ ย่า เล่าให้จิตฉัน ฟัง อีกเลย ค่ะ ความคิดของคุณพ่อระบอบลัทธิขง และประหลาด มากนัก ขนาดตกลง แห่งชีวิต ของเรา เปรียบ เสมือน นาฬิกา คงต้องหยุดไถ่ฎาแตกหักลงสักวัน ๓”

“ก็แล้วลูกรักของพ่อ” แชลเลนเบอร์ พุกด้วยอาการยิ้มแย้ม “ลูกควรระวังตัวของตัวเอง ความ คิด ของ ลูก เอง ใน เรื่อง นี้ ให้ คัก อีก ๒๐ นาทีก็จะ ๘ นาฬิกาแล้ว วิ่งไปเอะอ้อมาโลน—

แกล้งไปทางมาโลน แล้ว แค้นยิ้ม อย่าง เข้ม หยัน พลาง กล่าว สบายใจ ว่า “—เธอไปเผชิญกับเจ้าพวกโลก พระจันทร์ โค่ ข้าวคราว เหมือนที่ทั้งใจอย่างไรแล้ว อย่าลืมนึกมาสั่งข้าให้ฉันทราบนะ ฉัน อยากรู้ว่า เจ้าพวกกระบือช้านั้น มันยัง คนอยู่อย่าง ชั่วระห่ำ เชื่อถือสิ่งที่ไม่เป็นแก่นสารอยู่เจ้านั่นละฤๅ?”

-๒-

ท่ามกลางคนแปลกหน้า

ธรรมชาติของมนุษย์หญิงสาว เมื่อมีโอกาสดูอยู่ใกล้กันมากเท่าใด เรื่องหุ้มนหุ้มน กระพุ่ม กระพุ่มในเรื่อง ความรักก็มัก พองตัวใหญ่ขึ้น มากขึ้น ฯลฯ เท่านั้น ผลที่สุดที่ยังไม่เคยรักกรกกันขึ้น ที่รักกันอยู่แล้วก็กลายเป็นใหญ่โตสนุกสนานไปทีละียว ฉันทิโกก็รัก ความเย็นไป ระหว่าง อีนิดแซลเลินเยอร์กับเฮ็คเว็กมาโลนก็รัก คำนิเวร เจ้าในธรรมชาติวิเศษโดยมีผลผลิต ความรัก!—อา, ความรัก!— ความรักย่อมบันดาลสภาพแห่งมนุษย์ให้แปรเปลี่ยนไปได้ดังร้อยสี่พันอย่าง เก๊ๆ อาจกลายเป็นผู้ใหญ่ และผู้ใหญ่อาจกลายเป็นเด็กไป เพราะความรักชักนำไปได้สักวัน! ความรักย่อมนำความสุขมาให้ ได้ด้วยกลไกความทุกข์ขัด อาจยังเกิดได้ จากความรักด้วยกลไกนั้น.

เพราะฉะนั้นแหละ ชีวิต แห่ง หุ้มน สาว ผู้กำเนิดมาประภัสสรความงามของโลก, กำเนิดมากระทำ ความ ตื่นเต้น ระส่ำ ระสายให้แก่โลก และกำเนิดมาเพื่อให้เพื่อนร่วมโลก หวากเลี้ยวทุกหุ้มนขึ้น ฯลฯ ได้ถูกความรักบีบคั้นแล้วและรุ่งโรจน์ไปสู่กันเหว แห่งมหากษัตริย์

เป็นจำนวนสูงที่จะคาดหมาย.

สำหรับอีนิดก็มาโลน หากจะรักยาวลงไปนั้นว่า ความรักของเขาทั้งสองอยู่ในถาดที่จะรุ่งกันเข้าสู่ประตูโศก ก็ยังกล่าวไม่ได้ ฉันทิโก เพียงเท่าที่เห็นก็คือการเป็นมิตรภาพอันสนิทสนมแน่นแฟ้น แต่ใครเลยจะไม่นึกเขาไปว่า อีนิดจะต้องใช้นามสกุลว่า มาโลนในวันใดวัน! แม้ทีละียว เจ้าหล่อนอาจจะเป็นอย่างนั้น ทั้งมาโลนก็อาจต้องระวังท้องของเจ้าหล่อน มิให้พ่วงอาหาร เหม่ของท้องของคนเองคงกินในวันหลัง.

ถ้ามนุษย์ชาติใน อาณาจักร แองโกล-เซลติกได้เปลี่ยน สภาพของเขา ความเจริญขึ้นไปลอยอยู่ เหนือกระแสฟายุแห่งอนาธิปไตยอย่างระบอบภาพที่เป็นอย่างในทุกวันนั้น สภาพที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น อย่างน้อยก็ต้องมีความเสมอภาคอย่างพิศดาร ชนรวมอยู่ ด้วยอย่าง ๑ สภาพเสมอภาคอันนี้คือวงโรนนั้นก็คือการอำนวยโอกาสให้ชายหนุ่ม หญิงสาว ได้พบปะกันเป็นพิเศษ ไม่จำกัดเวลาและสถานที่ สุดแต่ความสมัครจะพบปะสนทนากัน ปราศจากการฉ้อฉลฉ้อฉล ปราศจาก

เสียชอกกันอยู่ มีชายคน ๑ ยืนอยู่บนยรรโค
คันศร กำลังโยกมือเป็นทวนองชอว์องมีให้
พวกนั้นละลายละลวงเข้าไป และพูดว่า

“ไม่มีประโยชน์อะไร หรือก ท่านสหาย
เราจะช่วยเหลืออะไรแก่ท่านมิไคโยส คุณ
เสียใจมาก และถกรักมาเย็บคล้ายกันเช่น
นี้จึงแต่จะให้รีบโทษโดยมิขังควรเลย”

เขาหยุดนิ่งอยู่ชั่วขณะ ๑ แล้วทำสีหน้า
บอกอาการไม่ชอบบุญ ในเมื่อเห็นพวกนั้น
สแกงความประสงค์จะเข้าไปให้ ไคโยส
เขาร้องพูดว่า “ยังไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย
ว่า โยสธอนเคยดำรงสติในศาสนาอย่าง
เคร่งครัดมาช้านาน จะได้ตกเข้าไปอยู่ใน
ข่ายแห่งความทุกข์โศกยากแค้นถึงเพียงนี้
จริง ๆ แะครึ๋ย ผมไม่เคยเห็นฤาเคยได้ยิน
มาก่อนเลย”

“คิดนั้นมาจากคำปลุกเสก” มีเสียง ๑
แซงขึ้น และผู้เป็นเจ้าของเสียงนั้น สังกะ
เห็นไคโยสแสงไฟว่า เป็นสัตว์ผู้มิใช่หน้า
ถ่มทิ้ง เท้าหล่นสรวนเกรองแตงกายคำ
และอุ้มทารกอยู่ในวงแขน

“คุณนายมา เพื่อต้องการให้เข้าทรงฤ
ครึ๋ย ?” ชายผู้นั้นพูดด้วยเสียงสแกงความ
เคืองพ้ออ่อนน้อม “ไปรคยอกนามและคำปล
ทอของคุณนายให้ผมทราบ ผมจะคว

และ มีสซิสเคียส์ อารจะ จักทำให้คุณนายนั่ง
โดยสทวอ อีกว่าที่จะมายืนรับการเย็บคล้าย
เช่นนั้น และบางทีคุณนายจะได้โดยมิไคโยส
พยประสนทนากับ มีสซิสเคียส์ ด้วยก็เคียว—
อ้าว, นั่นใครเล่า ?— คณะหนึ่งลือลือพิริว ?”

ชายผู้นั้น พก แล้ว ก็ ตรงเข้าจับข้อศอก
มาโดนไว้

“ท่านว่าท่านเป็นพวกหนึ่งลือลือพิริวไม่ใช่
รึ ?” หนึ่งลือลือพิริวพักประโยชน์เรานักครึ๋ย
ถ้าท่าน สงสัยถึงกฎ สวรรณาธิบายงาน ประจำ
สัปดาห์ใน หนึ่งลือลือพิริวแซกเรอ์เคียส์โคม ซึ
ชอว์รีย ท่านจะทราบไม่ได้ว่าการทรงผาด
นั้นมิใช่ ๆ ท่านอยู่ในคณะหนึ่งลือลือพิริว
อะไร ? เทลลิกแซตฤาครึ๋ย ? ย้า ! ก็ก็เคียว
เชิญเถอะครึ๋ย อ้าว, นั่นสุภาพสทว์ด้วยฤา ?
เริ่มจริง, ตามผมมาเถอะ ผมจะลองดูว่า
จะช่วยเหลือท่านได้อย่างไรบ้าง เออ, โย แก
ยักประตูละเอียดละ ไม่มีประโยชน์อะไรแก่
ท่านสหายนั้นเลย เพราะถ้าร้ายได้มีมากขึ้น
บางทีจะมีดีกว่าขวางพอสำหรับท่าน อ้อ,
เชิญทางนี้เถอะครึ๋ยมิส”

ครั้นแล้ว ชายผู้นั้นก้มนำบุคคลทั้งสอง
เคียวไปตามถนน และ เคียวไปอีกทาง ๑ ถึง
ประตูเล็ก ๆ มีโคมไฟสแกงติดอยู่เบื้องบน
โค้งประตูนั้น

“สมระจิกให้ท่านนั่งบนม้ายาวเพื่อความ
สะดวกสบาย เพราะในห้องนั้นไม่มีที่พอ
จะขึ้นไถ่เสียแล้ว”

“โอ, พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดเราแล้ว”
อันก็จริงขึ้นด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา.

“หากคุณนายใครจะต้องการ ทราบเหตุ
การณ์โดย จะแจ้งแล้ว ควรหาโอกาสนั่งใกล้
คนทรงไถ่จะดีมาก และการอยู่ใกล้คนทรง
ย่อมเป็นโชคของคุณนายอย่างเอก เจ้าเชม
ข้างในซิชอริบ!”

ห้องที่อนคิกกับมาโดนถูกเชื้อเชิญให้เข้า
ไปนั้นเป็นห้องเล็ก ๆ ที่เหมือนก่อนข้างจะทับ
อุกอุมีเครื่องคยแต่งห่อกระจุกระจุก ฝา
ผนังห้องอันสกปรก และ ทาด้วยน้ำปูนขาวนั้น
มีหมวกและเสื้อคลุมแขวนกับซอซออยู่เกาะ.

ภายในห้องนี้ มีสก็วียาอยู่กลางคนผู้ ๓
รูปวางแยกขาง คางคางซึ่งอยู่ภายหลังแวน
นั้นมีแววแจ่มใส กำลังนั่งเอามืออิงไฟอยู่อีก
คน ๑ เป็นชายรูปร่างอ้วนล่ำกิริยาอาการ
สื่อให้เห็นว่าเป็นชาวอริกฤษแท้ ไทโย กำเนิก
ใบหน้าซีดเขียวปราศจากสีโลหิต หนวดย่น
ริมฝีปากหริกฤษกร่งแ่งชิง คางคางสีฟ้าอ่อน
ซึ่งกลอดไปมานั้นมีนัยประหลาดฝังอยู่ในแว
วเห็นได้เด่นชัด ส่วนอีกคน ๑ ทำท่าเป็นคนที่
เอาการเอางาน ก็คือท่านสวมแว่นตากรอบ

เขานาคใหญ่ และยังมีอีกคน ๑ เป็นชาย
หนุ่มลึกลับและผายป็นสง่างาม สวม
เครื่องแต่งกายด้วยเครื่องชุดสีน้ำเงิน ชาย
หนุ่มผู้นี้แลปราศจากเคียดก็ต้องเข้าใจทันทีว่า
เขาเป็นนักกีฬาที่เชี่ยวชาญผู้ ๑.

“คนอื่น ๆ ออกไปนั่งที่ม้ายาว กันหมด
แล้ว มีสเตอร์บิลด์ ยังมีที่นั่งเหลือไว้
สำหรับพวกเราห้าคนเท่านั้นแหละ” ชายรูป
ร่างอ้วนล่ำพูดขึ้น.

“ผมทราบอยู่แล้ว” ชายผู้ถูกขนาน
นามว่า บิลด์ตอบ และพยายามผ่อนอกาย
กิริยา อัน เงื่อง หงอยให้ กระปรี้กระเปร่า ขึ้น
“แต่เป็นชาวคณะหนึ่งสัทธิพินพระศรี, มีส
เตอร์บิลด์ไซเวอร์— ท่านผู้นั้นชื่อมาโดนและ
ท่านสุภาพสตรีผู้นั้น ชื่อแฮลเลนเบอร์ เป็นผู้
เขียน ความ เห็น พิเศษใน คณะหนึ่งสัทธิพิน
เคดิกาแซท”

บิลด์หยุดนั่งชั่วระยะหายใจ ๑ แล้วก็หัน
ไปแนะนำมาโดนและอันคิกว่า “นี่ มีสเตอร์
บิลด์ไซเวอร์สภานายกของเรา นามซิสเทียส
ผู้มีนามอุกฤษใน ทางพยากรณ์ เหตุการณ์
ในอนาคตแห่งจังหวัดวิลเวอร์พูล นามสเตอร์
เบมส์ และท่านสุภาพบุรุษหนุ่มผู้นี้ นามคิส
เตอร์ชาร์ควิลเลียมส์ เลขาธิการผู้มีวิ
ภาพของเรา และ มีสเตอร์วิลเลียมส์เป็นผู้

ผู้เรียวยาวเงินสำหรับสร้างกุฎสถานนาโยสถ
ท่านพระวังกระเข้าให้ที ถ้ามีสเคอร์วิลเลียม
มาอยู่ใกล้ ๆ ท่าน ”

ทุกคนต่าง พากัน หัวเราะ ชื่นชื่นใหญ่
วิลเลียมสก็อตหรือพลางว่า “ เรื่องเกียจเงินเกีย
ทองอะไรนั่น มันมาทีหลังหรือครั้น ”

“ ความเห็นฤชาว่าทำให้คนรู้สึกทั้งและ
คนเห็นไฉนมากเท่าใดแล้วก็ยอมเป็นประโยชน์
อันที่รู้สึกของเราเท่านั้น ” สถานนายกผู้มี
ลักษณะอันล้ำเปลี่ยนเรื่องพูด “ ก่อนหน้า
ท่านได้เคยเข้าสมาคมข้างกุฎเปล่าครั้น ? ”

“ เปล่าเลย ” มาโดนสนองคำ

“ ถ้า กระนั้น ท่านก็จะจะไม่มีความรู้ใน
เรื่องการประชุมกันเลยหรือ ? ”

“ ถูกที่เกือบ ผมไม่ทราบเลย ”

“ ดีแล้ว ถ้าเช่นนั้นเราจะจะได้เขียนเรื่อง
สนุก ๆ ยาว ๆ กันเล่นบ้าง สำหรับผมเอง
เห็นว่าจะไม่เรื่องใดที่สนุกจนองค์คล้ายเรื่อง
ชวนหัวขึงไปกว่า เรื่องที่วิญญาน ของ
ภรรยาชายคน ๑ ซึ่งได้ตายไปแล้วกลับมา
สำแดงร่างให้ผู้อื่นเห็นอีก แต่เรื่องนั้น
คงจะเป็นแต่เรื่องจินตนาการเองไม่จริงจึงลง
ไปได้ ค่ายไม่มีผลเหตุพอเพียงที่จะพูดจน
ได้เลย กระนั้นผมก็ยังไม่ว่าคำหุนหิดเคียน
เขา เพราะความจริงก็คงมีอยู่แต่เพียงว่า

ธรรมชาติของบุคคลทั่วไป เมื่อภรรยาภรรยาสามี
ของคนใดถึงแก่กรรมไปแล้วใหม่ ๆ อานา
แห่งความเศร้าโศกโศกโศกโศกโศกโศกโศกโศกโศก
ดวงจิตที่พุ่งสว่าง เขาอาจเห็นภาพได้ด้วย
ประสาทแห่งความทรงจำ ถูกที่เกือบ, เป็น
แต่นึกเห็นไปเองเท่านั้น ผมเป็นคนหนึ่งใน
จำพวกของแบริคลาฟ และได้เคยถูกกลืน
รวมเข้ามารวมแล้วครั้ง ๑ ในเรื่องนี้ ถึงกับ
ต้อง หลบ เข้า ไป ซ่อน หน้า อยู่ ใน บ้าน ของ
โยเซฟแม็คเคย์ จนกระทั่งบิดาของผมนมา
รับตัวจึงพ้นความหายนะเสียได้ ”

“ เพราะที่เขายังที ! ” มีสก็อตเคย์, นาง
คนทรงแห่งลิเวอร์พูลกล่าวขึ้น.

“ เป็นครั้งแรกที่ผมได้รู้สึกได้ว่า คน
มีเส้นประสาท ทั้งเครียด และ มีอำนาจอะไร
อย่าง ๑ พร้อมอยู่ในตัว ผมอาจพูดได้ว่าผม
ได้เห็นเขาผู้ตายนั้นโดยชัด เจนเหมือนที่ผม
เห็นท่านอยู่ เคย์วัน ”

“ เขามีร่างกายขบิรณณ์ ทุกส่วน เหมือน
พวกเราคนใดคนหนึ่ง อย่างนั้น ? ”

“ ผมบอกได้แต่เพียงเท่าที่เห็นเท่านั้น จะ
กล่าวเพิ่มเติมเกินไปไม่ได้ แต่ถ้าจะมีใคร
ลองไปจับเนื้อตัวเขาดู บางทีจะทำให้ยังเกิด
ความมหัศจรรย์ขึ้นได้บ้างกระมัง ”

“ อ้าว, ถึงเวลาแล้ว ! ” บียาลพูซัน

ภายหลังที่โดยกนาฬิกานี้ “มีสซิสเคียส, ท่านอยู่ขวาเถอ ท่านจะโปรกเคียวไปก่อนใด ไหมครึ๋ย? ทันท่านสภานายกละ ส่วนท่าน สองคนนี้ไปกันผม อ้อ, มีสเคอร์ชารตัวล เลี่ยมสไปรก เขิญทางซ้าย แล้วร้องเพลงนำ สักหน่อย พวกเราต้องการความครึกครื้น เพื่อกะเหิงาเสมอ ถ้าท่านจะกรุณาไปรอก เริ่มเดี๋ยวละครึ๋ย!”

มายาวที่จัดไว้นั้นมีคนนั่งเต็มหมด แต่ พวกที่เข้ามาใหม่ไม่ได้ลุกเลยเขาไปนั่งได้ ม้าตัวที่ ๒ คอนำ ซึ่งก็ว่าเหมาะที่เหมาะ สำหรับกระทำการขอความที่ปรารถนา ไม่ เป็นที่กระทำให้ความว่าความ ๆ เป็น ทรงเกีย แก่ผู้อื่น.

“เธอจะดำเนินการอย่างไรละ?” อันนี้ กระซิบถามเมื่อนั่งลงแล้วครึ๋ยใหญ่

“ยังไม่แนก” มาโนนตอบ

“ยังๆคะ?—เหมือนคิดกันเที่ยว” เจ้า หล่อนว่า “แต่คิดมันไว้อย่างไรก็ัก เรือง นี้ ต้องเป็น เรื่อง ที่น่าใส่ใจ และ น่าสนุก มาก ก็เที่ยว”

บุคคลผู้กระหายในสรรพสิ่งใด ๆ ก็เป็น โดยเพราะคนใดจะไว้ในสรรพสิ่งนั้น ๆ นั้น เป็นธรรมดาซึ่งแน่นอน หาใช่อันจึงมิได้ แต่ท่านจะเห็นพ้องด้วยๆไม้นั้น เป็นปัญหาที่

อยู่ภายในความขบเคี้ยว ของท่านโดยลำพัง อย่างไรก็ตาม ภายในห้องนั้นก็ยังมีมาโนน เข้าไปนั่งนั้น คงมีคนเขี่ยเกลี้ยกันแน่นหนา กิริยาอาการการทรมาร และโยหน้าเล็ก ลักสอให้เห็นซึ่งลงไปไปยังจวนจิตที่ว่ากระหาย ใครจะทราบเรื่องอันน่าสนที่ ซึ่งระอุคขึ้น ในห้องนั้นโดยถ้วนทั่วไปทุกตัวคน.

แม้สถานการณ์จะคับคั่ง เขี่ยเกลี้ยปะปน กันทั้งหญิงชายก็ัก แต่ดูเหมือนไม่มีใคร ถอนมือ ถอนตัว ถอนเกียถ ถอนคักอะไรคอกัน เลย เสมอภาคเสมอภูมิกันไปหมด กระนั้น ก็ปรากฏว่ามีการ อ่อนน้อมให้ เกียถคียคเป็น คักเป็นสูง ในกันและกันอยู่อย่าง เพราะฉะนั้น มี ทั้ง พอคัก, คหยคัก, ช่างเขียน, และ ผู้ที่ มี อาชีพในทางอื่น อีกมากมาย หลากคาก ทั้งขึ้น สูงและต่ำคละกันไป แต่ฝ่ายสคันั้นไม่แค ลำพังตัวของเจ้าหล่อนเอง ยังอุสสาคักหอย เอยุควิคาคะเร่พระวังมาคัก ความเป็น ไปทั้งนี้มิได้ผ่าน การรู้เห็น ของมาโนนไปไค เลยแม้แต่เล็กน้อย.

ขณะนั้น ท่านสภานายก ผู้อันคักคักได้ลุก ขึ้นบนยกมือขึ้นพลางกล่าวว่า

“ถูกท่านสหายทั้งหลาย, นี่เป็นอีก วาระ ๑ ที่เราจำเป็นต้องปฏิเสธต่อทวยชนเป็น จำนวนมาก ซึ่งปรารถนาจะเข้ามาประชุม

ด้วยเราในคืนวันนั้น แต่ที่เราจำเป็นต้องกักกัน
 กันเกี่ยวกับปัญหาการเงิน เว้นรายจะขยาย
 ปฏิเสธขอร้องที่ทางให้กว้างขวางขึ้นนั้นเอง
 เพราะยังมีจำนวนไม่เพียงพอต่อความ
 ประสงค์ และมีสเคอร์วิลเลียมส์ผู้นั้นอยู่
 ของชายของข้าพเจ้า มีความยินดีเป็น
 อย่างยิ่งที่ใครจะได้อ่านหนังสือนี้ถึงเกิดแต่
 ความเมตตาของท่านผู้ใดผู้ใด ในหมู่ท่าน
 สำหรับเรื่องเกี่ยวกับเมสสิยาห์ก่อนหน้าข้าพเจ้า
 ได้ไปเห็นประกาศซึ่งแขวนไว้ที่หน้าห้องรับ
 เงินของภักดาการ ๓ มิใช่ความขมขื่นที่ไว้ว่า
 “ไม่ยอมรับใช้สิ่งร้ายเงิน” แต่ถ้อยคำเหล่านี้
 ทำให้เป็นวิถีกาเนิรการของคณพลวิลเลียมส์
 ไม่ พุทกกันง่าย ๆ ว่าคณพลวิลเลียมส์ได้
 คอยต้อนรับความเมตตา กรุณาจากท่านใน
 ทุกประเภทโดยไม่มีการกักกัน ความเคารพ
 ยินดีเสมอ ถ้าท่านยังสงสัยก็โปรดถามเขา
 ญะเถิด

ผู้ที่นั่งประชุมอยู่นั้นพากันหัวเราะขึ้น
 เพราะปราชญ์คนแรกของท่านสภานายกนั้น
 แม้แต่เด็กพึงรู้ เคียงสาคูก็ต้องเข้าใจได้ทันที
 ว่า แก่ทั้งใจและมือของเขาแล้วและจึงเขา
 ไปโดยปริยายอันแสดงความจริงเป็นปราชญ์
 เล็กที่กระทำทั้งมวล และมีเสียงพึมพำว่าห้อง
 ปราชญ์นั้นดูไม่เชิงเป็นโยสลักฎาวิทาโค

ตรงที่เคียว น่าจะต้องเป็นธนาคารฤาจันทร์
 ขายจะเหมาะกว่า.

“แต่ข้าพเจ้ายังมีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่าน
 ทั้งหลายทราบอีกเรื่อง ๑ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะนั้ง
 ลง” ท่านสภานายกเอ่ยขึ้นด้วยเสียงอันมี
 ถึงวานถึง ประหนึ่งจะกลบเสียงพึมพำนั้น
 เสียง “การที่ข้าพเจ้ามาอยู่ ณ ที่นี้ ข้าพเจ้า
 มิได้มาอยู่เพื่อสแกนถ้อยคำ แต่มาโดยเพื่อ
 เป็นประธานเท่านั้น และจะได้ช่วยคน
 ปฏิบัติกิจในหน้าที่โดยตรง ส่วนเรื่องที่จะพูด
 ต่อไปในตอนข้างหน้าก็ยากที่จะพูดอยู่สักหน่อย
 แต่ก็เป็นความจำเป็นอย่าง ๑ ที่ข้าพเจ้าจะ
 ต้องพูด เว้นแต่ก็คือเฉพาะทุก ๆ คืนวัน
 อาทิตย์ ข้าพเจ้าไม่มีความประสงค์ที่จะให้
 พวกทรงฉลาดฤาคนทรงผีเข้ามาปะปนในที่นี้
 เลย เพราะมีกระผมเรื่องที่เกี่ยวข้องการประชุม
 ยักยวนนัก ท่านควรหาโอกาสมาในตอนเช้า
 เชื่อกันว่าได้ประโยชน์ในกิจการมาก แต่
 เกลยวันเราท่านก็ไต่รับความพอใจโดยสมควร
 แล้ว ควรเข้ตโอกาสให้ผู้อื่นบ้าง”

ว่าแล้วก็หย่อนกันลงบนเก้าอี้ทันที
 นั้น มีสเคอร์วิลเลียมส์ที่นั่งอยู่ข้างขวามือ
 ควรจะกล่าวในที่นี้เสียหน่อยว่า บียอนด์
 กิริยาท่าทางอันโยน ลักษณะแห่งอากัป
 กิริยานั้นแสดงให้เห็นว่า เป็นผู้ที่เคยได้เข้า

สมาคมกับบุคคลทุก ๆ ขึ้นมาแล้ว มีทิววิ
เลียง กระทำ การ ตาม พื่อใจ ของคน เอง ทุก
อย่าง คงภาวนันมีแววมคายนั้น สำแดง
ให้เห็นความหลากหลาย สิ่งใดที่หมายไว้
ด้วยกวางแล้ว สิ่งนั้นไม่เคยไว้ผลสำเร็จ
ทุกสิ่งทุกอย่างของเขาสบาย ยิ่งกว่านั้นยัง
เป็นคนมีใจกระตือรือร้น ซึ่งมีไฟฟ้าทั่ว
รอบทุกขณะ และดูเหมือนว่าสายไฟฟ้าทั้ง
หลายรวมอยู่ในมือของเขาทั้งสิ้น จนปรากฏ
เป็น ประกาย แฉว วิบ ออก ทาง ปลาย นิ้ว มือ
ของเขา

“ร้องเพลงเถอะ” เขาร้องขึ้น

บัดนี้เอง คนที่รักก็บรรเลงถึงวานกลอไป
กับเพลง ซึ่งผู้ร้องก็ร้องขึ้นด้วยน้ำเสียง
แจ่มใสสว่างแจ้งใจ ยทหนึ่งซึ่งถ้าจะแปลเป็น
ภาษาไทยก็คล้าย ๆ กันนี้ :-

๑ พิกพาภา, หลาก ล้วน, แปร ยวน ขึ้น
ตะลัดลิ้น, แห่ลงหล้า, นภาผอง สากุชน,
ล้นหลาย, เป็นก่ายกอง ครอบครอง, หยาม
หยาย, ล้มยาขยอญ ขอพระองค์, ทรงเวียง,
วิหารสวรรค์ พระทรงจรรมี, เมื้อ, วีระสู-
ทโรพาท, ปรวชาญคัก, หนักอึ้งล้น อเทอช
ยณย์, มิไค้, ไร้พระญาณ ชลักร, วอนเสก, ี,
ดำรงภพ, กังวาคพ, รอนราพ, ปรวประหาร
พิทักษ์โลก, โชคเปลี่ยน, จำเนียรกาล

เสถียรदान, สภาพณ, นิวันตร์เทอญ

น้ำเสียงอันมีก้องวานอันเยือกเย็นนี้ ช่วย
ปลุกใจให้สู้ฟังยังเกิดความ คั่นใจ เลื่อมใส
และอีกเพียงชั่ว ขณะเดียว ก็มีเสียงก้องวาน
ขึ้นด้วยเพลงร้องบทใหม่ ซึ่งคงได้ ใจความ
เป็นภาษาไทย ๆ เหมือนดังนี้ :-

๑ ข้าพเจ้า เหล่า ราชบุรุษ, ภิวาทน์ สมอง
แล้วชะ เลง, เพลง พริ้ง, ชวรงค์ สรร เสริญ
โดยมนต์, สัตย์เชม, เปรมประเมิล เคารพ
เณ, ยินก็ขอ, ขอพระจรรมี โอ้ทูลมณ, มีชัย,
ข้าณะสัคฆ์ เวียนวิทย์, นนนอน, ไม่ผ่นอน
ศิริदान, มานมนุญย์, มีสุกวัน พกยาสรพ,
จัตถุ, ปรุทำลาย แค้พระองค์, เยช, ผู้ประ
เสริฐ ทรงกานึก, ฝักย้ง, สิ่งทั้งหลาย พระ
ทรงจันมี, มั่นอยู่, คู่พระกาย มฤตยู, ุ
สลาย, พ่ายเองเคย

ถูกแล้ว, สาสนิกชนถือกันว่า พระเชช
เจ้าไท้เสกผู้สรวรรค์ขึ้นฟ้าโดยพระบุญญาภินิ
หาร พระองค์ก็ทรงพระชนม์เป็นปรกติภาพ
อยู่ในทุกวันนี้ อำนาจแห่งมฤตยูย่อมนำ
มนุญและสัคไปสู่สู่สถานใด โดยละเพาะ แต่
หาไม่อำนาจมาแล้วพาทนกล้ากลายพระองค์ได้
ไม่.....!

อนึ่งก็ มาโดน ทอด สายตาไปดูบุคคล
เหล่านั้นด้วยความสงสัยว่า รู้ลึกจ๋าเขาเหล่า

นี้ได้อีก ล่องลงมา ควักกระเข้ ค้วยเพทุบาย
อันนำอสุ... กล่าวคือยกเอาพระนามแห่งพระ
ผู้เป็นเจ้าและสาธนามาเป็นเครื่องปลุกนำใจ
ให้บังเกิดความศรัทธาเลื่อมใส แม้สาวหนุ่ม
คูนี่มีความรู้สึกก็กล่าวแล้ว แต่ก็ได้
สำแดงกวีวิทยาการให้ปรากฏแก่ผู้ใดไม่ คง
สงสัยอธิบายอยู่เป็นปกติ

“คกรท่านทั้งหลาย” มีสเคอร์เบิล
รองขึ้น “ยักเขาม โอภาสให้ไปตามกิจ
การคือ มีสเคอร์มันไร ผู้มาจาก ประเทศออส
เทรเลีย ซึ่งเธอจะเป็นผู้บรรยายความเป็น
ไป อันเกี่ยว ข้อง ค้วย การ ประ สม นี ให้เรา
ทราวย”

มี ชายแก่ คนหนึ่ง หน้าคา คเป็น คน ที่
บรรทุก เอาความขำเถื่อน เข้อยองไว้จนเพี้ย
แปะ หนวขนริมฝีปากยู่เหยงตแคงให้
เห็นว่าผู้เป็นเจ้าของมิได้เอาใจใส่คอยลอบดู
คยแต่่งแต่อย่างใดเลย คงคาซึ่งไม่มีใครจะ
มีแวงแ่มใส่กันนั้นหรือเหมือนหรือหยาบ เรา
ลูกขนยมสลัก ๕-๓ นาฬิก โดยกิริยาอันมีเลส
นัย ครั้นแล้วก็กล่าวขึ้นค้วยน้ำเสียงสั้น ๆ
แต่ก็มีกรวางชักถ้อยชักคำ ซึ่งมาโดนไค
ยินว่า

“ข้าแต่พระบิดาผู้ทรงมีพระคุณปกการ—
บรรดาข้าของพระองค์เหล่านั้น ไม่มีความรู้

ความสามารถที่จะสวคณันันมีสการศุดา
นุคุณและ วิงวอนต่อ พระองค์ได้ ค้วยสถานใด
แต่เราจะ ขอสรรเสริญ ใน พระบุญญา วิหาร
ของ พระองค์ ค้วย น้ำใจ อัน มั่งใส และ ค้วย
ถ้อยคำ อัน ที่ สุก ที่ เรา ทราวย และ สามารถ
เท่านั้น”

สายตากทุก ๆ คู่ที่อยู่ในห้องนี้ ต่างจึง
ไปรวมอยู่ที่ชายผู้นั้นเป็นเอกเดียวกัน ฝ่าย
อื่นก็ทยมาโดนนั้นก็จะเว้นการพอกพืดหน้า
อนโมทนาความขำระทำของคาว่าคนนั้นใน
กันและกันมิได้

ต่อมาได้มีการร้องเพลงบทใหม่ขึ้นอีก
แต่ไม่ขัดเจนแจ่มใสเท่าครั้งแรก และขณะ
นั้นท่านสถานายกได้ลุกขึ้นประกาศว่า มีส
เคอร์เบมส์โยนส์ แห่ง นิลลชีลด์ส จะได้
บรรยายความเห็นต่าง ๆ ที่เขาได้เคยคว
คุมค้นเคยมาคแล้วจากอัลลีซา อันเป็นนิคม
แห่งชาวแอตแลนติก

มีสเคอร์เบมส์โยนส์, บรูยผู้ทักถ่วงนาม
ถึงน รุปร่างเล็กเตี้ย สวมเสื้อดำจาง ๆ ได้
เกรเขามายืนนั่งอยู่ของหน้าผู้ที่นั่งอยู่ ณะที่
นั้นประมาณอีก ๑๕ นาที แต่คงทำให้เป็นที่
สังเกตเห็นได้ว่า นอจากถ่วงคาอันมีแวง
แต่กล้าและคมเฉียบขาด คงคาเขยวแล้วก็
ไม่มีสิ่งใดที่พอจะลำแกงให้เห็นว่าเขาเป็นคน

ประหลาดไปกว่านักปราชญ์ก่อน ๆ เลย. เขา
ขึ้นเสนาธิการ กระฉีกกระฉ่อนและพูดอีกอีก
ซ้ำไ้ ทำให้ผู้ฟัง พลอย ออาก ตามไป ด้วย
กระนั้นก็พอจะเข้าใจความหมาย แห่งถ้อยคำ
ของเขาเป็นเลา ๆ ว่า เขาได้พรรณนาถึง
ความรู้, ความสามารถ และ ความ เฉลียว
ฉลาดของชาวนิคมแอ็คแลนตัน ซึ่งเกือบ ๆ
จะเห็นว่าเกิน ความสามารถ ของสามัญชนที่
เฉียว ขณะนั้นมา โจนได้กระซิบกับอีกคนว่า
ถ้าและ พวกออสซี่ชา มีความรู้ประเสริฐ เลิศ
ล้ำเกินมนุษย์ธรรมดาแล้ว ก็นับว่าเหมาะ
และสมควรยิ่งด้วยทุกทาง เพราะเหตุว่า
คาย สมุท แอ็คแลนติกได้ ชัก หนทาง เขาไว้
โดยรอบ พวกมนุษย์ธรรมดาเห็นจะไม่ต้อง
ได้รับความรู้เช่นเขาอีกในภายหลัง.

รวกเดียวกันเอง เขมส์โยนส์ก็ลี้ภัย
ไปทางที่เขาเข้ามา ท่านสถานายกเห็นมีส
เทอร์เขมส์โยนส์พูดคล้อยที่ตนวางใจในความ
สามารถในเชิงปราชญ์แล้ว แต่กลับออกมา
วางหน้า ขำ เป็นไ้ ค่น สักแว้น เช่นนี้ ก็รู้สึก
กระแค้นกระธอ เพื่อแก้หน้าให้มิสเตอร์เขมส์
โยนส์พ้น จาก เป็น ขำ และ เพอ กลย
เกลื่อนไม่ รัย ผิด ซอยใน เรื่อง ความรู้ ความ
สามารถของชาวชนในบริเวณ คายสมุทแอ็ค
แลนติกซึ่งเขมส์โยนส์คุยไว้ ดังนั้นเขาจึง

ลุกขึ้นยืนพลางกล่าวว่า
“เรา รู้สึกยินดีมากด้วยคนวันนั้น มีส
ซิสเทียส์ ผู้มีนามยรรยงว่าสามารถในทาง
ทรงฉิ่งเหรีแวรี่อยู่ได้มาประชุมอยู่ด้วยเราใน
ที่นี้ด้วย ทุกท่านย่อมทราบอยู่ด้วยกันแล้ว
ว่า เธอเคยได้รับความสรรเสริญเยินยอและ
มรรคมลามาแล้ว ในเรื่องทำกิจคณะของ
ท่าน นักบุญเซนต์ปอล มาเข้าทรง กอปรด้วย
วิญญาน จิตคั่นกัซึ่งอยู่แล้วในหลักบุญญ
อันเป็นความรู้ในระหว่างพวกเรา เพราะฉะนั้น
พวกเรา ควร จะ เห็น สอด คล้อง ด้วยใน การ
กระทำของเธอ และควรสรรเสริญยกยอเธอ
ในการที่เธอมีความรู้และอำนาจพิเศษ ทั้งเธอ
จะไ้ สักคนมา คึงวอน ค่อ พระ ผู้ เป็น เจ้า ให้
ทุก ๆ ท่านที่ได้มาประชุมในที่นี้วันด้วย”

ท่านสถานายก พกแล้วก็ ชุกกาย ลงนั่ง
และ มีสซิสเทียส์ได้ลุก ขึ้น ขึ้นใน ท่ามกลาง
เสียง ที่ กลัง วอกลวง ของ นั้น อีก ครั้ง ๑.
ความสูงเพียวแห่งร่างกาย, ความซัดเซียว
แห่งใบหน้า และความคมคายแห่งแววตาอัน
อยู่ภายในแว่นกรวยทองนั้นช่างเข้าเค้าม
ลัทธิของผู้นั้นที่มีความชำนาญใน การทรงฉิ่ง
อันมีนามอโฆษ ด้วย เกียรติคุณ เสียงกระไร
เลย.

นาง หัน มา ทาง เบื้อง หน้า ของ ผู้ ที่นั่ง

ประชุมอยู่นั้นด้วยอิริยาบถอันเคร่งขรึม สงบ
เสียงม... คระเค้งค๊ะค๊ะน้อย ๆ ประหนึ่งว่า
กำลังขึงออกทั้งไฟเพลิงอะไรสักอย่าง ๑ ใน
ที่ลึกเจ้าหล่อนไ้ครองจนว่า

“อาการสันวิ!—คิดนี้ ค้อง การ ความ
ช่วยเหลือในอาการสันวิด้วย ฉะนั้นขอได้
โปรดให้คนตัวบรรเลงเพลงซนสักเพลงสอง
เพลงเถิด”

ขณะนั้น คนตัว ที่นาง ค้องการก็ บรรเลง
ซนโดยเพลงที่ชื่อว่า “เยซู, พระองค์ผู้
เป็นทรงกลแห่งวิญญาณของข้าพเจ้า” ผู้ที่นั่ง
ประชุมอยู่นั้นต่างนั่งนิ่งเงียบ นอกจากเสียง
กระแอมไอ้เด็กน้อยและเสียงคนตัวแล้วก็ไม่
มีเสียงก้องวุ่นใด ๆ อีก ภายในห้องนั้นคง
มีกษมุกขม้วยอยู่ตามสภาพเดิม แต่มีเงามืด
เป็นลำยาวผ่านไปทางหน้าต่าง มีสีซีดเคี้ยว
ยั้งคงบนเขี่ยค๊ะค๊ะเสียงอะไรอยู่เช่นเดิม
สักครู่หนึ่งจึงโยกมือให้คนตัวหยุด.

“เวลา...เป็นเวลาอันเหมาะยิ่งแล้ว!”
นางกล่าวขณลย ๆ แสดงให้เห็นว่าผู้ที่นั่ง
พักด้วยนั้นเป็นคนคลั่งไคล้ไม่มีสติสามารถเห็น
ได้โดยตา ครั้นแล้วจึงหันมากล่าวทางผู้
นั่งประชุม ซึ่งกำลังแสดงอาการประหลาด
ไ้โดยนั้นคือไปว่า “คิดนี้ไม่ไ้คิดๆ สัก
เลยว้า เว้นแต่เราจะดำเนินไปในคืนวันนี้จะกั

ฝึกคาค้างเพียงนี้ เอาเถอะ, คิดนี้จะพยายาม
กระทำ กิจให้ดีที่สุดที่จะกระทำได้ และเขา
คือผู้ที่เราจะเชิญมา เข้าทรงนั้นกัๆ เกี่ยวกัน
แต่คิดนี้ต้องขอสนทนากันก่อน”

นางพูดแล้วก็ตั้งคน พมพาค้วย น้ำเสียง
อันแหะแหะ และผู้ที่เจ้าหล่อนสนทนาค้วย
นั้น ไม่มีใครยืนยันว่าไ้เห็นด้วยตน, ไม่มี
ใครเข้าไ้ถ้อยคำที่นางพูด เพราะถ้อยคำ
ซนนั้นแล้วยิ่งกว่าเด็กแก่ง ๆ ที่ฟังสอนเรือก
แม่ อ้อ ๆ อะ ๆ ไปตามภาษา... ลว มาโลน
เห็นว่า เหตุการณ์ มีนชวนไปทาง คนชั่ว มาก
กว่าคนดีที่รักที่พานเลื่อมถอย ้วยนั้น
สมกัที่คงไว้ว่าจะขอความนั้นลงคืนกระเข้า
รู้สักว่า การที่จะขอ เรื่องของ คนชั่ว เอาไปลง
หนึ่งสี่พมพนั้น มันก็ส่อให้คนภายนอกเห็น
ว่า มันชั่วทั้งผู้รัก ชั่วทั้งบรรณาธิการ และชั่ว
ทั้งหนึ่งสี่พมพที่คนแถวตลอดไปจนผู้อ่านก็จะ
พลอยไ้รับส่วนชั่วไปด้วย เมื่อมาโลนเห็น
ว่า จะเกิดความชั่วซนนี้หมดไ้เรียบร้อยถึง ๔-๕
ข้างก็เลยจัดการยกเลิกดังกล่าวแล้ว การณ์
ที่เหตุการณ์ให้ผู้ที่พอใจในการทรงญาณผู้
ซึ่งนับถือเข้าไ้ไป ยังเกิดความไม่พอใจเขา
จน ถึงกับขงโงกหน้าเข้ามาพุกกับเขาเป็น
เสียงกระซิบว่า

“ดูที่ท่านจะไม่ไ้พอใจกระมัง?... นั้น

หล่อนกำลังเชื่อง ผีมาเข้าทรงยังงั้น—แน่,
คุณ ผีมาเข้าทรงหล่อนแล้ว!”

เขาผูกพลาญขมิ้นไปทางทิศทิศตะวันตก
ขณะนั้นนางได้ ระงับการ พมพัวใน ระหว่าง ที่
กำลังพมพัวอยู่โดยรวกเร็ว แขนอันทวยเรียว
ของนางสั่นเทาแล้ว และฉวยไปทาง สตรีอาบ
กลางคนผู้ ๑ ซึ่งนั่งอยู่ในแถวที่ ๒ พลาญเปล่ง
เสียงว่า

“หล่อน! ยะหล่อน ผู้ บก ขนนก แกร่ง ที่
หมวกนะแหละ โอ, ไม่ใช่หล่อน หลิงอ้วน
ที่นั่งอยู่ข้างหน้าหล่อนหรือ—ยะ, หล่อนถูก
แล้ว มีวิญญาณ ๑ มาสำหรัยหล่อน เป็น
วิญญาณ ของชายผู้ ๑ รูปร่าง สูง ประมาณ
๖ ฟุต หน้าผากโหนก นัยน์ตาลึกตาฤๅติพา
กางยาว หนวคเป็นสันน้ำตาลแก่ หน้ามัน
เป็นริ้วรอย หล่อนทำเขาได้ไหม?”

สตรี อ้วน สันแคง อากักร ตกใจ แท้ แล้ว ก็
สิ้นสติ

“ก็แล้ว, หล่อนงงกอบฟุ้ง บ้างทีฉันจะมี
ทาง ช่วยเหลือให้หล่อนระลึกถึง เขาได้ ย่าง
เขาลือสมุคหุ้มปกสันเท้า เป็นสมุคขมิ้น
รายรอบอย่าง เคียวกับที่มี ใช้ขึง ความสำนึก
งานต่าง ๆ แต่ฉันเห็นตัวอักษรบรรทัดไว้ที่
ปกสมุคหน้าว่า ‘ศาลาโกลีเยนอินชัววันส์’
นี่, นี่เป็นทางช่วยให้ท่านได้ระลึกพอฤๅยัง?”

หญิงร่างท้วมผู้นั้นเริ่มริมฝีปากเป็นเชิง
ครึกครองอยู่ชั่วอึดใจ ๑ แล้ว และคงสิ้นสติ
อย่างรวดเร็ว สดเกล้าว่าหล่อนไม่รู้จักฤๅจำไม่ได้.

“ก็แล้ว, ถ้าเช่นนั้นฉันพอจะแนะนำหล่อน
ให้อีกอย่าง ๑ คือเขาสู้มัน ได้ถึงแก่กรรมเสีย
เมื่อได้ช่วยอยู่เป็นเวลานาน ช่วยเป็นอะไร?
เป็นโรคอัลไซเมอร์ในทรงรก ถูกล่ะ, เป็นโรค
หืด เขาช่วยอยู่เป็นเวลานานแล้วจึง ได้ถึง
มรณะกรรมเพราะโรคนี้”

เมื่อมีสติเสียสพทบลง หลิงอ้วนผู้นั้น
ก็คงยังนั่งอยู่ เพียงครู่เดียวก็มีสติอีก
คน ๑ ซึ่งนั่งถัดหลิงอ้วนผู้นั้นไป ๒ ที่นั่ง โดย
หน้าของเจ้าหล่อน ย่อมควยลีโล่หืดแห่งโทษะ
ความ โกรธ คุณเลี้ยว—แคงกำ เน้น ได้ฉันท
หลังยืนขึ้นกล่าวว่า

“เขาเป็นสามีของดิฉันเองแหละคุณนาย
ไวยก ช่วยบอก กับเขา ที่เกิดว่า ก็ฉันไม่
ปรารถนาที่จะทำการ คิดต่อเกี่ยวกับของ กับเขา
อีกต่อไปแล้ว ขอให้เขาไปทำของ ๆ เด็ด”

พูดแล้วก็ทาบลง อย่างเคียดแค้นล่อให้
เห็นชัดว่า เจ้าหล่อนไม่มีความประสงค์ที่จะ
เกี่ยวกับตัวสามีคนนั้นต่อไปอย่างแน่นอน

“จ๊ะ, นั่นก็เป็นการที่ถูก” มีสติเสียส
ว่า “เวลานี้เขากำลังต้องการจะทำการคิดต่อ
กับคนอื่นอยู่ แต่เขายกว่า เขารู้สึกเสียใจ

เป็นอย่างยิ่งในการที่หล่อนถือโทษ โกรธเคือง
แก่คนที่ตายไปแล้ว ฉะนั้นขอให้หล่อนอภัย
โทษและลืมเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมาแล้ว
นั้นเสีย ถัดมาได้รับข่าวมายกหล่อนข่าว
คือ หล่อนจะกระทำกิจที่มันหมายไว้นี้ด้วยความ
สมปรารถนาโดยคำช่วยพรของฉันทน์
พอใจของหล่อนๆ ไม่ประการใด?”

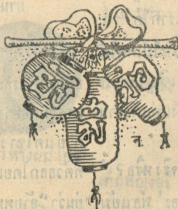
“ศกัณฐ์ทั้งหลายอยู่เมื่อใดคอยสำแดงความ
ไม่โกรธเช่นข้าง แล้วในที่สุดก็พยักหน้ารับ
รอง เสมือนว่าเจ้าหล่อนไม่ถือโทษ ถือโทษ
อย่างไรแล้ว.

“ก็มาก” มีสหัสเดชะ, นางคนทรง
พุก ขน พลง งามไป ทางหมู่ คนที่ นั่งอยู่หน้า
ประตู “—และนี่สำหรับทวารผู้หนึ่ง”

ทวาร แต่งกาย ด้วย เครื่องแบบ สีดำก็ผู้
ถูกชี้ ไ้มีมองมาทางด้วยความทลาคใจ
แล้วถามว่า “อะไรสำหรับผม?”

“สำหรับท่าน?—ผู้ ที่มานี้ ก็เป็น ทวาร
เหมือนกัน ถูกส่ง, เป็นวิญญาณของทวาร
ซึ่งมียศชั้นนายสิบโท สมยศโท โศก ยืนอินท
สืหลังของเขานั้น มีอักษรย่อ เอ.เอส. เทว
นั้นเห็นจะทำให้ท่านจำเขาได้กระมัง?”

“แต่ที่เกี่ยว แต่ทว่าเขาได้ถึงแก่กรรม
เสียแล้วนี่ครับ” ทวารผู้นั้นกล่าวพลางสั่นคาง
ความประหลาดใจทวชน เพราะเขาหาได้เข้า
ใจฤทธายมาก่อนไม่ว่า โยสถ์คือโยสถ์
สำหรับทรงฉาดฤทธาจริงเจ้าฉั แต่ในไม่
ช้าเขาก็กลายเป็นความพิวรณ์นี้ให้ด้วยมีผู้ที่ยม

ใน ห้อง
แถวที่เข้าไว้
สำหรับสอน
ศาสนาคริสต์
เคียนมีชาย
คนหนึ่ง ไป

หนึ่ง ที่นั้น ๓ วันแล้ว ใน วันที่ ๔ ผู้บรรยายจึง
กล่าวแก่ชายผู้นั้นก่อนนำคนทั้งหลายว่า

“ผมมั่นใจว่าพระเยซูเจ้าทรง ขรรคาลให้
คุณเลื่อมใสใน คริสต์ศาสนา คุณจึงได้ข้อสำคัญ
มานั่งฟังถึง ๓ วันติดๆ กัน”

ชายผู้นั้น “ขอโทษ ผมไม่เลื่อมใสใน
ศาสนาหรอก คุณ ผมมา คอยรับเงินค่าเช่า
ห้องท่าหาก”

นางอิง ยืนบึ้ง “พ่อแยม, วันนีเห็นเพื่อน
มากินข้าวกับเรากันได้”

พ่อแยม ยืนบึ้ง “สนเท่ห์ เพราะไม่เคยได้
ยิน ภรรยาให้ เชิญใคร มา
กินข้าวเลย ตั้งแต่แต่งงาน
กันมา

“นี่หล่อนพูดจริง หรือ ?”

นางอิง ยืนบึ้ง “เชิญมา เอะ พ่อแยม
เมื่อ เช้านี้ หมดอก ลง หนัก
แขกชายเฒ่าส่ง เหนือคิบ้าน

“หมกก่อนถนาคี”

ผลอง “กันรัก ผู้หญิง อยู่สอง คนเวลานี้
คนหนึ่งเป็นแม่หม้ายมีทรัพย์สิน อีก
คนหนึ่ง เป็นหญิงสาวกำพร้า และ
จนแสนจน แต่กันรัก คอยไล่สมัค
กว่า แม่ หม้าย กัน อยาก จะขอ
ความเห็นจากเพื่อน สักหนึ่งอยเถอะ
ว่า กันควรระแวงงานกับใคร ?”

เฉลย “ฉันออกความเห็นว่าคุณควรแต่ง
กับหญิงที่ทำงานรักด้วยจริงใจ
คือหญิงสาว เพราะท่านจะมี
ความสุขใจในภายหน้า”

ผลอง “จริง ! ๗ กันเห็นด้วย กันจะไปขอ
แต่งงานกับหล่อนวันนั้น”

เฉลย “เก๊ว ! ผลอง — ช่วย บอกคำขาด
บ้านของ แม่หม้ายคนทว่าถเถอะ”

เขาวัง ออกจาก ครอบ บ้านชน เด็กที่ขึ้น
อยู่ที่ปากตรอกล้มลงสองคน โดยที่มิได้ช่วย
เหลือแต่อย่างใด แล้ววิ่งมาชนสุนัข ล้มลง
ด้วย แต่เขา วิบ บัคพื้น
ที่ตัวออกโดยเร็ว และ

บ่นว่า “อ้ายหมาระยา!
เคียวไม่ ทัน รด ละ ข้ำ
แย่เก๊ว” เขายืนอยู่

กลางถนน คาซียไปตามวางรูดวาง ทัน
 ไทเขากียมออกไค “เควระที่คิ, คงเป็น
 เทียสุกท้าย” พอรุดแล่นเข้ามาใกล้
 เขาโยกมือ แต่คนขับไม่ห้ามล้อ เขา
 รวมความกล้าหาญทั้งหมด กระโดดเข้า
 รียรดเมื่อมันแล่นผ่านหน้าเขาเข้ามาเต็มแรง
 ไฟ เขาระโกกขึ้นไคได้เข้าเกียว รุด
 พาเขาถูกลูกยิงไปเป็น
 นาน แต่ผลตลุก
 เขาขึ้นไคฝ่ามวง
 ลีซมมา ซากเข้าไค
 สองคืบเศษ แต่

เขาไม่ปรียากพูด นอกหากทอย พอเขาจะ
 หย่อนกันลงนั่ง คนที่ถือสายสาร์เคินมากง
 แชนเขาบอกว่ “เซญูลงยะ รุดะไปเข้า
 โรงไม้รับคน”

“อ้อ แกมียาเส้น
 กิ ๆ มากไมไซทื่อ?”

“โฮย! ห้างผมมี
 มากเป็นทหนึ่ง ไคให้

ระไปหา กุ้ห้างโชน มามาก เก้า ห้างผม เป็น
 ไม่มีล๊ะ”

“ก็มาก ยักมาให้ฉันลอง
 สักกลล้องซิ”

เค็ก หญิง ยู่

(๖ ขว ย)

“หวิง! พื-

หู่- ภาษาฮัง

กฤษ-ไหม?”

นางสาวสวิง

“รู้ข้างเล็กน้อย หนูถามพ

ทำไม ? แล้วหนูรู้ไหม

ล๊ะ ?”

เค็ก หญิง ยู่

“รู้ซิ ! หนูรู้จนชำนาญเชียว

พอพ่อกับแม่พูดภาษาฮังกฤษ

กันละ ก็หนูต้องกินยาทุกที”

ก. ไก่ “กัน เคะระที่ร้าย แท้ ๆ สหาย กัน
เป็นกำพัวแต่เล็ก ๆ ”

ข. ไช้ “แล้วยังไง ”

ก. ไก่ “แล้ววันนี้ก็ยกกำพัวอยู่อีก ”

ลูกเสือม้อย “นายมัน โรงเรียนเออมีเครื่อง
กัยเพลิงแล้วหรือ ? ”

ลูกเสือมัน “มีแล้ว แต่ยังไม่ไค้ลองสักที ”

ลูกเสือม้อย “เห็นจะเป็นเพราะไม่มีไฟไหม้
เป็นแน่ ”

ลูกเสือมัน “มี - แต่พอเราไปถึง เขาบอกกัน
เสร็จแล้วทุกคราว ”

ต้อย “วันนี้อะคะที่ร้ายจริง ๆ เคะระที่
ร้ายที่สุดตั้งแต่เกิดมาก็ว่าไค้ ”

ต้อย “อะไรทำให้แ่กเกิดเช่นนั้น ”

ต้อย “จะเล่าให้ฟัง กันไป ฟุ่ค ยอลเมอ
วันชิงด้วยที่ขานบรรทมลีนี่ มีคนเล่น
๒๒ คน ผู้คักสิน ๓ คน ผู้กักยสิน
๒ คน ส้าววิค สนาม อีก ๓๐ คน กว่า
คนครว้ม ๓๐๐๐ นังเกือเฮย บินเฮย
ลูกฟุ่คยอลมา โคนหัวกันคนเกียว ”

ชายแก่คนหนึ่งนั่งมายรดไฟ พอรู้ สัก
ว่าตัวร้ายก็พอกันครว้มมาขอคพอก

พนักงานครว้ม “ขอคักรั ”

ชายแก่หน้าสลก “ดูเหมือนหายเสีย

แล้วละพ้อ แต่ฉันมีแล้วจริง ๆ มันเป็นกรรม
ของฉันคนครว้ม ”

พนักงานครว้ม “ไม่เป็นไรหรอก
คุณลุงอย่า เป็น ทุกข์ ไป เลย ฉัน ”

ชายแก่ ตา เขียว กระ ซาก เลียง ออก มา ว่า
“ไม่ทุกข์กาลังอะไรเล่า ทนทัวไม่ข้าจะรู้เล่า
ว่าข้าจะลงที่สถานไหน ? ”

ศรีสกลเรื่อง

นักเที่ยวผู้หนึ่ง เข้าไปรับ ประทานอาหาร
คำในภัตตาคารฝรั่งเศษแห่งหนึ่ง ในเทศที่
คนพูด ภาษา ฝรั่งเศส ไม่ไค้ เลย จึง เอา นวช
หุ่ย ๆ ไปที่บัญชีอาหาร ถูกชูป ออัส เกอพัว.
สักครู่ ๓ คนเดิน โตะ รัง นำชูปมา ให้ ครั้น
นั้นรับประทานหมดจึงชูปไปอีก ๓ คนเดิน
โตะก็ไปจัดการตามระเบียบจนสักครู่ใหญ่ ๆ
ก็กลับเข้ามาใหม่ มีชูปงานชูปอีกชนิด ๓
มาวางบนโต๊ะให้ดูย มีนั้นแล้วจะเกิด
ร้อน ก็สู่นั่งรอสำที่รับประทาน เข้าไป จน หมด
แล้วจึงชูปไป แทนที่ จะไค้ อาหารอย่างอื่น
ก็เลยไค้ชูปอีก รวม ๓ ครั้ง ชายผู้นั้นสู่อำที่
รับประทาน เข้าไป จน หมดโดยไม่มีของตุนมา
ใครและไม่พูดอะไร แต่ในใจคิดว่าร้านเปรต
นี้เห็น จะขาย แค ชูป อัยย คักรั สู้มานั่งทนรับ
ประทาน ในที่สุกจึงชูปออกคนเดินโตะ ลง

ไปทำอีกบรรพตทุกสกลในนิมิต

คราวนี้อย่างไรคนเกิดโคะเกิดขี้มเข้ามา
สิ่งทำมาให้นั้นคือ ไม่ รัมพ่น

ท่าน ศาสตราจารย์ในทางเคมี ศาสตร
เห็น ภรรยา ร้องให้จึงบอกว่า “น้ำตาไม่ มี
ประโยชน์เสียแล้ว แก่เอ๊ย, เพราะฉันแยก
ขี้แยกอาตมแล้ว เห็นมีกำ มีน้ำ มีเกล็ด
ข้างเท่านั้น”

ภรรยา “อนิจจัง! อนิจจา! ในน้ำตา
มีเกล็ดอะไรแม่ทั้งหลาย! นี่เห็นท่าจะเลอะ
ใหญ่แล้ว”

ท่ามกลางที่ประชุมแห่ง ๓ กบดิน โยสะ
ปริศ คบโก หลให้พวก สภาพศศรพ้องอย่าง
สรวนน้ำลายเป็นพ้องดังเมือคราวเรือของแก
ไปโค่นหินโสโครกอย่าง แกเล่าว่า “เมื่อ
เรือของกระผมกระแทกหินแตกลง ผมจำต้อง
เก็บขึ้น ยกไป คนเกี่ยวอย่างผู้พบเรืออีกหลาย
วัน ในที่สุดเลยมาเจอหญิงสาวเข้าฝัง”

ตามธรรมดา การ คบ ย่อม มี การ ชัก คอ
จึงมีผู้ ๑ พุทอย่างจากคราวว่า “แน่แท้ โย
สะปริศ แก่อ่าเอาผู้หญิงไปเรียกเป็นฝัง ๆ
อย่างฝังวัวฝังควายซี”

ผู้ฟังเป็นผู้หญิงแทบทั้งหมดจึงมีเสียง
ร้อง “จริง”

กบดิน โยสะปริศ “อ้ายผมมักอย่างนั้น
เสมอ เขาเห็นว่าไปพบหญิงสาวเข้าเจ้าเหล่า
หนึ่ง ช่างคว่ำเสียจริง ๆ ริง ๆ”

ถึงตอนนั้นมีผู้ตกใจหลายคน แม้กลางคน
ผู้ ๓ ปากเปลวยิ่งกว่าคนอื่น ๆ ริงว่า “อย่าง
นั้นร! กูทั่วทั้งที่คว่ำจริง ๆ ท่าน?”

กบดิน เรือ คอย ว่า “กู ว่าง ริง ๆ สิ
ขอรับ อ้อ, ซิ ๆ ผมลืมเล่าไปหน่อย ว่า
หญิงสาวพวกนั้นไม่ยักมีสันชะ”

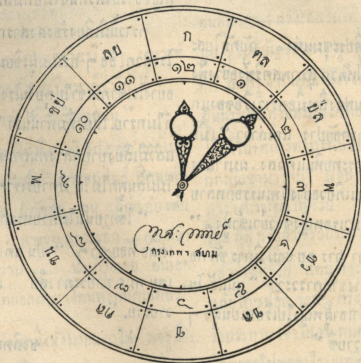
คราวนี้มีเสียงร้องส่งสารกันพิมพ์ตลอด
โรงสวก อ้อ ๆ กระผมผู้เขียนก็ลืมเล่าไปว่า
อย่างไรเขาก็นำเข้าไปคุกในโรงสวกก็ได้อย่างไร
ก็ไม่ทราบ. เสียงพิมพ์นั้นว่า “พุทโธ ๆ ๆ”
แล้วมีเสียงขายกลางคนถามต่อไปว่า “คน
ไม่มีสันพวกไม่ได้ มีตายรเจ้าคะ”

“ไอ้ตายนั้นไม่ตายหรอกขอรับ” คำซี
เกล็ด คอย ซ้ำ ๆ “เป็น แต่ เพียง พวกไม่ได้
เลย หมก ทำประคา เลีย เลียพาดคุอย่าง
วายร้าย.”

ชาวลิตเศรษฐี

เทศะเนกข

ภาค ๖

พ.ศ. ๒๔

๑๐๓๗

ปรีศนาวงเวียน

จงหาสระกับพยัญชนะในเข็มนาฬิกาเส้นแห่งละ ๑ ตัว มาประสมกับอักษรคู่ที่มีอยู่แล้วให้อ่านได้ความ

ส่วนอักษรเดี่ยว ที่ตัวนั้น ต้อง หาพยัญชนะอื่น มาผสม ก่อนให้อ่านได้ความตามคำแปลในข้างล่างนี้

๑๒ นาฬิกา

ได้คำแปลว่า

ผู้ทำหรือมี

๓ นาฬิกา ๑๕ นาที

„

กำลัง

๖ นาฬิกา ๓๐ นาที

„

น้ำ

๙ นาฬิกา ๔๕ นาที

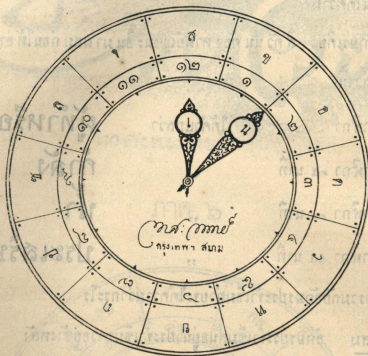
„

ประเสริฐ

กับถ้ารวมกับอักษรประจำเข็มนาฬิกาจะได้ความว่าอะไร

วิธีผสม อักษรประจำเข็มนาฬิกาย่อยประจำเข็มนาฬิกาอยู่ข้างหลัง

ไฮปรีคนาภาค ๕

ของ

ส. นรินทรกุล ณ อยุธยา

ทวาทย์วิเศษลิขิตไว้
ประสิทธิ์วิเศษโดยความ
เห็นควรเพราะเห็นงาม
ฝักถูกขบพริ้งพร้อม
เกียงควรขบขัดให้
แกงอ่อนอ่อนแกงเป็น
คึกเขินนุ่นสยเสณ
ขอกขบเขินไว้

วอนงาม
สนทน้อม
จึงตอบ มาเขย
โปรกแก้ตามธง
หาเห็น
ปรีคขันธ์
เสาศัพท์ ตรงแซ
สนิทพ้องคัพท์สัง

ย่ำคำครึ่งไม่ว่อน
 ร่อนยว่อนเชื่องกุ่ม
 ทราบศัพท์ข่งเย็นคุ่ม
 สองเสร์จมานเอื้อเพอ
 ปลงใจคึกคอกซ้อ
 กาลหนึ่งนาฟักคึก
 สยเซ่น ทหารพิศ
 ทหารเค็กทหารเร้งเว้า
 เสริมศัพท์ปริศนแก่
 เอนดลาเอียงมอง
 สาม น. สยเคนลง
 แปลว่า ของเทืองพร้อง
 เขียนต่อคงยากแล
 กาลกระชั้นลคก
 ส น. สยเวนคัก
 ห้า น. เหนมียฮัน
 คนต่อกลาเจ็กนั้น
 ใต้ศัพท์ เอน ไจว
 แปด น. สย เปน ปวา
 เก้านั้น กระแสง คล้าย
 สย น. เซนฮักดเออน
 เล่นศัพท์ดินเหลวไหล
 สยเอ็ก น. เจนไ
 ทายเสร์จำแม่มมัง

รุมรุม
 กอกเนอ
 คำศัพท์ แม่วะ
 ผากพัน มั่นง
 คำปริศน์
 ครุ่นเค้า
 พึงเหมาะ จวังแฮ
 พรักพร้อมรอนเฒ
 กาลสอง น.นา
 มุ่งร้อง
 เลงคอย
 พากยไว้วงเวณ
 รำลึก
 เร้งรอน
 เकिनอย เวเรเฮย
 เฟงก้วยกาทน
 นาฟัก
 ร้างวัย
 กฎ ศัพท์
 ซักไม้แตรเคเซน
 ออกไซ
 รำอ้าง
 แปลว่า ชินนา
 มุ่งไว้กัผล

ของ

ว. แก่มณี.

ปรินดาภาคใหม่ไค้แก
 เนื่องก้วยถิมากกว่าเคย
 ภาคนัททำถาเหมาะ
 ทำปนาพิกาเป็น
 ปลอกทั้งอุระประวิง
 ึ่งมาทอขวากยพากเพียร
 น ข ณ ปรินดาภาคใหม่
 ยันจ้องเข็มสองพลัน
 ะไค้คำแปลแท้เทียบ
 เข็มสั้นอยู่หน้ากึ่งมาน
 เทียงตรงยังอึดชักเงา
 สี่แคงอ่อนอ่อนว่าอ่อนไว้
 ข้าคำคร่งขอกไว้ ไม่ร้อน
 ไค้ครยสองคำเซ็นจางค์
 ณะนั้นเข็มสั้นจึงสรวทกะ
 เข็มยาวเป็น น. มีกลางแกลง
 หนึ่ง น. ห้านาทไค้เซน
 สอง น. สิบ เอน พ
 สาม น. สิบห้าพา
 สี่ น. ยี่สิบ จำเวียง
 ห้า น. ยี่สิบห้า เทน จี
 เก็ด น. สามสิบห้าอย่าแคลน

ภาคก่อนนึ่งแลมิเสีย
 ปลีกตัวผลยยากเย็น
 เป็นเพราะแยบใหม่ไค้เห็น
 แลเคนเข็มสั้นยาวเวียน
 สิ้นส่งกังวลทันเทียบ
 จำเนียรเวียนรู้ประพันอ.
 ักให้คนคำคิกสรวท
 ผสมกันกับตัวหูกาล
 ไม่เขียงไม่มีกวดการ
 ยาวสั้นสกกตามไป.
 ให้เป็นคำศัพท์สำหรับไข.
 คิกไค้คำเสนึงจกลง
 เยนล่อนร้อนหายทั้งประสงค์
 ชักตรงตามศัพท์จำแนกแจง
 เป็นสระ เอ พลันมียังแผ่ง
 มีแรงเขียนเกศต่อวาท.
 ศัพท์เห็นทหาฯมนัซมี.
 ต้องศิวศัพท์ขานการเอียง
 พอเหมาะเอน ของเหลอผิดเอียง
 เวนเขียงมอผู้คแทน
 ศัพท์นี้ ฤกขยคา แลน
 เณแม่นั้นจะ โมยควรวัย

แปล น. สีสัย เป็น งามงก

เถา น. สีสัยท่าเช่น คำท่าย

สีย น. ห้าสีย เล่น เห็นไท

สียเอ็ก น. ห้าสียท่า คิกลัก

ไต้คำคั้นเคยเคยชิน

ผองปวาชญ์ฉิวสยพยพาน

แปลกฎคือศัพท์ชย

ความหมายกระแฉงแจ่งซัด

แปลโคลนชีไว้ในอึด

เจนจักแปลคำเป็นสำนวน

เสรีสิ้นคำถามถามว่าชาน

ฉิกพ้องหมองมานการุณ.

ของ

อ. จินตการณ์ที่

ฉบับ ๔๖

๑. สัพยวิคนากาหัท

ตุ๊กไคยง ไทยเขมม.

ทวีตวิกภัยความอิมเมม

ทวยความสุกแสนปวิภา.

อิมมอองวงภาพนาพิกา

ผลุกฤตผลุกนัยยะระเขย.

เอะ ! นัตวคฺมิเคย

จักต้องลอลงคฺล็กควา.

ทวีพลางร่างวงนาพิกา

เสรีแล้วกลัยจ้องมอญ.

เที่ยง. 'ส' ว่า 'แกงอ่อน' หรือ

ตุ๊กยวระอะไร.

อ้อ ! อ้อไม่ยากเท่าไท

ในช่องเข็มสันทันทึ.

คงเป็นวาคนา

เถอะเราะเปรม

เกือยนัยัญญา

ทรงนัยเคย

ยวระอุกขวา

อีกเข็มทั้งคู่

เอาสระ 'เว'ใส่

ยักกลึง 'น' นิลมณี
 เกลิมลึงเข้มยาวทันทไ.
 ก็รบทั้งความทั้งใจ
 คงจะถูกนัยกลัว.
 ทนง. 'ช' ชะ! ฟากกันนัว
 เปน 'เชน' ใ้ความสำคัญ.
 แปลว่า 'ทหาร' ฉกรรจ์
 เกียวกันเป็นแน่แท้หนอ.
 สอ. นั้นเชอคงทัว 'อ'
 กับความซื่อมั่นขึ้นจริง.
 แปลว่า 'ไม่ตรง' ประวิง
 ใ้ใ้ใ้เช้นกันพอคิ.

สาม. ท. ที่ 'เคน' ละชี่
 ว่า 'ซองเหลื่อหอนประสงค.'
 ส. นั้นทัว 'ว' จ้างค
 เปนเหมาะไม่ค้องสงสัย.

คงแปลว่า 'มอข' ทั่งใจ -
 คงสุมคะเถละเรา.

ห้า. 'ท' ช้อ! 'เทน' ไม่เขลา
 'จักยัสมีล' ตรงทัว.

หก. 'ย' คง 'เบน' ใ้ช้ชัว
 นึกคั่นใจใ้ช่วยการ.

'ไม้อ้น' ห่อนพลาจากงาน
 เพราะแจ้งอยู่แล้วนะเธอ.

ก็ไ้รวล
 เปน 'เสน' สดหมาย
 มั่นยังพันพัน
 หรือ 'โชน' ก็อัน -

ไ้ 'เอน' คงพอ
 หรือ 'เลียง' ก็อ้ง

แหม! นำยวัก

ไ้ 'เวน' ก็คง

ความที่ค้องไ้

เหมาะที่ไ้ไม่เขา

มีพักค้องมัว

ยักค้องชวน

เจ้า. 'ถ' ก็ 'เอน' แน่เฮว!
มืออยู่จะแจ้คำเคี้ยว.

แปก. 'ป' ก็ไม่น่าเลี้ยว
ว่า 'เกิก, ไม่ตาย' สะบายครั้น.

เก้า. 'ซ' อ้อ! 'เซน' เป็นหมัน
หักสันทั้งปากยากจริง.

ว่า 'ไม้สอชักตะ' ก็พึง
นั่งคิกอยู่เป็นนมนาน.

หรือพลากก็คงเป็นการ
ว่า 'ลงซ้อ' กำกับไป.

ไม่หนึ่งก็สองละ ใจ (1)
โปรกคอบให้ซอปลักคำ.

สีย. 'ด' คง 'เลน' นำซ้ำ
ขึ้นใจไว้ได้เสมอ.

อีกก็ 'กินเหนียว' ซิเออ
ก็คงถูกแท้แน่นอน.

สียเอ้อ. ตัว 'เ' อรชร
เช่น 'เอน' ซิค้า! น่าชม.

แปลว่า 'ชำนาญ' ก็สม
ว่า 'คุ้นเคย, ชิน, ชำนาญ.'

อ้าซาตแสนเบิกบาน
บรรลุลงชองทันใจ.

หาผลึกก็รุ่งโรจน์
ผู้มีทอนชำนาญการเขียน.

ชะโมย ทุจอ

'เปน' ปรากฎเทียบ

นึกเสียดแทงฟัน

หรือ 'แฝงอ่อน' นิ่ง

เราต้องเงื่อน

ถูกละใจใหม่

'โคลน' วิชาจำ

ดูไม่มะเมอ

เชิญแม่ขจร

อ้อ! หลกอีกข่ม

ทวีเดี่ยวรกรทวน

เพราะดูเบาวัจย

พึงวิ่งแรกเริ่มเพียร
ระตึงกับขดทำบรรลัย.

เอ๋ย ! ตะวันกรียะเหล้มไคล
เคี้ยวจักไม่ทันละหนอ.

เท่านั้นกว่าคงพอ
นั่งเขียนนั่งลากปากกา.

บันทึกขออาลา
ผู้สาร "ไทยเขมร" นี้ เทอญ. ฯ

๕๑. การเปนนักเลงเปนเหตุให้ท่านผลิตเพลินจริง แต่ก็เป็นเหตุทำให้เดือดร้อน
จริงเหมือนกัน ผลิตเพลินชนิดที่ให้ผลเดือดร้อนภายหลัง ท่านควร
เว้นเสีย.

ของ น.ส. พิษณุภาคี

ผลได้ เนื้อความกล้ำกลืนกับตอนตกยาก ซึ่ง
มีเนื้อเรื่อง เป็นที่น่าเศร้าใจ และมี ความมโห
ครวญตรงกันข้ามกับเรื่องที่ปรากฏมาแล้ว

ตามที่เราเคยแจ้งไว้ แต่ก่อน ก่อนที่จะ
นำ คำแปล เรื่อง ของ ฟ.ว. เยน จาก ภาษา
สันสกฤต มาลง ต่อกัน ตามลำดับให้ เหมาะ
แก่ความประสงค์ของผู้ชื่อนั้น เยน อันได้
เริ่ม ตั้งแต่ ก่อน ตลาคมนั้น แล้ว “นาคเร”
เป็น ผู้แปล แล เรียบ เรียง ให้ ชื่อ เรื่อง ว่า
“เหยื่อแห่งความรัก” มีภาพประกอบด้วย
หวังว่าคงจะนำความขรรเทิงใจมาสู่ท่านผู้อ่าน
สมความประสงค์เป็นส่วนมาก

ด้วยเหตุว่า เราได้ รับ สิทธิ จาก “ศรี
สุวรรณ” เพื่อนำเรื่อง การประณามครั้งสั
กษาย ของ “เวเตียนเซรา” เมื่อ มี โอกาส
สมควรในตอนข้างหน้า แล เพราะ เรื่อง “เริ่ม
จะสนวสนา” นั้น มี ผู้ ที่ ไม่ เคย อ่าน อยู่ เป็น
จำนวนมาก จึงได้ รับ ขออนุญาต นำ มา ลง เป็น
บทเบิกโรงไว้ ก่อน เพื่อ แสดง ให้ เห็น เหตุ

คานนี้ หนังสือไทยเขมมได้ เข้าสู่ สภา
เป็นผู้ มี ายุ ครบ ครึง แล้ว หาก เป็น เวลา
น้อย เหมือน ประเดี๋ยว เกี้ยว กักริง แต่ ได้
เจริญขึ้นตามลำดับมิได้ เลื่อมถอย คือ ไม่

เลกว่าหนังสือรายเดือนอื่น ๆ ที่พยายามทำ
ให้ดีกว่าไทยเชม เพราะไทยเชมได้
พยายามอยู่ทุกขณะ ที่จะทำให้ผู้อ่าน เห็น ว่า
ถึงไม่ดีกว่าของเขาก็ไม่เลวกว่าเพื่อน แล
ท่านจะตัดสินว่าในทางไหน ก็แล้วแต่จะโปรด
เราไม่เดือดร้อนทำ ยกเว้นแต่จะมาถึงไทย
ว่า กระดาษ เลว ๆ ๓๔๖๑ ขาด ขาด ขาด ขาด
เอา สดวกดี ใน การ ออกไทยเชม เป็นสวด
เลขชีพ

ชาวคณะไทยเชมมีความเจตนาเป็นข้อ
สำคัญยิ่งอยู่ที่ควรที่จะปลุก ความ นิยม ทาง
แต่ง หนังสือ ใน ระหว่าง เพื่อน กลุ่บที่ รัก
หนังสือ ทำความสนุกเพลิดเพลินให้แก่ผู้อ่าน
หนนโดย ทางข้อให้ หนังสือ ราย เดือน ๓๔๖๑
อื่น ๆ เจริญ เท่าเทียมกันไม่ใช่เพื่อ อย่างอื่น

เรา ขอ กล่าว ว่า แก่ บรรดา ท่าน เป็นผู้
สมาชิกอยู่แล้วที่ท่านมีความจำเป็น จะเป็น
สมาชิก แลผู้อ่าน ผู้ฟังตลอดจนถึงผู้มีกิจธุระ
เกี่ยวข้องกันหนังสือไทย เชมในโอกาสครบ
๑๕ เดือนนี้ว่า ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน
พ. ศ. ๒๔๖๑ นี้ สำนักงาน ของไทยเชม ซึ่ง
เคย ผ่ากัไว้ กับโรงพิมพ์ อักษร ศรีสมิตร ถนน
นำพระลานมาแต่เดิมนั้น จะได้ย้ายมาตั้งเป็น
หลักแห่งโดยเอกเทศที่ตึก (แล้ว) เลขที่
๑๒๑๑ ตรง วิชาสุขุมวิท บ้าน ถนน เพลิง นคร

ท่าน ผู้ใด มี กิจ ธุระ ของเรา กับ คณะไทยเชม
ประการใด ๆ ก็ ขอเชิญ มาลงสำนักงานนี้ที่
เคย ท่านจะได้ รับความสะดวกด้วยประการ
ทั้งปวง ไม่กัวง่าย ประเด็น กับการ คัดพิมพ์
หนังสืออย่างแต่ก่อน การเปลี่ยนแปลงทั้งนี้
เป็น พยาน แห่ง ความ วัฒนา ของ ไทยเชม
ตามธรรมชาติของการทั้งปวงที่ต้องมุ่งไปหา
ความสะดวกเรียบร้อยเป็นที่ตั้ง ขอท่าน ผู้
บำรุงทั้งหลายคอยสังเกตไปที่ละน้อย เทอญ

แจ้งความ

ลักษณะฐานข้าพระองค์ แดกมิราล คุม
อัลฟองโซ เกอติลบูเควี่ ผู้รับพระบัญชา
นิติ แห่ง จ้าว คอมเปโลร ผู้สำเร็จราชการ
กรุงโปรตุเกส ขอพระราชทานจำเริญทาง
พระราชไมตรี ด้วย มายงเบอง พระยุคลบาท
แห่ง พระบาท สมเด็จพระเจ้า กรุง ศรีอยุธยา
ทราชมลลของอัลฟองโซ

ด้วยฉะนี้กัน สุดท่านผู้มีกฤดาในผู้ดำรง
รัฐราชบรรดถึงไปเถิดมา ประพฤติคนเป็น
กษัตริย์อาธรรม คิดสร้างสมประชาชน
ชาติมละกานันเชอถอสานนามะหะหมัก ได้
ลัก ลอย ประทุษ กรรม ชีวิต แล ทรมาน ของ
คหบดี กับ บรรดา พ่อค้าพานิช ชาติโปรตุเกส
ซึ่งมีนิวาสถานอยู่ในแคว้นยะโฮร์นั้น ให้

ไ้รับความเกิ่ตรอันอยู่เป็นส่ำหัด ท่านผู้
ล่ำเร่ราชการกรุงโปรตุกอล มีพระบัญชาให้
ข้าพระองค์ยกพยุหนาว มาปรายปรามมละกา
เสียให้ร้ายกาย แต่ข้าพระองค์มาคึกคัก

เกล้า ๆ ว่า อินทินแค้นมละกานั้น จำเียร
กาลมาแต่ครั้งโบราณราชประเพณี เคย
เป็นเมืองออกมลูรัฐโสฬศันคร ๑๖ ประเทศ
ราชของกรุงศรีอยุธยา เสมือนทั้งประหนึ่ง
เมืองทลายมีจ้าว เมืองข่ามีนาย ถ้ำและ
ข้าพระองค์ จะส่งความแก่มละกาไปโดยพละ
การเล่า ก็จักเป็นที่ขุ่นเคืองพระบุคคลบาท

คุณก็ว่าไม่มีความเคารพยำเียง เกรงพระบรม
เทษานภาพ อนึ่งข้าพระองค์ทราบดีเกล้า ๆ
ว่า ตั้งแต่มละกามาเปลี่ยนลัทธิประเพณี
เป็นชนชาติศาสนาละหมักแล้ว ก็มีใ้
ถวายเครื่องราชบรรณาการ กับกรุงศรีอยุธยา
มาช้านาน ทั้งเยี่ยงเคย ฉนั้นข้าพระองค์จึง
จักให้ ลูกเทอแรนลัด แอลโดนิโอ คาเปรีย
นำพระราชสาสน์กับขนิเล็กคายศิลา ๑๐๐ กระ
บอก เข้ามาน้อมเกล้า ๆ ถวาย เป็นมงคล
ราชบรรณาการ เพื่อขอพระราชทานทาง
พระราชไมตรี และพระมหากรุณาธิคุณ
ปกเกล้า ๆ ข้าพระองค์สัไป

อนึ่งยอมเป็นที่ทราบดีเกล้า ๆ กันอยู่ทั่วไป
ว่า อินทินชื่อว่า มหานาวิกานภาพแต่สมัย

โบราณกาลโพ้นนั้น น้ำทะเลไ้รกรฝั่งน้ำ
เมืองสุโขทัย อันเป็นพระราชธานีของไทย
ผู้เรืองนาม ย่อมจะสพพียงไปคั้วยมระคา
เร็ว รย หลวง แว พาย แล กระเชี่ยงใบ สลวย
กำขึ้นกับสำเภาเส้า จนไ้้นามปรากฏว่า
เป็นจ้าวแห่งพระมหาสมุทร และเป็นนาถะ
อยู่ใน ท้อง มหรรณพ ณะ แค้น ตวัน ออกไกล
สมเด็จพระอติตมหาราช พระเจ้าวรมคำแหง
ไ้ททรง พระราชปรารภ จะไป คิกรุงสิงห์ ก็
ครั้งหนึ่ง เหตุคั้วยพระพทธิปฏิมากรองค์
เคียวเท่านั้น หากการสงครามครั้งกระนั้น

ระงับ เสียไ้คั้วย พระเจ้ากรุงสิงห์ ยอม รัย
ทาง พระราชไมตรี และ ถวาย พระพท
ปฏิมากรนั้นตามพระราชประสงค์ ซึ่งการ
นั้นสำเร้ไ้สัถกคาย ก็เพราะพระเจ้ากรุง
สิงห์ไ้ททรงสัถยภักติศัพทภักติคุณ อัน
เป็น พระคุณ ปรมาภิชัย ๑ ประการ คือ

- ๑, โสยวงศ์ พระผู้ประเสริฐ สงคราม.
- ๒, สุริยราชาธิยคิ พระผู้เป็นเจ้าเป็นใหญ่
ของภคิวิยสงครามงาม. ๓, สุนวงศ์
พระผู้ยศกคาย. ๔, สุรราช พระผู้
กล้าหาญ. ๕, รงราช พระเจ้าสงคราม.
- ๖, สุรวงศ์ พระเจ้าวงศ์กล้า. พระเจ้า
วงศ์อาภิชัย. ๗, สุรกวรราช พระผู้
ประเสริฐสงครามงาม. แต่เพียงเท่านั้น

และ อำนาจแห่งมหานาวิกานาภาพของกรุงศรี
อยุธยา นั้น ตกมาในสมัยนั้นแล้ว ก็ใกล้ค
หย่อนไป ก็ทำให้ได้ ข้าพระองค์ได้รับพระ
ราชทานพิจารณาเหตุการณ์นั้น ๆ แล้ว ก็
ให้เกรงด้วยเกล้าฯ ว่า แค่เพียงกองทัพ
เรือของข้าพระองค์ไทยเลาะ และสงคราม
แก่มละกาด้วยเถียว อย่างไรเสียก็จะมีได้
มละกาเป็นแน่นอน ฉะนั้นข้าพระองค์จึงไ้
ขอพระราชทาน กองทัพเรือหลวง ของ กรุง
ศรีอยุธยาไป สงคราม ด้วย ถ้า ข้า
พระองค์มีมละกาแตกพ่ายได้เมืองแล้ว อัน

ยรวดา ราชพิทักษ์ จัก ขอ พระราชทาน แะ ยืน
ถวายกองหนึ่ง และอนึ่งเปิดอกเมื่อนั้นแล้ว
ก็จักถวายคืนเป็นเมืองออกของกรุงศรีอยุธยา
สืบไป การจะควรประการใด ข้าพระองค์
ขอพระบารมีปกเกล้าปกกระหม่อม พระราช
อาญาไม่พินเกล้าฯ ขอพระ
ฉนวนเสาว เกื่อนเมษายน ๒๔๕๖
(ข้อความตามนี้ เป็น ส่วนหนึ่ง ของ
เรื่องมละกาแปดพิศว์ ซึ่งอาณานิคมทั้ง
ไว้จะให้แก่ไทยเซหม ลงใน เกื่อนมกราคม
พุทธศกน.)

A bon chat, bon rat

“แมวดี (ต้อง) หนูดี”

ในการประทุษร้าย ถ้าผู้ถูกประทุษร้ายกล่าวในการต่อสู้ยังกันจริง ผู้ทำการ
ประทุษร้ายจะกลับถูกประทุษร้ายได้ ในวาระหนึ่ง เช่นเดียวกับผู้ที่ไหวพริบค้อมจะ
กลับลงยุคคตผู้ตลบแคลงเปลี่ยนปลี่ยนให้กลายเป็นฝ่ายถูกตลอดไปขณะหนึ่งเช่นกัน ึง
คุเขียงศรีทนต์ไชยน์เถิด

(ภาษิตฝรั่งเศษ. ของ ฉงน.)